A. E. Van Vogt

A. E. Van Vogt

SLAN

CAPITOLUL 1

Mâna mamei era rece, strângând-o pe a lui. În timp ce mergeau grăbiţi pe stradă, teama femeii era o pulsaţie tăcută, slabă, care trecea din mintea ei într-a lui. O sută de alte gânduri loveau mintea băiatului, gânduri dinspre mulţimile ce roiau pe ambele trotuare şi din interiorul clădirilor pe lângă care treceau. Dintre toate însă, numai cele ale mamei erau clare şi coerente. Şi înspăimântate.

Ne urmăresc, Jommy, transmitea creierul ei. Încă nu sunt siguri, dar ne suspectează. Am riscat prea mult venind în capitală, deşi am sperat că de data asta îţi voi putea arăta vechea cale de acces a slanilor în catacombe, acolo unde este ascuns secretul tatălui tău. Dacă se întâmplă ceva rău, ştii ce ai de făcut. Ai repetat de destule ori. Să nu-ţi fie teamă, Jommy, să nu-ţi pierzi calmul. Ai numai nouă ani, dar eşti la fel de inteligent ca orice om de cincisprezece ani.

Să nu-ţi fie teamă! Uşor de zis, îşi spuse Jommy şi-şi ascunse frământarea care-l chinuia. Ei nu i-ar fi plăcut să afle de tăinuirea lui, de zidul ridicat între mamă şi fiu. Existau însă şi gânduri ce se cereau ascunse. Ea nu trebuia să ştie că şi băiatului îi era frică.

Totul părea nou şi excitant în acelaşi timp. Se simţea emoţionat de fiecare dată când venea în inima Centropolisului, plecând din liniştita suburbie în care locuiau. Marile parcuri, lungile bulevarde de zgârie-nori, tumultul mulţimilor, totul arăta mai minunat decât îşi imaginase, deşi era cât se poate de firesc pentru capitala lumii. Aici se găsea sediul guvernului. Aici, pe undeva, trăia Kier Gray, dictatorul absolut al întregii planete. Cu sute de

ani în urmă, slanii deţinuseră controlul Centropolisului, în scurta lor perioadă de glorie.

Le simţi ostilitatea, Jommy? Poţi înţelege lucrurile din depărtare?

El se încordă. Valul de murmure confuze care se degaja din mulţimea înconjurătoare spori şi se transformă într-un vârtej de zgomote mentale. De undeva veni şoapta rătăcită a unui gând:

Se spune că în oraş există încă slani, în ciuda măsurilor luate. Ordinul este de a fi împuşcaţi pe loc.

Nu-i periculos? Veni un al doilea gând. Fusese evident o întrebare pusă cu voce tare, deşi Jommy prinsese numai imaginea mentală. Vreau să spun că, din greşeală, ar putea fi ucise persoane nevinovate.

Acesta este şi motivul pentru care foarte rar sunt împuşcaţi pe loc. Poliţia încearcă să-i captureze şi să-i examineze. Organele lor interne sunt diferite de ale noastre, iar pe capetele lor există…

Îi simţi, Jommy? Au ajuns în spatele nostru. Sunt într-o maşină mare! Aşteaptă întăriri, ca să ne încercuiască. Lucrează repede. Le poţi capta gândurile, Jommy?

Nu putea. Oricât şi-ar fi solicitat mintea, oricât s-ar fi încordat şi oricât ar fi transpirat încercând. Aici, puterile ei mature depăşeau precocitatea lui. Mama putea acoperi distanţele şi transpune vibraţiile îndepărtate în imagini coerente.

Băiatul ar fi vrut să se întoarcă şi să privească. Nu îndrăznea. Cu picioarele lui slăbuţe, deşi lungi, trebuia să alerge ca să poată ţine ritmul cu pasul grăbit al mamei. Era groaznic să fii mic şi neajutorat, lipsit de puteri şi fără experienţă atunci când viaţa cerea tăria maturităţii, vitalitatea unui slan adult.

Gândurile mamei îi întrerupseră pe neaşteptate reflecţiile:

Unii sunt în faţa noastră, iar alţii traversează strada. E timpul să ne despărţim, dragul meu. Nu uita ceea ce ţi-am spus: viaţa ta trebuie să aibă un singur scop – să faci tot ce-

ţi stă în putinţă pentru ca slanii să-şi redobândească existenţa normală. Cred că va trebui să-l ucizi pe marele nostru duşman, Kier Gray, chiar dacă pentru asta va fi nevoie să intri în palat. Ţine minte, vor urma strigăte şi derută, dar să nu-ţi pierzi calmul. Succes, Jommy!

O scurtă strângere şi mama îi eliberă mâna. Abia atunci realiză băiatul că în şuvoiul gândurilor ei se schimbase ceva. Teama dispăruse. O linişte blândă i se revărsa din minte, calmând nervii încordaţi, potolindu-i bătăile celor două inimi.

Dispărând din câmpul vizual al urmăritorilor, Jommy se strecură între un bărbat şi o femeie care mergeau pe lângă el. Cu coada ochiului, văzu nişte oameni îndreptându-se spre silueta înaltă a mamei sale. Înfăţişarea femeii era obişnuită, chiar banală, îmbrăcată cu pantaloni, o bluză roz şi având părul prins într-o eşarfă strâns înnodată. Civilii ce traversau strada păreau nişte ciocli pe ale căror feţe întunecate se citea sentimentul lucrului neplăcut pe care trebuia să-l facă. Gândul acelei neplăceri şi ura care o însoţea aruncaseră o umbră peste minţile lor. Acest lucru îl nedumerea pe băiat chiar şi acum, când se concentra asupra fugii. De ce ar fi trebuit să moară? El şi mama lui cea minunată, sensibilă şi inteligentă? Nu era câtuşi de puţin corect.

De trotuar se apropie o maşină, scânteind în soare ca o nestemată prelungă. Vocea aspră a unui bărbat tună în spatele lui Jommy:

— Stai! Uite puştiul! Nu-l lăsaţi să scape! Puneţi mâna pe el!

Oamenii se opreau şi priveau. Băiatul le simţi blândeţea surprinsă a gândurilor, apoi dădu colţul, alergând pe Bulevardul Capitalei. Văzu o maşină depărtându-se de trotuar. Picioarele îl purtară cu o viteză nebună. Degetele lui neobişnuit de puternice se agăţară de bara din spate. Sări pe ea, ţinându-se strâns, în timp ce automobilul

pătrunse în labirintul traficului, mărind viteza. De undeva din neant veni un gând: Succes, Jommy!

Ea îl pregătise timp de nouă ani pentru acest moment, totuşi inima i se strânse atunci când răspunse: Succes, mamă!

Maşina rula repede. Distanţele erau înghiţite iute. Prea mulţi oameni se opreau pe stradă şi se uitau la băieţelul agăţat atât de periculos în spatele automobilului. Jommy le simţi intensitatea privirilor, gândurile ce le zvâcneau în minţi, aducându-le pe buze strigăte ascuţite, sacadate. Strigăte către un şofer care nu auzea.

Îl urmară ceţuri de gânduri, aparţinând unor persoane care se precipitau către telefoanele publice pentru a înştiinţa poliţia despre un băiat agăţat de o maşină aflată în plină viteză. Jommy se crispă, aşteptând ca un echipaj de poliţie să apară şi să oprească şoferul. Alarmat, îşi concentră pentru prima dată mintea asupra celor din limuzină.

Două vibraţii cerebrale se revărsară asupra lui. De îndată ce le captă, Jommy se cutremură şi se lăsă pe jumătate spre asfalt, gata să cadă. Privi în jos, apoi se trase înapoi ameţit. Şoseaua era o suprafaţă neclară, distorsionată de viteză, o privelişte care-i făcea rău.

Şovăitoare, mintea lui bâjbâi încercând să intre din nou în contact cu creierele bărbaţilor aflaţi în automobil. Gândurile celui de la volan erau concentrate asupra traseului. Omul se gândi subit, fulgerător, la pistolul aflat în tocul de la subsuoară. Se numea Sam Enders şi era şoferul şi garda personală a celui de pe bancheta din spate – John Petty, şeful poliţiei secrete a atotputernicului Gray.

Identitatea celui de-al doilea ocupant fu pentru Jommy ca un şoc electric. Vânătorul notoriu al slanilor stătea relaxat, indiferent la viteza maşinii, cu mintea afundată într-o meditaţie molcomă.

Extraordinară minte! În afară de câteva pulsaţii superficiale, neclare, nu se putea citi nimic în ea. Uimit,

puştiul se gândi că era aproape imposibil ca Petty să-şi păzească gândurile în mod conştient; exista pesemne un ecran impenetrabil care le ascundea pe cele adevărate, la fel ca protecţia mentală a slanilor. Totuşi părea diferit. Răzbăteau nuanţe ce trădau un caracter lipsit de remuşcări şi un creier genial, bine antrenat. Brusc, percepu sfârşitul unui gând, adus la suprafaţă de cine ştie ce acces de nervozitate care zdruncinase calmul bărbatului. Trebuie s-o ucid pe fata aia slan, Kathleen Layton. Este singurul mod de a-l submina pe Gray…

Jommy încercă cu disperare să urmeze gândul, dar acesta dispăruse fără urmă. Aflase însă ceva. O fată slan numită Kathleen Layton trebuia ucisă pentru ca autoritatea lui Gray să fie zdruncinată.

Şefule, veni gândul lui Enders, vrei să apeşi butonul ăla? Lumina roşie înseamnă alertă generală.

Mintea lui Petty rămase indiferentă.

Lasă-i să se alerteze, mârâi el. Asta-i pentru plevuşcă.

Am putea vedea totuşi despre ce-i vorba, insistă Enders.

Maşina încetini aproape imperceptibil şi Jommy, care se ghemuise pe bara din spate, aşteptă disperat o ocazie să sară. Privind înainte peste aripa limuzinei, nu vedea decât linia lungă şi dreaptă de asfalt, lipsită de spaţii verzi, dură şi neiertătoare.

Să-şi dea drumul ar fi însemnat să se zdrobească de beton. Pe când se frământa deznădăjduit, receptă furtuna de gânduri ale lui Enders, pe măsură ce creierul acestuia primea mesajul de alertă generală.

Toate maşinile de pe Bulevardul Capitalei şi din vecinătate să urmărească un băiat suspectat a fi un slan, pe nume Jommy Cross, fiul Patriciei Cross. Patricia Cross a fost ucisă cu zece minute în urmă la intersecţia cu Bulevardul Principal. Martorii afirmă că băiatul s-a agăţat de o maşină care s-a depărtat rapid.

Ia auzi aici, şefule, rosti Enders. Suntem pe Bulevardul Capitalei. Ar trebui să oprim şi să-i ajutăm să caute. S-a pus

o recompensă de zece mii de dolari pentru un slan.

Frânele scrâşniră. Maşina încetini atât de brusc, încât Jommy se lovi puternic de bară. După ce se desprinse, se lăsă să alunece pe asfalt înainte ca limuzina să oprească. O luă la fugă. Trecu în goană pe lângă o bătrână cu ochii sticlind la gândul recompensei, care încercă să-l înhaţe. Ajunse pe un teren viran, în spatele căruia, aidoma unor turnuri, se ridica un lung şir de clădiri din beton şi cărămidă înnegrită – începutul zonei industriale.

Un gând plin de răutate îl ajunse din urmă: Enders, nu-ţi dai seama că am trecut prin intersecţia dintre Bulevardul Principal şi cel al Capitalei cu exact zece minute în urmă? Băiatul ăla… Uite-l! Împuşcă-l, tâmpitule!

Sentimentul că bărbatul numit Enders scoate pistolul deveni atât de clar, încât Jommy simţi parcă în creier frecarea metalului de pielea tocului. Imaginea mentală care parcursese cei cincizeci de metri ce-i despărţeau se contură precis, astfel că băiatul avu senzaţia că-l vede pe bărbat ţintind.

Se aplecă brusc într-o parte, în aceeaşi secundă în care arma pocni înfundat. Simţi în mod vag un şoc, apoi urcă în fugă cele câteva trepte până la uşa deschisă a unui uriaş depozit slab iluminat. Gânduri slabe răzbăteau de jos.

Nici o problemă, şefule, punem noi mâna pe ticălos. Va obosi repede.

Nici un om nu poate obosi un slan, tâmpitule! Începu apoi să latre ordine într-un microfon: Înconjuraţi cartierul în dreptul Străzii 57! Aduceţi toate echipajele de poliţie disponibile şi trimiteţi şi soldaţii…

Ce tulbure devenise totul! Jommy se împleticea printr-o lume întunecată, conştient doar de faptul că, în ciuda muşchilor săi neobosiţi, un om putea alerga de cel puţin două ori mai repede decât el. Depozitul era un loc greu de definit, cu forme paralelipipedice ameninţătoare şi cu podele întinse, ce se pierdeau în semiobscuritate. În două rânduri, mintea lui prinse gândurile liniştite ale unor

bărbaţi care mutau nişte lăzi undeva în stânga. În minţile acestora nu exista însă nici un semn că ar fi ştiut de prezenţa intrusului sau de agitaţia din exterior. Departe, spre dreapta, văzu o deschizătură luminoasă, o uşă. Se îndreptă într-acolo, uimit de oboseala care-l cuprinsese. Partea laterală a corpului îi era umedă şi lipicioasă, iar muşchii înţepeniţi. Îşi simţea mintea tulbure şi n-o putea controla. Se opri şi privi afară.

Zări o stradă cu totul diferită de Bulevardul Capitalei – murdară şi cu asfaltul crăpat. De partea cealaltă, erau aliniate case de plastic, construite cu cel puţin o sută de ani în urmă. Clădite din materiale practic incasabile, cu culorile aproape la fel de vii ca în prima zi, ele dovedeau totuşi patina timpului. Praful şi funinginea se prinseseră ca nişte lipitori de pereţii lucioşi. Peluzele nu fuseseră întreţinute, iar mormanele de gunoi se ridicau la tot pasul.

Strada părea pustie. Din clădirile soioase răzbătu un gând vag, ca o şoaptă, dar băiatul era prea obosit ca să fie sigur că acesta provenea doar dinspre clădiri.

Jommy se lăsă să atârne peste marginea peronului de încărcare al depozitului şi-şi dădu drumul pe betonul tare de jos. Durerea îl săgetă în lateral şi corpul îi păru rigid, lipsit de acea elasticitate care, în mod normal, ar fi făcut ca săritura să pară un fleac. Mersul îi producea şocuri dureroase, resimţite în fiecare os.

Lumea păru să se întunece, în timp ce alerga. Scutură din cap ca să alunge senzaţia neplăcută, dar în van. Nu reuşi decât să-şi târască picioarele de plumb printre o casă cu două niveluri, lucioasă însă mânjită de funingine, şi un bloc-turn albastru. Nu văzu şi nici nu simţi femeia din balconul de deasupra decât în momentul în care aceasta încercă să-l lovească înverşunată cu o coadă de mătură. Îi zări umbra la timp pentru a se putea feri.

— Zece mii de dolari! ţipă ea. Au anunţat zece mii. Şi-i al meu, auziţi? Să nu-l atingă nimeni! E al meu! Eu l-am văzut prima!

Jommy pricepu ca prin ceaţă că necunoscuta striga la celelalte femei care ieşeau din clădire. Slavă Domnului că bărbaţii erau plecaţi la lucru!

Tumultul minţilor rapace îl învălui în timp ce sprintă, cu puteri pe care numai frica le putea conferi, pe trotuarul îngust din faţa clădirilor. Se feri de colcăiala gândurilor hidoase şi se înfioră la auzul celui mai oribil sunet din câte puteau exista – vuietul isteric al vocilor unor săraci disperaţi, viermuind cu zecile, gonind după himera unei comori care le depăşea şi cele mai lacome vise.

Îl cuprinse teama că ar putea fi lovit cu mături, sape şi greble, care să-i zdrobească ţeasta, să-i sfărâme oasele, să-i strivească trupul. Împleticindu-se, dădu colţul clădirii. Urmăritorii se aflau tot înapoia sa. Le simţea neliniştea în gândurile exaltate ce năvăleau după el. Auziseră poveşti despre slani, iar acestea aproape copleşeau dorinţa de a pune mâna pe cei zece mii de dolari. Gloata dădea însă curaj celor care o alcătuiau. Gloata îi împingea înainte.

Pătrunse într-o fundătură mică, mărginită într-o parte de stive de lăzi goale. Chiar şi în lumina orbitoare a soarelui, stivele se ridicau deasupra lui ca o masă întunecată, neclară. În mintea-i înceţoşată se înfiripă o idee şi, peste o secundă, începu să se caţăre pe lăzi.

Simţi durerea efortului precum nişte colţi înfipţi în carne. Fugi nesigur, apoi coborî, mai mult căzând, în spaţiul dintre două lăzi vechi. Interstiţiul respectiv părea că ajunge până la sol. În întunericul aproape total, Jommy distinse ceva şi mai întunecat – o gaură în peretele de plastic al clădirii. Întinse braţele şi pipăi dincolo de marginile orificiului.

Se strecură înăuntru într-o clipită şi rămase întins pe pământul umed din interior. Bucăţi de piatră îl împungeau din toate părţile, dar deocamdată era prea obosit ca să facă altceva decât să stea locului, abia respirând, în timp ce gloata urla afară într-o căutare frenetică.

Întunericul era liniştitor, asemenea gândurilor mamei cu o clipă înainte de a-i spune să fugă. Cineva urcă nişte trepte

chiar deasupra lui şi astfel înţelese unde se afla – într-un spaţiu îngust de sub scara din spate. O clipă se miră, întrebându-se cum apăruse spărtura în plasticul dur?

Stând acolo temător, se gândi la mama – moartă acum, aşa anunţase radioul. Moartă! Desigur, mamei nu i-ar fi fost frică. Băiatul ştia prea bine cât aşteptase ea ziua în care va putea să-şi regăsească pacea, trecând în cealaltă lume, alături de soţul ucis. Trebuia însă să te ocrotesc, Jommy. Ar fi fost aşa de uşor, atât de plăcut să renunţ la viaţă… Dar trebuia să am grijă de tine, să te cresc şi să te apăr până la sfârşitul copilăriei. Eu şi tatăl tău ne-am dedicat vieţile pentru desăvârşirea măreţei lui invenţii şi totul ar fi în zadar dacă tu nu vei putea continua.

Îndepărtă gândul, simţind că inima i se strânsese de tristeţe. Mintea parcă i se mai limpezise. Probabil că scurta odihnă îi priise, dar asta îl făcea să suporte şi mai greu colţurile pietrelor ascuţite pe care zăcea. Încercă să-şi schimbe poziţia, însă spaţiul era prea îngust.

Automat, o mână pipăi sfărâmăturile şi făcu o descoperire: erau bucăţi de plastic, nu de piatră sau de cărămidă. Plastic căzut înăuntru atunci când peretele fusese spart pentru a se face orificiul prin care se târâse el. Era ciudat să se gândească la spărtură şi deodată să-şi dea seama că şi altcineva – cineva de afară – se gândea la acelaşi lucru. Şocul descoperirii îl cutremură pe Jommy.

Îngrozit, se strădui să izoleze gândul şi creierul care-l emisese, dar în jurul acestuia existau prea multe alte gânduri, prea multă agitaţie. Soldaţi şi poliţişti roiau pe stradă, scotocind fiecare casă, fiecare bloc, fiecare clădire. La un moment dat, peste tot vălmăşagul de paraziţi mentali, prinse gândul tăios şi limpede al lui Petty.

Spui că aici a fost văzut ultima dată?

A dat colţul şi dus a fost! răspunse o femeie. Cu degete tremurătoare, Jommy începu să adune bucăţile de plastic de pe sol. Încercă să-şi stăpânească spaima şi munci grăbit să umple spărtura, folosind pământul umed pentru a

cimenta fragmentele. Ştia însă, cu o siguranţă terifiantă, că peretele ridicat de el nu va rezista unei cercetări amănunţite.

În tot acest timp, recepta gândul persoanei de afară, un gând viclean, amestecat în tumultul de vibraţii ce-i asaltau creierul. Nimeni altul nu se gândise la gaura pe care băiatul se străduia s-o astupe. Jommy nu-şi putea da seama dacă era vorba despre un bărbat sau despre o femeie. Însă gândul persista acolo, vibraţia rea a unei minţi deformate.

Gândul rămase, tulbure şi ameninţător, chiar şi atunci când oamenii începură să mute lăzile, uitându-se printre ele, iar apoi, treptat, se îndepărtară; strigătele lor se auziră tot mai slab, iar coşmarul de gânduri se estompă. Vânătorii îşi căutau prada în altă parte. Jommy îi mai auzi multă vreme, până când, în sfârşit, vacarmul se calmă şi-şi dădu seama că se înnopta.

Agitaţia din timpul zilei rămăsese cumva în atmosferă. Şoaptele gândurilor se strecurau din case şi din blocuri; oamenii se gândeau şi discutau despre cele întâmplate.

În cele din urmă, Jommy nu mai îndrăzni să aştepte. Undeva, afară, se afla mintea care ştiuse că el se afla în spărtură, dar care nu spusese nimic. Era o minte diabolică, iar el se simţea cuprins de presimţiri sumbre şi de dorinţa de a se îndepărta cât mai repede de acel loc. Cu degete şovăitoare, totuşi iuţi, înlătură bucăţile de plastic. Apoi, înţepenit de lunga aşteptare, se strecură precaut afară. O mişcare mai bruscă îl făcu să simtă o durere ca un junghi, în timp ce mintea i se tulbură slăbită. Nu îndrăzni să se oprească. Se căţără cu grijă spre vârful stivei de lăzi. Picioarele îi coborau spre pământ când auzi paşi grăbiţi şi simţi pentru prima dată prezenţa persoanei care-l pândise.

O mână subţire îl înşfăcă de gleznă şi se auzi vocea triumfătoare a unei femei bătrâne:

— Aşa, aşa, coboară la Bunicuţa! Bunicuţa o să aibă grijă de tine, da, da… Bunicuţa e deşteaptă. Ea a ştiut tot timpul că nu puteai să fii decât acolo, în gaură, dar proştii ăia nu s-

au gândit. Da, da, Bunicuţa e deşteaptă. A plecat, apoi s-a întors şi, pentru că slanii pot citi gândurile, şi-a stăpânit mintea şi nu s-a gândit decât la bucătărie. Cu asta te-a păcălit, nu? Ştia că aşa va fi. Bunicuţa o să aibă grijă de tine. Şi ea îi urăşte pe poliţişti.

Cu un icnet uluit, Jommy recunoscu mintea bătrânei lacome care încercase să-l prindă atunci când sărise de pe maşina lui Petty. Deşi fugară, întâlnirea îi întipărise în memorie hoaşca rea. Acum în jurul ei se răspândea atâta oroare, iar intenţiile îi erau atât de hidoase, încât Jommy scânci şi lovi cu piciorul.

Bastonul greu din mâna femeii îl izbi în creştet, exact în clipa când îşi dădu seama de existenţa armei. Avu senzaţia că-i plesneşte capul. Muşchii i se contractară spasmodic, apoi căzu la pământ.

Simţi cum mâinile îi erau legate, apoi fu târât şi suit într-o căruţă mizeră, acoperit cu nişte cârpe ce miroseau a sudoare de cal, unsoare şi gunoi.

Căruţa se puse în mişcare pe pavajul stricat şi, peste zgomotul roţilor, Jommy auzi chicotitul satisfăcut al bătrânei:

— Ce proastă ar fi fost Bunicuţa să-i lase să te prindă! Zece mii de dolari recompensă… Ha! N-aş fi văzut nici măcar un cent! Bunicuţa cunoaşte oamenii. Cândva a fost o actriţă celebră… Acum e o epavă. Ei n-ar fi dat nici măcar o sută de dolari unei zdrenţe bătrâne care scormoneşte prin gunoaie. La dracu' cu toţi! Bunicuţa o să le arate lor ce se poate face cu un slan tânăr. Bunicuţa va face o avere de pe urma drăcuşorului ăsta…

CAPITOLUL 2

Din nou puştiul cel obraznic!

Kathleen Layton se încordă automat, apoi se relaxă. Nu avea nici o şansă să scape de el acolo, pe crenelul palatului, la aproape o sută şaptezeci de metri deasupra solului. De fapt, după atâţia ani petrecuţi între oameni – singurul slan între atâtea fiinţe ostile – ar fi trebuit să facă faţă cu

uşurinţă la orice, chiar dacă acest „orice” se numea Davy Dinsmore şi avea vârsta de unsprezece ani.

Nu se întoarse. Nu voia să-i arate că-l simţise venind pe promenada lată, acoperită cu sticlă. Îşi îndepărtă mintea de a băiatului, menţinând doar minimul contact necesar pentru ca el să n-o ia prin surprindere. Privea drept înainte, spre oraş, ca şi cum Davy n-ar fi fost acolo.

Capitala se aşternea în faţa ei: o întindere imensă de clădiri, ale căror nenumărate culori erau acum straniu adumbrite, parcă moarte în amurgul care pogora. În depărtare, câmpia verde se distingea întunecată, iar apa înspumată, albastră a râului care şerpuia prin oraş părea mai închisă la culoare, mată în lumea aceea aproape complet lipsită de lumină. Până şi munţii profilaţi pe orizont aveau un aspect sumbru, morocănos, perfect armonizat stării ei sufleteşti.

— Iii-haa! Uită-te bine de tot! Îl vezi pentru ultima dată!

Vocea piţigăiată îi zgârie nervii, ca un zgomot puternic şi inutil. Pentru un timp nici nu fu conştientă de înţelesul cuvintelor, atât de puternică fusese senzaţia de sunete neinteligibile. Apoi, fără să vrea, se întoarse spre băiat:

— Ultima dată? Ce vrei să spui?

Imediat îşi regretă gestul. Davy era la mai puţin de doi metri de ea. Avea pantaloni de mătase verde şi o cămaşă galbenă deschisă la gât. Faţa lui de copil, cu o expresie de dur şi cu buzele răsfrânte într-un rânjet, îi aminti că simplul fapt că-i dăduse atenţie reprezenta pentru el o victorie. Şi totuşi, ce putuse să-l facă să spună aşa ceva? Greu de crezut că se gândise el însuşi la acele cuvinte. Încercă tentaţia de a-i scotoci mai adânc în minte, dar se înfioră şi renunţă la idee. Să intre în creierul acela, în starea lui actuală, ar fi însemnat să-şi strice dispoziţia pentru o lună întreagă.

De o bună perioadă de timp, Kathleen întrerupsese orice contact mental cu creierele umane, cu speranţele şi cu antipatiile lor, care făceau un adevărat iad din viaţa la palat.

Mai bine să-l ignore pe Davy, aşa cum procedase şi în trecut. Îi întoarse spatele şi, prin îngustul canal de comunicaţie pe care îl păstră cu mintea băiatului, simţi furia cauzată de gestul ei. Şi din nou îi auzi vocea stridentă:

— Iii-haa! Ultima dată! M-am gândit bine când am spus. Mâine-i aniversarea zilei tale de naştere. Împlineşti unsprezece ani, nu?

Fata nu răspunse, prefăcându-se că nu-l auzise, dar avu sentimentul unui dezastru. Simţea prea multă satisfacţie în vocea lui, prea multă siguranţă. Era oare posibil ca în perioada în care ea se izolase de gândurile oamenilor să se fi întâmplat lucruri groaznice, să se fi urzit planuri oribile? Făcuse oare o greşeală retrăgându-se într-o lume numai a ei? Lumea reală îi va distruge pavăza protectoare?

— Te crezi deşteaptă, nu? rânji Davy. Ei bine, n-o să mai fii aşa de deşteaptă mâine, când te vor ucide. Poate nu ştii, dar mie mi-a spus mama. Prin palat se zvoneşte că atunci când te-au adus aici, Gray a promis guvernului că vei muri în ziua celei de-a unsprezecea aniversări. Să nu crezi că n-o vor face. Chiar ieri au ucis o femeie slan în plină stradă. Vezi? Ce zici de asta, isteaţo?

— Eşti... nebun!

Cuvintele îi ţâşniseră de pe buze fără voia ei. Îşi dădu seama cu greu că le rostise, pentru că nici nu se gândise la ele. De fapt, nu se îndoia că băiatul spusese adevărul. Se potrivea cu ura lor generalizată. Totul era atât de logic, încât i se păru pe neaşteptate că ştiuse dintotdeauna acest lucru.

O obseda faptul că tocmai mama lui Dave îi spusese toate aceste lucruri băiatului. Kathleen se întoarse cu gândul cu trei ani în urmă, la ziua când puştiul o atacase sub privirile materne îngăduitoare, încercând s-o sperie. Ce surpriză, ce ţipete şi ce lovituri disperate din picioare urmaseră atunci când fata îl ţinuse cu o singură mână la depărtare, până în clipa când mama furioasă se îndreptase spre ei, mârâind

ameninţări despre ceea ce avea să-i facă „unei mizerabile şi ticăloase de slan”.

Apoi, deodată apăruse Gray, sever, înalt şi puternic, cu doamna Dinsmore tremurând în faţa lui.

— Doamnă, în locul dumneavoastră nu m-aş atinge de acest copil. Kathleen Layton este proprietatea Statului şi, la momentul cuvenit, Statul se va ocupa de soarta ei. În privinţa fiului dumneavoastră, s-a întâmplat să observ toată altercaţia. A căpătat exact ceea ce merită orice băiat prost crescut şi sper că va ţine minte lecţia.

Ce încântată fusese că-i luase apărarea! După aceea îl trecuse pe Gray într-o categorie mentală diferită de cea ocupată de alţi oameni, în ciuda faptului că era necruţător şi în ciuda poveştilor groaznice care circulau pe seama lui. Acum, însă, aflase adevărul, aflase că el voise să spună exact ceea ce spusese: „Statul se va ocupa de soarta ei.”

Se smulse cu un efort din trista-i meditaţie şi văzu o schimbare în oraşul de dedesubt. Capitala îşi scosese la iveală splendorile nocturne, miliarde de lumini ce sclipeau într-o vastă panoramă. Arăta acum ca un oraş din poveşti, ca o nestemată scânteietoare, o incredibilă feerie de clădiri ce se ridicau maiestuoase spre cer, alcătuind o imagine de vis, de o splendoare de-a dreptul fascinantă, îşi dorise dintotdeauna să vină în această citadelă misterioasă şi să vadă cu ochii ei toate minunile pe care le plăsmuise imaginaţia. Acum, desigur, n-o să le mai vadă niciodată. O întreagă lume de frumuseţi va rămâne nevăzută, negustată, netrăită.

— Iii-haa! se auzi din nou vocea piţigăiată a lui Davy. Uită-te bine! E pentru ultima dată!

Kathleen se cutremură. Nu mai putea să suporte nici măcar o secundă prezenţa acestui… acestui mic ticălos. Fără să scoată o vorbă, se întoarse şi intră în palat, căutând singurătatea dormitorului.

Deşi era târziu nu putea să adoarmă. Fata ştia că se făcuse târziu pentru că şuvoiul de gânduri din exterior îşi

diminuase intensitatea: oamenii plecaseră de mult la culcare, cu excepţia gărzilor şi a petrecăreţilor.

Era ciudat că nu putea să adoarmă, deşi acum, când ştia adevărul, se simţea uşurată. Viaţa ei de zi cu zi fusese un adevărat coşmar, iar ura servitorilor, ca şi a majorităţii celorlalţi oameni, o ţinuse într-o tensiune aproape insuportabilă. Probabil că până la urmă aţipi, pentru că gândul rău, venit brusc de afară, îi dădu senzaţia că trăieşte un coşmar.

Kathleen se zvârcoli în pat. Cârlionţii slan (şuviţele fine care, în semiobscuritatea camerei, luceau ca aurul, contrastând cu părul negru care-i încadra chipul frumos), se ridicară şi unduiră lin, parcă mângâiaţi de o briză. Lin, dar insistent.

Gândul ameninţător detectat de aceste antene sensibile în întunericul care învăluia palatul lui Gray pătrunse cu brutalitate până la ea. Kathleen se trezi, tremurând.

Vibraţiile mentale îi atinseră în treacăt creierul, alungându-i somnul ca un duş rece. Erau clare, crude şi proveneau dinspre cineva obişnuit să ucidă cu sânge rece. Dispărură apoi la fel de brusc cum veniseră, de parcă nici nu existaseră vreodată. Rămase numai un caleidoscop de imagini mentale ce soseau neîncetat din nenumăratele odăi ale palatului.

Kathleen rămase nemişcată şi din adâncurile propriului ei creier sosi explicaţia gândului venit din afară: cineva nu voia să aştepte până mâine. Cineva se îndoia că execuţia ei va avea loc şi dorea să pună consiliul în faţa faptului împlinit. O singură persoană se putea gândi la aşa ceva fără să-i pese de consecinţe: John Petty, şeful poliţiei secrete, fanaticul vânător de slani care nutrea pentru ea o ură de-a dreptul înfricoşătoare în comparaţie cu antipatia celorlalţi oameni. Asasinul trebuia să fie unul din slujitorii săi.

Cu un efort, fata îşi linişti nervii şi-şi încordă mintea până la limita puterilor. Timpul trecea şi ea continua să stea locului, ezitând, căutând creierul celui care voia să o ucidă.

Murmurul gândurilor de afară deveni un tumult care-i zgudui mintea. Trecuseră multe luni de când nu mai explorase tărâmul vibraţiilor mentale necontrolate. Ştiuse că amintirea ororilor acestuia nu pălise, totuşi realitatea era mult mai crudă decât amintirile. Încrâncenată, cu o voinţă aproape la fel de viguroasă ca şi cea a unui adult, fata pătrunse în furtuna de vibraţii mentale, luptându-se să izoleze fiecare individ în parte. Pentru început recepţionă o frază:

Dumnezeule, sper că n-o să-l descopere că înşală! Azi a furat legume!

Asta trebuia să fie nevasta bucătarului-şef, o amărâtă cu frica lui Dumnezeu, care trăia într-o continuă spaimă de moarte, aşteptând ziua când hoţiile soţului ei vor fi date în vileag.

Pentru o clipă, fetei îi fu milă de nefericita torturată de spaimă care stătea trează lângă bărbatul ei, în dormitorul cufundat în întuneric. Mila fu însă de scurtă durată pentru că-şi aduse aminte de ziua când, trecând pe lângă ea, femeia se oprise brusc şi, fără să stea prea mult pe gânduri, o lovise cu putere peste faţă.

Timpul o presa, aşa că fata se concentră din nou. Imaginile mentale apăreau şi dispăreau, formând un adevărat caleidoscop, îndepărtate aproape imediat ce se iveau, ca nedorite, lipsite de legătură cu ameninţarea care o deşteptase. Creierul ei detecta vise în care se reflecta întreaga viaţă de la palat, cu intrigile ei, cu micile drame personale, cu ambiţiile nemăsurate. Unele aveau implicaţii psihologice, visele unor oameni ce se zvârcoleau în somn. Apăreau şi imagini de indivizi care puneau la cale tot soiul de ticăloşii.

Brusc, detectă vibraţia mentală a unei hotărâri crude, hotărârea de a o ucide! Dispăru din nou, la fel de instantaneu, precum un fluture hoinar şi în acelaşi timp cu totul diferită de acesta. Îi simţise răutatea ca pe nişte pinteni ce o împinseră spre disperare. A doua fulgerare a

gândului fusese prea puternică pentru a însemna altceva decât că era aproape, teribil şi periculos de aproape.

Uluitor cât de greu era să-l regăsească. Kathleen simţea că-i plesneşte capul; corpul îi era când rece ca gheaţa, când de o fierbinţeală insuportabilă. Gândul apăru a treia oară şi, în sfârşit, fata înţelese. Era limpede acum de ce nu putuse stabili un contact de lungă durată cu ucigaşul. Acesta se străduia ca gândurile să-i fie difuze, concentrându-se pe rând, pentru scurt timp, asupra a nenumărate mărunţişuri, şi părând astfel simple nuanţe în concertul de gânduri din jur.

Probabil că asasinul exersase mult timp până să ajungă la un asemenea nivel de stăpânire al creierului, dar, chiar şi aşa, nu era de talia lui Gray sau Petty. Oricare dintre aceştia îşi putea ascunde adevăratele gânduri sub masca unei logici rigide, fără sincope. Cu toată isteţimea lui, potenţialul agresor se trădase. De îndată ce va intra în cameră, ea va…

Gândul i se frânse brusc sub apăsarea teribilului adevăr pe care tocmai îl descoperise: omul se afla înăuntru şi chiar în acel moment se târa neauzit spre patul ei!

Timpul păru că se opreşte. Kathleen îl simţea pe ucigaş apropiindu-se prin întuneric şi stătea nemişcată, acoperită până sub bărbie, ştiind că la cea mai mică mişcare cearşafurile ar fi făcut zgomot iar agresorul ar fi putut s-o imobilizeze înainte ca ea să poată scăpa.

Nu putea să se mişte. Nu putea să vadă. Putea doar simţi surescitarea ce pulsa, crescând în mintea ucigaşului. Gândurile îi deveniseră mai rapide şi uitase să le difuzeze. Flacăra scopului său criminal îi ardea acum cu atâta putere în minte, încât fata trebui să-şi ferească de ea o parte a minţii, deoarece o simţea aproape ca pe o durere fizică.

Din acel gând revelator, Kathleen desprinse toată istoria. Bărbatul era paznicul ce fusese postat la uşa ei. Nu era însă garda obişnuită. Ciudat că ea nu observase schimbarea… Probabil c-o făcuseră în timp ce dormea. Sau poate fusese prea tulburată de propriile ei gânduri.

În timp ce asasinul se ridică de pe podea şi se aplecă deasupra patului, Kathleen îi înţelese planul. Pentru o clipă, ochii ei zăriră strălucirea palidă a cuţitului care se înălţă pentru a lovi.

Un singur lucru era de făcut. Un singur lucru putea face! Cu o mişcare bruscă, aruncă pătura în sus, peste capul şi umerii omului uluit, apoi se lăsă să alunece din pat – o umbră între umbrele odăii.

În urma ei se auzi exclamaţia înăbuşită a ucigaşului, încurcat ca într-un năvod în pătura azvârlită de mâinile mici, dar extraordinar de puternice ale fetei. În acea exclamaţie se citea uimirea şi prima spaimă despre ce ar fi însemnat descoperirea faptei sale.

Kathleen îi surprinse gândurile şi-i auzi mişcările, când el sări peste pat şi porni să bâjbâie cu mâinile prin întuneric. Straniu, dar fetei i se păru că ar fi fost mai bine să fi rămas în pat. Dacă oricum avea să moară mâine, la ce bun să amâne? Răspunsul i-l dădu dorinţa de viaţă pe care o simţea pulsând năvalnic în fiecare fibră. Şi mai era ceva: gândul că acel vizitator nocturn constituia dovada faptului că cei care-i doreau moartea se temeau că execuţia planificată nu va mai avea loc.

Respiră adânc. Propria ei emoţie se potolea, urmărind eforturile ridicole ale asasinului.

— Prostule! spuse fata, dispreţul vibrând în vocea copilărească şi totuşi matură prin logica impecabilă. Chiar crezi că poţi prinde un slan pe întuneric?

Felul în care omul se repezi în direcţia din care veneau cuvintele o făcu să zâmbească. Era demn de milă şi în acelaşi timp oribil, fiindcă gândurile lui apăreau acum urâţite de groază. Spaima aceea deţinea ceva impur, care o făcu pe Kathleen să se cutremure, stând în picioare la capătul opus al camerei.

Vorbi din nou cu voce ascuţită, de copil:

— Ar fi bine să pleci înainte ca să fii auzit cotrobăind prin odaia mea. Dacă pleci chiar acum, n-o să-i spun nimic

domnului Gray.

Era clar că bărbatul nu credea o iotă din cuvintele acelea. Avea în el prea multă spaimă, prea multă neîncredere şi prea multă viclenie! Murmurând o înjurătură, renunţă s-o mai caute şi se repezi spre uşă, unde se afla comutatorul pentru lumină. Kathleen îl simţi scoţându-şi pistolul în timp ce întindea mâna spre buton. Era limpede că asasinul prefera să rişte o întâlnire cu gărzile, care ar fi venit prompt la auzul unei împuşcături, decât să-şi mărturisească eşecul în faţa superiorului.

— Tâmpitule! spuse fata.

Ştia ce avea de făcut, deşi n-o mai făcuse niciodată. Se strecură ca o umbră pe lângă perete, pipăind cu degetele. Deschise o uşă camuflată, intră, o încuie înapoia ei şi alergă printr-un coridor întunecos, la capătul căruia se afla altă uşă care se deschise la o simplă atingere, lăsând să se vadă interiorul unui birou mare şi luxos.

Uluită de propria ei îndrăzneală, rămase ţintuită în prag, uitându-se la bărbatul puternic care scria la lumina unei veioze. Gray nu ridică ochii imediat. După o clipă, fata îşi dădu seama că era conştient de prezenţa ei, dar tăcerea lui îi dădu curaj să-l studieze în linişte.

Dictatorul era atât de impunător, încât îi stârnea admiraţia chiar şi acum, când teama o apăsa ca o greutate. Trăsăturile ferme îi confereau bărbatului aplecat asupra scrisorii o expresie de nobilă măreţie.

În timp ce continua să scrie, fata îi putea citi gândurile superficiale, dar nimic altceva. Kathleen se convinsese de multă vreme că Gray şi Petty, cel mai detestat dintre oameni, aveau capacitatea de a putea gândi în prezenţa ei – o gândire uniformă, fără scăpări, care făcea imposibilă orice tentativă de contactare. Acum, îşi dădu limpede seama, nu putea detecta decât gândurile de suprafaţă, conţinând cuvintele scrisorii la care lucra. Iar surescitarea şi nerăbdarea ei depăşeau orice interes faţă de scrisoare.

— În camera mea e un bărbat! izbucni fata. A vrut să mă omoare!

Gray ridică ochii. Văzută în totalitate, faţa lui avea o expresie dură. Trăsăturile nobile ale profilului se pierdeau în fălcile masive, puternice. Kier Gray, stăpânul oamenilor, o privi cu răceală. Atunci când vorbi, gândurile i se schimbară cu atâta precizie, iar vocea şi mintea îi erau atât de bine coordonate, încât Kathleen nu-şi putu da seama dacă-i auzise sau numai îi simţise cuvintele.

— Un asasin, zici? Continuă.

Buzele fetei dădură drumul unui şuvoi de cuvinte cum nu se mai întâmplase din ziua când Davy Dinsmore o ridiculizase.

— Deci crezi că Petty este în spatele acestei tentative? întrebă Gray.

— E singurul care ar fi putut s-o facă. Poliţia secretă se ocupă de paza mea.

El încuviinţă uşor din cap, iar fata îl simţi puţin încordat. Cu toate acestea, gândurile îi erau adânci, calme, lente.

— Începe aşadar! murmură bărbatul cu glas moale. Tentativa lui Petty de a pune mâna pe puterea absolută. Aproape că-mi pare rău pentru el, pentru că nu-şi vede propriile-i defecte. Nici un şef al poliţiei secrete n-a reuşit vreodată să câştige încrederea poporului. Eu sunt temut, dar şi venerat. El este numai temut şi asta i se pare cel mai important lucru.

Ochii lui căprui priviră cu gravitate în ai fetei.

— Voia să te omoare înainte de data fixată de Consiliu pentru că ştia că, odată comisă fapta, eu nu mai puteam face nimic, iar neputinţa mea de a-l pedepsi mi-ar fi şterbit autoritatea în faţa consilierilor. Vocea îi devenise aproape şoptită, de parcă ar fi gândit cu voce tare, ignorând prezenţa fetei: Şi avea dreptate. Dacă aş fi încercat să-i forţez să emită un decret privitor la moartea unui slan, membrii Consiliului ar fi devenit bănuitori, dar n-ar fi reacţionat în nici un fel. Asta ar fi însemnat începutul

sfârşitului: împărţirea în tabere, care ar fi devenit cu timpul tot mai ostile una faţă de cealaltă. Iar aşa-zişii „realişti”, înţelegând situaţia, s-ar fi alăturat potenţialului învingător, sau ar fi început să joace acel minunat joc de raliere a extremelor împotriva centrului.

Rămase tăcut câteva clipe, apoi continuă:

— După cum vezi, Kathleen, suntem într-o situaţie critică. Încercând să mă discrediteze în faţa Consiliului, Petty a răspândit cu grijă zvonul că vreau să te ţin în viaţă cu orice preţ. (Pentru prima dată un zâmbet îi destinse trăsăturile rigide.) Aşadar, prestigiul şi poziţia mea depind acum de capacitatea de a te ţine în viaţă împotriva tuturor încercărilor lui Petty. Asta-i ceea ce te interesează pe tine cel mai mult.

Zâmbi din nou.

— Ei bine, ce crezi despre situaţia noastră politică?

Nările fetei se dilatară. Vorbi cu dispreţ:

— E un prost dacă se pune cu dumneavoastră, asta-i ceea ce cred. Şi am să vă ajut pe cât pot. Şi pot să vă ajut, citind gândurile.

Gray zâmbi iar, un zâmbet larg care-i lumină figura aprigă şi-i relaxă trăsăturile încordate.

— Ştii, Kathleen, mă gândeam că voi, slanii, ne consideraţi câteodată pe noi, oamenii, nişte creaturi foarte ciudate. De exemplu, felul în care te tratăm. Cunoşti motivul, nu?

Kathleen clătină din cap.

— Nu, domnule Gray. Am încercat să citesc despre asta în minţile oamenilor, dar nimeni nu pare să ştie de ce suntem detestaţi. Pare a fi ceva despre un război între slani şi oameni, un război încheiat cu mult timp în urmă, dar războaie au mai existat şi înainte, iar oamenii nu s-au urât atât de tare după aceea. Mai sunt apoi poveştile acelea teribile, prea absurde ca să fie altceva decât nişte minciuni sfruntate.

— Ai auzit ce fac slanii copiilor noştri?

— Asta-i una dintre acele minciuni grosolane, pufni Kathleen dispreţuitor. Toate sunt nişte minciuni sfruntate.

— Înţeleg că ai auzit, chicoti Gray. S-ar putea să te şocheze, dar astfel de lucruri chiar se întâmplă. Ce ştii tu despre gândirea unui slan matur, a cărui inteligenţă este de două-trei ori mai mare decât cea a unui om obişnuit? Ştii doar că tu n-ai face aşa ceva, însă nu eşti decât un copil. Oricum, nu-ţi bate capul cu asta. Acum ne luptăm pentru vieţile noastre. La ora asta, probabil că asasinul a părăsit camera ta, dar trebuie să încerci să-l localizezi, să-l identifici. Acum e rândul nostru. Am să-i chem aici pe Petty şi pe ceilalţi consilieri. N-o să le placă faptul că-i trezim din somnul lor cel dulce, dar să-i ia dracu'! Rămâi aici. Vreau să le citeşti gândurile şi să-mi spui la sfârşit ce le trecea prin cap în timpul discuţiilor.

Apăsă un buton de pe birou şi rosti sec:

— Anunţă-l pe căpitanul gărzii mele personale să vină în birou.

CAPITOLUL 3

Era destul de greu să stea în lumina orbitoare a lămpilor ce fuseseră aprinse. Bărbaţii îşi întorceau mereu privirile către ea, iar gândurile lor amestecau nerăbdarea, cruzimea şi absenţa oricărei compătimiri. Ura lor îi apăsa spiritul, punându-şi amprenta pe întreaga ei vitalitate, slăbindu-i energia care-i alerga prin fiecare nerv. O detestau. O voiau moartă. Palidă, Kathleen închise ochii şi se gândi la alte lucruri. Se foi, încercând să se pitească în scaun. Dacă ar fi putut, şi-ar fi făcut corpul invizibil.

Dar miza era prea mare; nu îndrăznea să-i scape vreo mişcare sau gând. Ochii şi mintea i se treziră brusc şi iată, erau tot acolo: camera, bărbaţii, întreaga situaţie ameninţătoare.

Petty se ridică şi declară:

— Mă opun prezenţei acestei slan la întâlnirea noastră. Înfăţişarea ei copilărească, inocentă, i-ar putea influenţa pe unii dintre noi, făcându-i să devină îngăduitori.

Kathleen îl privi întrebătoare. Şeful poliţiei secrete era un bărbat solid, de înălţime medie. Faţa lui cu profil inconfundabil, amintind mai degrabă de un corb, puţin cam cărnoasă, nu exterioriza nici urmă de bunătate. Chiar crede ce spune? se întrebă fata. Specimenele astea să fie miloase! Şi pentru ce motiv!

Încercă să descifreze ce se afla în spatele cuvintelor sale, dar mintea bărbatului fusese înceţoşată în mod deliberat. Chipul lui puternic, întunecat, era lipsit de orice expresie. Fata surprinse totuşi o urmă de ironie şi-şi dădu seama că Petty înţelesese perfect situaţia. Intenţiona să solicite preluarea puterii şi toate fibrele corpului i se aflau în stare de alertă, conştient de enormitatea acţiunii.

Grey râse, sec, şi, deodată, Kathleen surprinse întregul magnetism al personalităţii sale. Liderul oamenilor deţinea ceva care amintea de un tigru, ceva fascinant, o aură ca o văpaie care-l făcea mai viu decât oricare altul din încăpere.

— Nu cred că trebuie să ne facem griji, spuse el. Nu cred că există pericolul ca impulsurile noastre compătimitoare să ne întunece simţul practic.

— Corect! declară repede Mardue, ministrul transporturilor. Un judecător trebuie să stea în prezenţa acuzatului.

Se opri, însă mintea lui duse gândul până la capăt: Mai ales atunci când judecătorul ştie dinainte că rezultatul este condamnarea la moarte. Chicoti uşor, cu ochii reci, strălucitori, aproape cruzi.

— Atunci, mârâi Petty, insist să fie evacuată pentru că-i slan şi, pe toţi dracii! n-o să admit ca un slan să stea în aceeaşi cameră cu mine!

Formularea fusese foarte bună. Manifestarea colectivă izbucni spontan, făcând-o pe Kathleen să simtă o durere aproape fizică. Vocile se ridicară tunătoare:

— Ai dreptate, fir-ar să fie!

— Afară cu ea!

— Gray, ai avut tupeu, nu glumă, să ne trezeşti aşa, în toiul nopţii!

— Consiliul a lămurit problema asta cu unsprezece ani în urmă şi doar de puţin timp am aflat de chestia asta!

— Sentinţa a fost condamnarea la moarte, nu?

Corul vocilor aduse un zâmbet întunecat pe buzele lui Petty. Se uită fix la Gray. Privirile celor doi se încrucişară ca ale unor săbii înaintea unei confruntări pe viaţă şi pe moarte. Pentru Kathleen era evident că Petty încerca să devină stăpân pe situaţie. Faţa impasibilă a liderului nu trăda însă faptul că ar fi simţit cum pierde teren, iar în mintea lui nu se simţea nici cea mai slabă urmă de nelinişte.

— Domnilor, este o neînţelegere. Kathleen Layton nu se află aici pentru a fi judecată, ci pentru a depune mărturie împotriva lui John Petty, de aceea înţeleg foarte bine dorinţa lui ca ea să fie evacuată.

Uimirea şefului poliţiei secrete era cam exagerată, analiză Kathleen. Mintea lui rămânea prea calmă, prea atentă, în timp ce vocea îi creştea ca un tunet:

— Ei bine, al dracului tupeu! Ne-ai trezit din somn, ca să mă supui la ora două noaptea unui proces surpriză, şi asta pe baza mărturiei unei slan! Îndrăzneala ta întrece orice limite, Gray. Cred că ar trebui să stabilim chiar acum, odată pentru totdeauna, această problemă juridică: dacă afirmaţiile unui slan pot fi luate în considerare ca mărturie. De orice fel!

Făcea din nou apel la ura adânc înrădăcinată în oameni. Kathleen se cutremură, mai înainte chiar să audă tumultul aprobator al vocilor. Pentru ea, aici nu exista nici o milă, nici o speranţă, nimic altceva decât moarte sigură.

Vocea lui Gray deveni aproape metalică:

— Petty, ar trebui să-ţi dai seama că nu te adresezi unei turme de ţărani îndobitociţi de propagandă. Cei de faţă sunt realişti şi, în ciuda eforturilor tale de a devia de la subiect, îşi dau perfect de bine seama că existenţa lor

politică şi poate chiar fizică se află acum pe muchie de cuţit, datorită acestei crize pe care ai provocat-o tu, nu eu!

Chipul său păru că împietreşte, transformându-se într-o linie palidă de muşchi încordaţi. Vocea îi căpătă accente de duritate:

— Oricât v-ar stăpâni somnul, emoţia sau nerăbdarea, sper ca toţi cei de faţă să vă treziţi şi să înţelegeţi următorul lucru: Petty cere pur şi simplu ca eu să fiu îndepărtat din funcţie, iar el să mă înlocuiască. Indiferent care dintre noi va învinge, unii dintre voi veţi fi morţi până dimineaţă.

Acum nu se mai uitau la fată. În sala brusc încremenită, Kathleen avu senzaţia că ea continua să fie prezentă, fără a fi însă vizibilă. Parcă de pe mintea ei se luase o imensă greutate şi putea, pentru prima dată, să vadă, să simtă şi să gândească limpede.

În încăperea cu lambriuri de stejar se stinseseră atât vocile, cât şi gândurile. Minţile oamenilor erau tulburi, înceţoşate. Între creierele lor şi al fetei se ridicase o barieră; toţi cei prezenţi se retrăseseră adânc în sinea lor şi gândeau, evaluau şansele, analizau situaţia, îngroziţi de pericolul de moarte apărut pe neaşteptate.

Kathleen deveni subit conştientă de apariţia unei fisuri în clocotul de gânduri, un ordin mental clar, adresat ei:

Du-te pe scaunul din colţ, acolo unde ei nu te pot vedea fără să-şi întoarcă spre tine capetele. Repede!

Fata aruncă o privire scurtă spre Gray. Îi văzu ochii, care păreau că aruncă flăcări, atât de violentă le era vâlvătaia. Făcu ceea ce i se spusese: se lăsă să alunece din scaun, fără un sunet.

Consilierii nu-i simţiră lipsa, nu-i observară mişcarea. Kathleen fu conştientă că se îmbujorase, pricepând maniera lui Gray, gata să folosească orice truc. Acesta vorbi:

— Desigur, execuţiile nu sunt absolut necesare, cu condiţia ca Petty să-şi scoată din cap, o dată pentru totdeauna, ideea nebunească de a-mi lua locul!

Bărbaţii îl priveau neîncrezători, iar gândurile le deveniseră impenetrabile. Pentru câteva clipe fuseseră surprinşi, dar după puţin timp minţile lor deveniseră aproape la fel de controlate ca ale lui Gray şi Petty, pentru că se concentrau asupra a ceea ce ar fi trebuit să spună şi ceea ce ar fi trebuit să facă.

Liderul continuă, fără urmă de pasiune în voce:

— Spun nebunească pentru că, deşi ar putea să pară o simplă luptă pentru putere între doi bărbaţi, este mai mult decât atât. Cel care deţine puterea supremă reprezintă stabilitatea şi ordinea. Cel care doreşte puterea trebuie ca, în momentul dobândirii ei, să-şi ia nişte măsuri de precauţie. Asta înseamnă confiscări, exilări, arestări, torturi, execuţii, toate îndreptate, desigur, împotriva celor care i s-au opus şi împotriva celor în care n-are încredere. Fostul lider nu poate să coboare pur şi simplu pe o poziţie de subordonat. Prestigiul lui nu dispare practic niciodată – dovadă Napoleon şi Stalin – el rămânând astfel un permanent pericol. Pretendentul la putere, însă, poate fi disciplinat foarte uşor şi trimis înapoi la postul său. Asta am de gând să fac, chiar cu Petty.

Kathleen observă că Gray apela la prudenţa consilierilor şi la teama lor de implicaţiile schimbării. Îşi întrerupse meditaţia atunci când Petty sări brusc în picioare. Şeful poliţiei secrete renunţase pentru moment la orice precauţie, dar furia îi era atât de mare, încât nu putea să-i citească gândurile, de parcă şi-ar fi controlat total mintea.

— Cred, izbucni el nervos, că n-am auzit niciodată o asemenea afirmaţie din partea unui om care are pretenţia că-i în toate minţile! Mă acuză că încerc să deviez de la subiect. Domnilor, vă daţi seama că încă nu ne-a spus care-i subiectul? Că n-a adus nici o dovadă? Nu avem decât afirmaţiile lui şi acest proces dramatic pe care ni l-a impus în toiul nopţii, când ştia că cei mai mulţi vom fi ameţiţi de somn. Trebuie să mărturisesc că nici eu nu m-am trezit încă pe deplin, dar cred că gândesc suficient de limpede ca să-

mi dau seama că Gray a căzut victimă acelei boli cumplite, caracteristice dictatorilor, indiferent de vârsta lor – mania persecuţiei! N-am nici cea mai mică îndoială că, de la o vreme, vede în fiecare din faptele şi vorbele noastre o ameninţare la adresa poziţiei sale. Îmi vine greu să găsesc cuvinte pentru a-mi exprima dezamăgirea faţă de ceea ce înseamnă toate astea. Cum poate gândi că vreunul dintre noi ar vrea să atenteze la unitatea noastră, acum, când problema slanilor este atât de disperată? Vă spun un lucru, domnilor: în momentul de faţă nu ne putem permite nici măcar să ne gândim la dezbinare. Poporul a ajuns la limita răbdării din cauza monstruoaselor acţiuni ale slanilor îndreptate împotriva copiilor noştri. Încercarea de a slaniza rasa umană şi oribilele eşecuri rezultate de aici reprezintă cea mai grea problemă cu care s-a confruntat vreodată un guvern.

Se întoarse spre Gray şi Kathleen se înfioră văzând cât de bine juca rolul omului sincer:

— Kier, aş vrea să pot uita tot ce ai spus şi tot ce ai făcut: mai întâi acest proces, apoi ameninţarea că unii dintre noi nu vor mai apuca dimineaţa. În aceste condiţii însă, nu pot decât să-ţi cer să demisionezi. Nu mai eşti demn de încredere, cel puţin de încrederea mea.

— Vedeţi, domnilor, surâse Gray, am ajuns şi la miezul problemei. Nu vrea decât demisia mea!

Un bărbat înalt, slab, destul de tânăr, cu profil acvilin, vorbi aspru:

— Sunt de acord cu Petty. Acţiunile tale, Gray, demonstrează că nu mai eşti o persoană responsabilă. Demisionează!

— Demisionează, strigă o altă voce, şi deodată sala răsună de corul nebunesc al strigătelor: Demisionează! Demisionează! Demisionează!

Pentru Kathleen, care urmărise concentrată cuvintele lui Petty, strigătele consilierilor şi gândurile rele ce le însoţeau însemnau sfârşitul. Trebui să treacă ceva timp până să-şi

dea seama că numai patru dintre cei zece bărbaţi se raliaseră şefului poliţiei secrete.

Inima i se strânse dureros. Deci asta era! Strigând „demisionează” în mod repetat, aceştia sperau să atragă de partea lor pe nehotărâţi şi pe temători, dar deocamdată eşuaseră. Ochii fetei se îndreptară spre Gray a cărui simplă prezenţă îi împiedicase pe ceilalţi să intre în panică. Le dăduse curaj numai uitându-se la ei. Stătea pe scaun, ceva mai rigid, dar părând mai înalt, mai puternic, având întipărit pe buze un zâmbet încrezător.

— Nu-i ciudat, întrebă el ironic, cum au sărit imediat cei patru tineri să-l apere pe şi mai tânărul domn Petty? Sper că-i clar pentru vârstnicii aflaţi aici de faţă că avem de-a face cu un complot şi că înainte de ivirea zorilor vom fi în faţa plutonului de execuţie… în mod evident, aceste minţi înfierbântate sunt dornice să scape de nişte ramoliţi ca noi! Mă privesc şi pe mine ca pe un ramolit, deşi fac parte din categoria lor de vârstă. Sunt dornici să scape de restricţiile pe care noi le-am impus, dar sunt desigur convinşi că, împuşcându-i pe bătrâni, nu vor face altceva decât să grăbească cu câţiva ani ceea ce natura va face oricum în decursul timpului.

— Împuşcă-i, mârâi Mardue, cel mai bătrân dintre cei prezenţi.

— Blestemaţii ăştia de tineri! şuieră Harlihan, ministrul aerului.

Bătrânii începuseră să mormăie. Kathleen s-ar fi bucurat de ceea ce auzea dacă n-ar fi fost conştientă până la durere de celelalte impulsuri desprinse din confuza vibraţie a cuvintelor: ură, teamă, îndoială, aroganţă, hotărâre, toate se amestecau într-un talmeş-balmeş de cea mai joasă speţă.

Puţin mai palid acum, Petty îi fixa cu privirea pe consilierii vârstnici. Gray sări în picioare cu ochii în flăcări şi cu pumnii strânşi:

— Stai jos! Eşti un prost, un incorigibil! Cum îndrăzneşti să adânceşti criza în care suntem, acum când s-ar putea să

fim obligaţi să ne schimbăm întreaga politică în privinţa slanilor? Pierdem, înţelegi? N-avem nici un savant de calibrul superspecialiştilor slani. Ce n-aş da să am măcar pe unul dintre ei de partea noastră! Să am, de exemplu, un slan ca Peter Cross, ucis atât de stupid cu trei ani în urmă de o poliţie care a căpătat mentalitatea turmei. Da, am spus „turmă”! Asta a ajuns poporul în zilele noastre. O turmă brutală pe care noi am format-o aşa, noi, cu propaganda noastră. Oamenii se tem pentru copiii lor, iar noi nu avem nici măcar un savant care să poată studia problema în mod obiectiv. De fapt, nici nu avem un savant demn de acest titlu. Cât de stimulativ poate fi pentru un om să-şi dedice întreaga viaţă unor cercetări, în timp ce mintea îi este stăpânită de ideea chinuitoare că orice descoperire pe care ar putea-o face a fost deja perfecţionată de slani? De ideea că aceste descoperiri stau acolo, undeva, ascunse în peşteri secrete sau scrise pe hârtie, aşteptând ziua în care slanii vor încerca din nou să pună stăpânire pe lume! Ştiinţa noastră este o glumă, educaţia este bazată pe minciuni. În fiecare an, alte epave ale aspiraţiilor umane se adaugă celor deja existente. Cu fiecare an care trece, tulburările, sărăcia, mizeria sunt tot mai mari. Nu ne-a mai rămas decât ura, dar ea nu-i de ajuns. Nu avem decât două soluţii: ori îi exterminăm pe slani, ori facem pace cu ei ca să sfârşim cu această nebunie.

Gray vorbise cu multă patimă, iar faţa i se întunecase. Cu toate acestea, Kathleen observase că mintea îi rămăsese limpede, calmă, atentă, prudentă. Vorbi din nou, iar vocea acestui maestru al demagogiei, conducătorul oamenilor, păru lipsită de inflexiuni în comparaţie cu înflăcărarea dinainte:

— John Petty m-a acuzat că vreau să ţin acest copil în viaţă. Vreau ca voi, cei prezenţi, să vă întoarceţi cu gândurile la cele petrecute acum câteva luni. V-a spus vreodată el, chiar şi în glumă, că vreau s-o ţin în viaţă cu orice preţ? Ştiu că da, pentru că vestea mi-a ajuns la urechi.

Vedeţi acum ce urmărea de fapt: să răspândească otrava. Dacă vă gândiţi din punct de vedere politic, vă veţi da seama că m-a forţat să ajung în această situaţie. Dacă o omor acum, se va crede că am cedat în faţa lui şi astfel voi pierde din autoritate. De aceea, intenţionez să emit un decret în baza căruia Kathleen Layton nu va fi executată. Ţinând cont de lipsa noastră de cunoştinţe despre slani, am hotărât ca ea să rămână în viaţă, ca obiect de studiu. Eu personal sunt decis să profit de prezenţa ei permanentă, ca să observ evoluţia unui slan până la maturitate. Am deja un mare număr de însemnări pe această temă.

Petty nu se aşezase încă.

— Nu încerca să ne duci de nas, mârâi el. Asta-i prea de tot! Eşti în stare ca următorul lucru pe care-l vei propune să fie alocarea unui întreg continent pentru slani, ca să aibă unde-şi dezvolta aşa-zisele superinvenţii despre care am tot auzit, dar pe care nu le-a văzut nimeni niciodată! Cât despre Kathleen Layton, ea va rămâne în viaţă doar peste cadavrul meu. Femeile slan sunt cele mai periculoase. Ele perpetuează specia şi sunt foarte prolifice, lua-le-ar dracu'!

Fata îl asculta împietrită, dar cuvintele părură că-şi pierd din claritate în momentul în care creierul ei recepţionă întrebarea insistentă a lui Gray: Câţi dintre cei prezenţi sunt de partea mea necondiţionat? Arată-mi pe degete!

Îi aruncă o privire pierdută, apoi pătrunse în vâltoarea de senzaţii şi gânduri ce se revărsau dinspre oameni. Era foarte greu să le urmărească, pentru că toate apăreau sub formă de frânturi ce se întretăiau fulgerător; o dificultate chinuitoare, pentru că mintea ei îşi pierdea din puteri, pe măsură ce-şi dădea seama de adevăr. Crezuse iniţial că bărbaţii trecuseră cu toţii de partea liderului. Dar se înşelase. În minţile lor îngrozite se întărea tot mai mult convingerea că zilele lui Gray erau numărate şi că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi dat de partea grupului mai tânăr, mai puternic.

În sfârşit, ridică dezamăgită trei degete. Trei din cei zece consilieri erau pentru, patru împotrivă, iar trei ezitau.

Ultimele două numere nu-l mai interesau pe Gray. Atenţia lui era concentrată asupra celor trei degete, iar ochii i se măriseră imperceptibil, dovedind o privire alarmată. Pentru scurt timp, fetei i se păru că neliniştea dădea târcoale gândurilor lui. Abia apoi înţelese că mintea i se relaxa şi chipul îi devenea impasibil. Stătea nemişcat pe scaunul său, ca o statuie, rece, ţeapăn, neîndurător.

Fata nu-şi putea desprinde privirea fixată pe dictator. O domina convingerea că era un om încolţit, chinuindu-şi disperat creierul, punându-şi în valoare toată experienţa pentru a găsi o modalitate de a transforma înfrângerea iminentă în victorie. Se luptă din răsputeri ca să pătrundă până în miezul acelui creier, dar scutul impenetrabil care-l proteja, cât şi undele mentale lucide şi ferme reprezentau o barieră de netrecut.

Existau totuşi nişte gânduri de suprafaţă, în care Kathleen îi putu citi îndoiala şi nesiguranţa. Ele nu erau încă stăpânite de teamă, ci doar de o ezitare: ce ar fi trebuit să facă, ce ar fi putut să facă în continuare? Toate puteau însemna că liderul nu prevăzuse în toată gravitatea ei această criză, ura neînduplecată îndreptată împotriva lui, opoziţia organizată care pândea momentul prielnic ca să-l distrugă.

Şirul gândurilor fetei fu întrerupt de Petty, care atacă direct:

— Cred că ar trebui să supunem imediat problema la vot.

Gray începu să râdă, un râs lung, profund, cinic, care se încheie într-o surprinzătoare notă de bună dispoziţie:

— Deci vrei să supunem la vot o problemă care după părerea ta nici nu exista acum câteva minute! Din acest moment, refuz să mai fac apel la raţiunea celor prezenţi. Nu mai are nici un rost, câtă vreme urechile voastre au devenit pe neaşteptate surde. Totuşi, s-ar putea consemna că propunerea de a se vota în acest moment reprezintă,

fără-ndoială, recunoaşterea vinovăţiei tale, iar aroganţa făţişă este evident rezultatul faptului că eşti sigur că cel puţin cinci membri ai Consiliului – poate chiar mai mulţi – sunt cu totul alături de tine. Să vă spun un mic secret: ştiam mai de mult de această rebeliune, aşa că sunt pregătit.

— Pe dracu'! reacţionă Petty. Blufezi. Ţi-am urmărit fiecare mişcare. Când am înfiinţat pentru prima dată Consiliul, ne-am temut de posibilitatea ca un singur om să poată anula voturile celorlalţi, iar măsurile de precauţie luate atunci sunt valabile şi azi. Fiecare din noi are o armată proprie. Garda mea personală este afară, patrulând pe coridor, la fel şi ale celorlalţi consilieri, gata să intervină atunci când voi da ordin. Suntem pregătiţi să ne riscăm vieţile în bătălia care va urma.

— Aha, spuse Gray moale, am dat cărţile pe faţă!

Picioarele consilierilor se foiră nervos. Se făcu simţit un şuvoi îngheţat de gânduri. Spre consternarea fetei, Mardue, unul din cei trei pe care îi crezuse de partea liderului, îşi drese vocea, îi surprinse gândul chiar înainte ca ministrul să vorbească.

— Zău aşa, Kier, greşeşti comportându-te ca un dictator. Ai fost ales de un Consiliu, care are dreptul legitim să numească pe altcineva în locul tău. Pe cineva care va reuşi poate mai bine să organizeze exterminarea slanilor.

Îl părăseau toţi. Asta le era răzbunarea. Şobolanii abandonau nava care se scufunda, încercând cu disperare să convingă puterea în devenire că sprijinul lor era real.

Şi în mintea lui Harlihan curentul gândurilor îşi schimbase direcţia:

— Da, da. Să vorbeşti despre un târg cu slanii înseamnă trădare, pur şi simplu trădare. Din punctul de vedere al poporului, acesta este un subiect care nu se poate discuta în momentul de faţă. Trebuie să facem ceva ca să-i lichidăm pe slani… Şi poate că o politică mai agresivă, dusă de un om mai agresiv…

Gray zâmbi strâmb. Creierul lui era stăpânit de aceeaşi nesiguranţă: ce-i de făcut? Ce-i de făcut? Kathleen mai surprinse ceva vag, ca o părere: o încordare, o hotărâre întunecată de a risca, dar nimic palpabil, nimic clar.

— Deci, spuse el cu voce încă joasă, aţi vrea să încredinţaţi conducerea Consiliului unui om care, cu numai câteva zile în urmă, i-a permis lui Jommy Cross, în vârstă de numai nouă ani, probabil cel mai periculos dintre slanii încă în viaţă, să scape agăţat de maşina în care se afla chiar el.

— Cel puţin, spuse Petty, există un slan care n-o să scape. O privi cu răutate pe Kathleen, apoi se întoarse triumfător spre ceilalţi: Iată ce putem face – s-o executăm mâine. De fapt, o putem face chiar acum, apoi vom emite un decret prin care Gray să fie demis din funcţie, pentru că a încheiat un tratat secret cu slanii, dovada fiind faptul că refuză să o ucidă pe Kathleen Layton.

I se părea foarte ciudat să stea acolo, să-şi asculte propria condamnare la moarte şi să nu simtă nici o emoţie, de parcă nici n-ar fi fost vorba de ea. Mintea îi era undeva departe, detaşată; chiar şi murmurul aprobator al vocilor părea estompat.

Zâmbetul de pe faţa lui Gray dispăru.

— Kathleen, i se adresă el hotărât, gata cu joaca! Câţi sunt împotriva mea?

Fata îi aruncă o privire tulbure şi se auzi rostind cu voce aproape stinsă:

— Toţi sunt împotriva dumneavoastră. V-au urât întotdeauna, pentru că sunteţi mult mai inteligent decât ei şi deoarece sunt convinşi că i-aţi marginalizat, că le-aţi ştirbit din autoritate.

— Deci o foloseşti ca să ne spionezi? mârâi Petty, dar în furia lui se simţea şi o notă de triumf. Bine măcar că ne-am pus de acord asupra unui lucru: Gray, eşti un om terminat!

— Câtuşi de puţin, spuse acesta cu voce blândă. Părerea mea este atât de diferită de a voastră, încât toţi unsprezece veţi ajunge în faţa plutonului de execuţie în mai puţin de

zece minute. Nu eram hotărât dacă să iau sau nu măsuri atât de drastice, dar acum n-am alternativă, nu mai pot da înapoi pentru că am făcut un gest irevocabil. Am apăsat un buton prin care i-am anunţat pe cei unsprezece comandanţi ai gărzilor voastre personale – cei mai de încredere consilieri ai voştri şi înlocuitorii voştri – că a sosit timpul.

Bărbaţii îl priveau stupefiaţi, în timp ce liderul continuă:

— Vedeţi, domnilor, n-aţi reuşit să ţineţi seama de un viciu fundamental al naturii umane. Setea de putere a subalternilor voştri este la fel de mare ca şi a voastră. Soluţia pentru o situaţie precum cea de azi mi-a fost sugerată cu ceva timp în urmă de adjunctul domnului Petty, care mi-a spus că-i gata oricând să-l înlocuiască pe şeful poliţiei secrete. Mi-am făcut un scop din a aprofunda această problemă – şi trebuie să vă spun că am obţinut rezultate foarte satisfăcătoare – şi am avut grijă ca aceşti oameni să fie în preajmă la cea de-a unsprezecea aniversare a lui Kathleen… Ah, dar iată-i pe noii consilieri!

Uşa se deschise brusc şi în sală intrară unsprezece tineri încruntaţi, cu revolverele în mâini. Se auzi strigătul lui Petty:

— Armele voastre!

Vocea pierdută a unuia dintre oameni fu singurul răspuns:

— N-o am la mine!

Zgomotele împuşcăturilor umplură camera, amplificate de ecouri.

Bărbaţii se prăbuşiră, înecându-se în propriul lor sânge. Kathleen văzu ca prin ceaţă că unul dintre cei unsprezece foşti consilieri era încă în picioare, cu arma fumegând în mână. Îl recunoscu pe Petty, care trăsese primul, iar cel ce dorise să-i ia locul zăcea pe podea – o siluetă nemişcată. Şeful poliţiei secrete îndreptă pistolul spre Gray şi spuse:

— Te voi ucide înainte ca eu să fiu doborât, afară de cazul că vei fi de acord cu târgul pe care ţi-l propun. Am de gând, evident, să cooperez, acum că ai schimbat atât de radical situaţia.

Şeful nou-veniţilor privi întrebător spre lider:

— Îi terminăm, domnule?

Era un bărbat zvelt, întunecat, cu profil acvilin şi cu voce baritonală puternică. Kathleen îl mai văzuse în câteva rânduri prin palat. Se numea Jem Lorry. Până atunci fata nu încercase să-i citească gândurile, dar acum observa că şi el avea puterea de a-şi ţine creierul sub control, făcând imposibilă orice încercare de pătrundere în tainele lui. Oricum, caracterul îi ieşea la suprafaţă suficient de mult ca tânăra să-şi dea seama ce fel de om era – dur, calculat, ambiţios.

— Nu, spuse Gray gânditor. Petty ne va fi util. Vom fi de acord că ceilalţi au fost executaţi în urma rezultatului anchetei întreprinse de poliţia secretă, care a descoperit unele acorduri secrete cu slanii. Asta va fi explicaţia, ea prinde întotdeauna când se adresează gloatei sărace şi îndobitocite. Datorăm ideea domnului Petty însuşi, dar cred că am fi fost în stare s-o găsim şi singuri. De fapt, urmă el cinic, cred că ar trebui să-l considerăm pe Petty autorul execuţiilor. Asta e: descoperind perfidia trădătorilor, a fost atât de îngrozit, încât a acţionat din proprie iniţiativă, venind apoi să-mi mărturisească totul. Bineînţeles, l-am iertat imediat, date fiind dovezile aduse. Cum sună?

— Bună treabă, domnule! Aş vrea acum să clarificăm un lucru – şi vorbesc în numele tuturor noilor consilieri. Avem nevoie de dumneavoastră, de autoritatea şi de inteligenţa dumneavoastră, şi suntem de acord să vă ajutăm să deveniţi Dumnezeul acestui popor, cu alte cuvinte să vă ajutăm să vă consolidaţi poziţia până la a o face de neclintit. Dar să nu vă treacă prin minte să faceţi aranjamente cu adjuncţii noştri, ca la rândul lor să ne ucidă pe noi. N-o să vă mai meargă!

— Nu-i cazul să-mi spui ceva atât de evident, spuse cu răceală Gray. Curăţaţi mizeria asta, apoi… avem de făcut nişte planuri. Iar tu, Kathleen, du-te la culcare! Acum eşti în siguranţă.

În timp ce ieşea grăbită, revenindu-şi cu greu după prima reacţie, fata se întrebă: „În siguranţă? A vrut să spună doar că… Sau a vrut să spună…” După crimele la care asistase, nu mai putea fi sigură de el, nu mai putea fi sigură de nimic. Nu reuşi să adoarmă decât după o bună bucată de vreme.

CAPITOLUL 4

Pentru Jommy Cross totul fusese cufundat în întuneric, într-o linişte mentală totală. Acum putea să vadă o lumină palidă, iar mulţimea de gânduri pe care le recepţiona îl aducea încet-încet la realitate. Deschisese ochii, dar se simţea încă foarte slăbit.

Stătea întins într-o cămăruţă şi se uita la tavanul murdar şi scorojit, de pe care căzuseră bucăţi de tencuială, şi la pereţii gri neuniform, spălăcit de vreme. Ochiul de geam al singurei ferestre era crăpat şi decolorat, iar în lumina care străbătea cu greu prin el, putea să vadă că zăcea într-un pat metalic, şubred. Se simţea epuizat, ca după un efort prelungit.

Lumina palidă îi arătă zdrenţele cu care era învelit, rămăşiţele a ceea ce fusese cândva o pătură cenuşie. La unul din capete, salteaua era ruptă, lăsând să se vadă paiele cu care fusese umplută, iar obiectul în sine degaja miasme grele. Deşi se simţea slăbit, Jommy dădu la o parte zdrenţele ce-l acopereau şi încercă să coboare. Se auzi zornăitul ameninţător al unui lanţ, iar încheietura mâinii îl fulgeră cu o durere ascuţită. Se lăsă pe spate, stupefiat de descoperire: era legat de patul acela mizerabil!

La auzul unui zgomot de paşi grei, îşi reveni din starea de prostraţie în care căzuse. Deschise ochii şi văzu o bătrână înaltă, îmbrăcată într-o rochie cenuşie şi informă, care-l fixa cu ochi negri ca două mărgele strălucitoare.

— Aha, spuse ea, noul chiriaş al Bunicuţei şi-a revenit după febra pe care a avut-o şi acum vom face cunoştinţă. Asta-i bine, e foarte bine!

Îşi frecă palmele, care hârşâiră uscat.

— O să ne înţelegem de minune, nu? Dar va trebui să înveţi să-ţi câştigi pâinea. Leneşii n-au ce căuta pe lângă Bunicuţa. Nu, băieţel? Despre asta o să avem o discuţie ca de la inimă la inimă. Da, da. Îşi plesni palmele una de alta şi rânji: O discuţie ca de la inimă la inimă!

Jommy se holba la femeie cu fascinaţie, dar şi cu dezgust. Scoţând un sunet care amintea de un grohăit, creatura se lăsă să cadă pe pat. Băiatul îşi trase genunchii la piept, retrăgându-se din faţa ei atât cât îi permitea lanţul. Nu mai văzuse niciodată o figură care să reflecte atât de fidel caracterul malefic al unei persoane, aşa cum o făcea faţa buhăită a bătrânei. Cu un dezgust nedisimulat, îi compară capul îngust, zbârcit, în formă de ou, cu mintea ascunsă în el – totul se potrivea perfect. Fiecare zbârcitură din multele ce-i brăzdau faţa se regăsea într-o trăsătură negativă a caracterului. În mintea aceea şireată sălăşluiau o mulţime de pofte nesăţioase.

Probabil că gândurile i se citeau pe faţă, pentru că bătrâna i se adresă brusc, pe un ton violent:

— Da, da, dacă te uiţi la Bunicuţa, n-ai crede c-a fost cândva o frumuseţe vestită. Nici măcar nu ţi-ar trece prin cap că odată, demult, bărbaţii i-au venerat puritatea. Dar nu uita că baborniţa asta ţi-a salvat viaţa. Să nu uiţi asta niciodată, pentru că altfel s-ar putea ca Bunicuţa să te dea pe mâna poliţiei. Ce s-ar mai bucura poliţaii! Dar Bunicuţa crede că-i bine doar ce-i bine pentru ea şi va face doar ce va crede ea de cuviinţă.

Bunicuţa! Exista oare alt termen afectuos care să fie atât de denaturat ca acela, atunci când hoaşca asta îşi spunea „Bunicuţa”?

Încercă să-i sondeze adâncurile minţii, căutând să-i afle adevăratul nume, dar nu găsi decât imagini mentale tulburi, ce arătau o fată prostuţă îndrăgostită de teatru, risipindu-şi farmecele, ruinată, aruncată în stradă, înrăită şi distrusă de vicisitudini de tot felul. Identitatea ei se îngropase în cloaca de fapte reprobabile pe care le gândise şi le făcuse. Exista

un interminabil şir de hoţii. Existau şi imagini mai întunecate, ale unor fapte şi mai abominabile. Femeia ucisese…

Înfiorându-se, teribil de secătuit acum, când primul stimul al prezenţei ei se destrăma, Jommy se retrase din locul oribil care era mintea Bunicuţei. Femeia se apropie încet de el, sfredelindu-l cu privirea.

— E adevărat că slanii pot citi în minţile oamenilor? întrebă ea.

— Da, admise Jommy. Îmi dau seama ce gândeşti, dar nu-mi foloseşte la nimic.

Ea chicoti cu răutate:

— Înseamnă că nu citeşti chiar tot ce-i în mintea Bunicuţei. Bunicuţa nu-i proastă. Bunicuţa e deşteaptă, ştie prea bine că nu ponte forţa un slan să muncească pentru ea. Pentru ca să facă ceea ce vrea ea, slanul trebuie să fie liber. El trebuie să-şi dea seama că, fiind un slan, acesta va fi cel mai sigur loc unde poate sta până se va face mare. Aşa-i că Bunicuţa e deşteaptă?

Jommy suspină somnoros:

— Îmi dau seama ce-i în mintea ta, dar nu pot vorbi acum. Când noi, slanii, ne îmbolnăvim – şi asta nu se întâmplă prea des – dormim încontinuu, ca să ne refacem. Faptul că m-am trezit înseamnă că subconştientul meu a sesizat un pericol şi m-a forţat să mă scol. Noi, slanii, avem multe asemenea sisteme de protecţie. Acum însă trebuie să adorm din nou, ca să mă fac bine.

Ochii negri ca tăciunele ai femeii se măriră. Mintea ei pofticioasă se retrase, acceptând înfrângerea, deşi scopul fusese de a obţine foloase imediate de pe urma capturii făcute. Lăcomia se transformă brusc într-o curiozitate violentă pe care trebuia să şi-o satisfacă acum, deşi nu intenţiona să nu-l lase pe băiat să doarmă.

— Este adevărat că slanii îi transformă pe oameni în monştri?

Jommy simţi furia ca pe un fier înroşit înfipt în creier. Oboseala dispăru ca prin farmec. Se ridică furibund:

— E o minciună! E una din acele minciuni oribile pe care oamenii le spun despre noi ca să ne facă să părem sălbatici, pentru ca să ne urască toată lumea, să-i facă pe toţi să ne dorească moartea. Este…

Se lăsă pe spate epuizat. Furia îi trecuse.

— Mama şi tatăl meu au fost cele mai de treabă fiinţe din câte au existat pe pământul ăsta, spuse el moale, şi au fost teribil de nefericiţi. S-au întâlnit într-o zi pe stradă şi şi-au dat seama, citindu-şi gândurile, că erau amândoi slani. Până atunci fuseseră linguri şi nu făcuseră rău nimănui. Oamenii sunt criminalii. Tata nu s-a luptat aşa cum ar fi trebuit s-o facă, atunci când a fost încolţit în plină stradă şi ucis mişeleşte pe la spate. Putea să lupte. Ar fi trebuit s-o facă! Pentru că avea cea mai teribilă armă pe care a văzut-o vreodată omenirea – atât de teribilă, încât n-o purta niciodată la el, de teamă că ar fi fost tentat s-o folosească. Când voi împlini cincisprezece ani, voi…

Se opri, pălind, dându-şi seama de greşeala comisă. Pentru câteva clipe se simţi atât de rău, atât de obosit, încât mintea lui nu putu suporta greutatea gândului. Ştia că divulgase cel mai mare secret din istoria slanilor şi dacă vipera cea bătrână îl va da pe mâna poliţiei în halul de slăbiciune în care se afla, atunci totul era pierdut.

Treptat, începu să-şi regăsească suflul. Îşi dădu seama că mintea femeii nu percepuse enormele implicaţii ale mărturisirii sale. Fusese atât de concentrată în a-şi urmări scopul, încât nici nu-l auzise pomenind de armă. Acum însă se repezi ca o fiară asupra unei prăzi pe care o ştia slăbită.

— Bunicuţa e încântată să afle că Jommy e un băiat atât de bun. Sărmana, bătrâna Bunicuţă e gata să moară de foame şi are nevoie de un slan tânăr care să facă rost de bani pentru amândoi. Bătrâna Bunicuţă e atât de obosită… N-o să te superi să lucrezi pentru ea, nu? Vocea ei căpătă inflexiuni dure: Ştii bine că nu prea ai de ales!

Convingerea că secretul lui era în continuare în siguranţă fu cel mai bun medicament. Pleoapele i se lăsară grele.

— Nu mai pot vorbi acum cu tine, crede-mă! Trebuie să dorm.

Îşi dădu seama că bătrâna nu avea de gând să-l scape din mână; ştia deja cum îl putea ţine treaz. Întrebă cu voce ascuţită, nu atât pentru că era curioasă, ci mai mult pentru a nu-l lăsa să doarmă:

— Ce-i un slan? Prin ce sunteţi voi diferiţi de noi? Şi, în primul rând, de unde vin slanii? Au fost fabricaţi, nu? Ca maşinile…

Era ciudat că, deşi ştia scopul femeii, întrebările dădeau totuşi naştere unor reacţii necontrolate de furie. Înţelese neclar că slăbiciunea lui fizică făcea ca mintea să nu mai fie uşor de stăpânit. Spuse cu o ură surdă:

— Asta-i altă minciună. M-am născut ca oricare altul, la fel ca şi părinţii mei. Mai înainte de asta, nu ştiu…

— Dar părinţii tăi trebuie să fi ştiut, îl întărâtă ea.

Jommy clătină din cap. Ochii i se închiseră.

— Nu, mama spunea că tata era întotdeauna prea ocupat ca să mai aibă timp şi să cerceteze misterul slanilor. Acum lasă-mă în pace. Ştiu ce încerci şi ştiu ce vrei, dar n-am s-o fac pentru că nu-i cinstit.

— E o tâmpenie, şfichiui vocea mânioasă a bătrânei, abordând, în sfârşit, subiectul urmărit de la început. E necinstit să furi de la oameni care trăiesc din furt şi înşelăciune? Vrei ca noi doi să mâncăm coji uscate de pâine, în timp ce lumea-i atât de bogată încât fiecare trezorerie geme de prea mult aur, hambarele sunt pline cu grâu, iar mierea curge pe străzi?! La dracu' cu cinstea ta! Alta spune Bunicuţa! Cum poate vorbi de cinste un slan hăituit ca un şobolan?

Jommy tăcu, nu atât din cauza nevoii de somn, cât datorită faptului că şi lui îi trecuseră astfel de gânduri prin cap. Bătrâna insistă:

— Unde o să te duci? Ce o să faci? O să stai în stradă? Te-ai gândit că vine iarna? Lumea asta-i mare, totuşi unde se poate ascunde un slan micuţ? Vocea îi scăzu, încercând să devină prietenoasă: Iubita ta mamă, biata de ea, probabil c-ar fi fost de acord ca tu să faci ceea ce-ţi cere Bunicuţa. Ea nu îndrăgea oamenii. Bunicuţa a păstrat hârtia ca să-ţi arate cum au ucis-o ca pe un câine, atunci când încerca să scape. Vrei s-o vezi?

— Nu, spuse Jommy, dar simţi că i se învârte capul.

Vocea aspră îl pisa în continuare:

— Nu vrei să faci tot ce-ţi stă în putinţă împotriva acestei lumi atât de crude? Nu vrei să-i faci să plătească? Nu vrei să-i obligi să regrete ceea ce au ucis? Doar nu ţi-e frică?

Băiatul rămase tăcut. Glasul femeii se transformă într-un scâncet enervant:

— Viaţa e grea, prea grea pentru bătrâna Bunicuţă. Dacă tu nu vrei s-o ajuţi, va trebui să găsească altceva. Ai văzut în mintea ei despre ce-i vorba. Dar ea îţi promite că nu va mai încerca niciodată aşa ceva… dac-o ajuţi. Gândeşte-te la asta. Bunicuţa nu mai face acele lucruri urâte pe care a trebuit să le ducă la bun sfârşit pentru a supravieţui în lumea asta rece şi crudă.

Jommy se simţi înfrânt.

— Eşti o nemernică, rosti el încet, o ticăloasă mizerabilă şi într-o bună zi am să te omor!

— Asta înseamnă că o să rămâi până-n acea „bună zi”, spuse bătrâna triumfătoare.

Îşi frecă mâinile, iar degetele ei zbârcite păreau nişte şerpi ce se încolăceau unul peste altul. Se gândi preţ de câteva clipe, apoi adăugă:

— Şi o să faci tot ce-ţi va spune Bunicuţa, căci altfel te va da pe mâna poliţiei. Bine-ai venit în căsuţa noastră, Jommy, bine-ai venit! Bunicuţa speră că atunci când te vei trezi din nou, te vei simţi mai bine.

— Da, spuse băiatul încet. Mai bine…

Adormi.

Trei zile mai târziu, Jommy o urmă pe bătrână până la uşa din spate, trecând prin bucătărie, o cameră mică şi nemobilată, prefăcându-se că nu vede mizeria care domnea peste tot. Se gândi: Bătrâna are dreptate. Viaţa se arată a fi atât de groaznică, încât văgăuna asta înecată în mizerie şi promiscuitate reprezintă locul ideal pentru un slan care are de aşteptat cel puţin şase ani până va putea să meargă la ascunzătoarea tatălui său. Un slan care trebuie să crească, pentru a putea spera să înfăptuiască lucrurile importante ce i-au fost hărăzite.

Gândul îi zbură în momentul în care uşa se deschise şi văzu ce se afla dincolo de ea. Se opri înmărmurit de priveliştea care i se întindea în faţa ochilor. Nu i-ar fi trecut niciodată prin cap că vreodată ar fi putut să vadă aşa ceva!

Mai întâi curtea, plină cu fiare vechi şi gunoaie de tot felul. O curte fără iarbă sau copaci, lipsită de frumuseţe, un domeniu izbitor de trist al sterpului, înconjurat de un gard strâmb din lemn putrezit şi sârmă ruginită. La capătul curţii se afla un grajd dărăpănat şi şubred, din interiorul căruia venea imaginea mentală a unui cal. Calul însuşi se distingea vag prin uşa deschisă.

Ochii lui Jommy căutară dincolo de curte. Privirea sa cercetătoare sesiză detaliile neplăcute. Asta era tot. Mintea lui, puterea de percepţie trecură dincolo de gard, dincolo de grajdul mizerabil. Acolo existau pâlcuri de copaci şi iarbă – o pajişte verde, plăcută, care se desfăşura spre un râu lat, ce sclipea domol acum când soarele nu-l mai atingea cu razele de foc. Dar nici pajiştea – probabil un teren de golf, notă el absent – nu-i reţinu atenţia mai mult de câteva secunde. Pe malul celălalt al râului începea un tărâm de vis, ca într-o ţară din poveşti, un adevărat paradis. Din cauza unor copaci ce-i împiedicau vederea, nu putea să observe decât o fâşie îngustă din acel teritoriu, cu fântânile sale sclipitoare, cu kilometri pătraţi de grădini şi de terase. O frumuseţe aproape ireală. Dar fâşia pe care o putea vedea mai conţinea ceva: o alee albă.

O alee! Inima lui Jommy tresări. Simţi că i se usucă gâtul de o emoţie nestăpânită. Aleea era o linie perfect dreaptă ce se pierdea în pâclele zării ca o panglică sclipitoare. Şi acolo, mult mai departe de orizont, se ridica palatul!

Datorită distanţei foarte mari, putea vedea numai o parte din baza acelei clădiri imense, incredibile. Se înălţa la peste trei sute cincizeci de metri, apoi se continua cu un turn de aproape două sute de metri. Un turn uluitor! Două sute de metri de dantelărie în piatră – o bijuterie care părea aproape fragilă, cu toate culorile curcubeului sclipind în structura ei; ceva fantastic, strălucitor, multicolor, construit în stilul nobil al vremurilor de demult. Nu puteai preciza dacă era impunătoare prin construcţie sau prin splendoare; era impunătoare în sine.

Gloria aceea, acel triumf al arhitecturii, acea capodoperă fusese construită de slani, dar căzuse în mâinile învingătorilor din războiul dezastrelor.

Era prea frumos. Îi rănea ochii, îi rănea mintea prin gândurile pe care le provoca. El, Jommy, trăise nouă ani aproape de oraş şi nu văzuse niciodată această uluitoare realizare a rasei sale! Motivul pentru care mama nici nu i-l arătase înainte i se părea greşit acum, când avea realitatea în faţa ochilor.

O să te mâhneşti, Jommy, când o să-ţi dai seama că palatul slanilor aparţine acum lui Gray şi şleahtei lui sângeroase. În plus, s-au luat măsuri de precauţie împotriva noastră la ieşirea din oraş. Îl vei vedea cât de curând.

Dar nu se adeverise nici un „cât de curând”. Sentimentul că pierduse ceva îl ardea ca o flacără. Cunoaşterea acestui monument ridicat de semenii săi i-ar fi dat curaj şi l-ar fi îmbărbătat în clipele cele mai grele ale existenţei sale.

Mama îi spusese cândva: Oamenii nu vor cunoaşte niciodată toate secretele acestei clădiri. Acolo există multe mistere, camere uitate şi tuneluri ascunse despre care nu ştiu nici măcar slanii. Bătrânii nu-şi mai amintesc decât într-un mod foarte vag. Gray nu-şi dă seama de acest lucru, dar

toate armele şi maşinile pe care oamenii le caută cu atâta disperare sunt îngropate chiar în această clădire!

O voce aspră îi zgârie urechile. Jommy îşi aminti de Bunicuţa, întorcându-şi cu regret privirile de la splendorile de dincolo de râu. Văzu că bătrâna înhămase calul la căruţa ei jalnică.

— Nu mai visa cu ochii deschişi, îi ordonă. Şi nu-ţi băga în cap vreo idee năstruşnică. Palatul şi terenurile din jurul lui nu-s pentru slani. Acum mişcă! Urcă, bagă-te sub păturile astea şi nu-ţi lăsa mintea să umble razna. În capătul străzii este un poliţist suspicios care ar fi bine să nu ştie despre tine – deocamdată! Trebuie să ne grăbim!

Tânjind, privirile băiatului se mai întoarseră o dată spre palat. Deci nu era pentru slani! Se simţi străbătut de un fior. Într-o zi va merge acolo pentru a-l căuta pe Gray. Şi când va veni ziua aceea… Se opri din meditaţie. Tremura de furie şi de ură împotriva celor care-i uciseseră tatăl şi mama.

CAPITOLUL 5

Căruţa rablagită ajunsese în oraş. Se hurduca atât de tare pe pavajul denivelat al străduţelor dosnice, încât Jommy, stând când întins, când ghemuit, simţea că mai avea puţin şi ieşea din haine de atâtea zdruncinături. Încercase în două rânduri să se scoale în picioare, dar de fiecare dată primise un băţ pe spinare.

— Stai jos! Bunicuţa nu vrea ca cineva să-ţi vadă hainele astea frumoase. Stai acolo, acoperit cu cârpa aia!

Zdreanţa fusese luată de pe Bill, calul, şi duhnea atât de tare, încât băiatul se îngreţoşă. După un timp, care i se păru o veşnicie, atelajul se opri.

— Coboară! spuse tăios Bunicuţa. Intră în magazinul ăla. Ţi-am cusut nişte buzunare în interiorul hainei. Umple-le aşa încât să nu stea prea umflate.

Ameţit, Jommy se dădu jos. Aşteptă câteva clipe nesigur, sperând ca vitalitatea lui obişnuită să-l elibereze de slăbiciunea care-l cuprinsese pe drum, apoi bombăni:

— Mă întorc peste aproximativ o jumătate de oră…

Faţa lacomă a femeii se aplecă spre el, iar ochii îi sclipiră.

— Ai grijă să nu fii prins! Şi vezi ce iei. Foloseşte-ţi simţul practic.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, replică băiatul sigur pe el. Înainte de a lua ceva, am să cercetez minţile celor din jur ca să văd dacă se uită cineva la mine. E cât se poate de simplu.

— Bine. Un rânjet lumină faţa smeadă a bătrânei. Să nu te alarmezi dacă Bunicuţa nu va fi aici când te vei întoarce. Ea se duce la un magazin de băuturi, ca să-şi cumpere un medicament special. Îşi poate permite, acum când are un slan tânăr, şi are nevoie, oho! atât de mult are nevoie să-şi încălzească oasele bătrâne şi reci! Da, Bunicuţa are nevoie de un medicament special.

În timp ce-şi croia drum prin şuvoiul de oameni ce intrau şi ieşeau din magazinul zgârie-nori, creierul lui Jommy recepţiona o teamă intensă, exagerată, anormală. Îşi ascuţi toate simţurile şi rămase câteva clipe în aşteptare. Mintea îi fu prinsă şi antrenată într-o vâltoare de sentimente contradictorii, uluire, nesiguranţă şi un val imens şi întunecat de spaimă. Îşi limpezi gândurile, scuturându-se ca de friguri.

În timpul receptărilor cerebrale, descoperise ce stătea la baza spaimei colective: execuţiile de la palat! John Petty, şeful poliţiei secrete, prinsese zece consilieri care încercaseră să ducă tratative cu slanii şi-i ucisese. Mulţimea nu se lăsase convinsă cu una, cu două, fiind sub influenţa terorii exercitate de Petty. Cum să aibă încredere în el? Slavă Domnului că se afla acolo Kier Gray, tare ca o stâncă, apărându-i pe oameni de slani. Şi de sinistrul şef al poliţiei secrete.

Înăuntrul magazinului era şi mai rău, pentru că oamenii colcăiau peste tot. Gândurile lor îi loveau creierul, în timp ce se strecura pe culoarele dintre raioanele cu podele strălucitoare, sub lumina orbitoare a plafonierelor. Era

înconjurat de o lume minunată, o lume de bunătăţi. Să ia tot ce-şi dorea se dovedi mai uşor decât crezuse.

Trecând pe lângă raionul de bijuterii, ochii îi căzură pe un colier care costa cincizeci şi cinci de dolari. Primul impuls îl îndemnă să intre, dar surprinse la timp gândul vânzătoarei, un amestec de stânjeneală şi ostilitate la ideea că puştiul ar putea intra acolo. Copiii nu aveau ce căuta în lumea pietrelor preţioase şi a metalelor rare.

Jommy se întoarse, lovindu-se de un bărbat înalt şi arătos care trecu mai departe fără să-i arunce măcar o privire. Băiatul mai străbătu câţiva paşi şi se opri. Avu un şoc violent cum nu i se mai întâmplase niciodată în viaţă, atât de puternic încât părea un cuţit înfipt în creier. Şi totul se difuză apoi într-o senzaţie neaşteptată. Era uluit, bucuros, mirat, un amestec de emoţii vii. Se întoarse şi privi insistent după bărbatul care se îndepărta.

Străinul chipeş şi bine făcut era un slan, un slan adult! Descoperirea era atât de importantă, încât, după ce-şi reveni din starea de emoţie, creierul îi vibră de fericire. Simţea că pluteşte. Cu toate acestea, calmul nativ al minţii sale echilibrate nu fusese zdruncinat, nu apăruseră semne de emotivitate exagerată aşa cum se întâmplase atunci când căzuse bolnav. În schimb, îşi dădu seama că se lăsa stăpânit de o nerăbdare nemaiîntâlnită în experienţa lui anterioară.

O luă grăbit pe urmele bărbatului. Trimise un gând spre el, încercând să intre în contact, dar nu primi nici un răspuns. Jommy încremeni. Fusese sigur că individul era un slan, totuşi nu-i putea penetra dincolo de suprafaţa minţii. Iar suprafaţa respectivă nu reflecta deloc faptul că străinul ar fi fost conştient de prezenţa băiatului. Mai mult chiar, nu reflecta nici măcar faptul că ar fi fost conştient de existenţa gândurilor exterioare!

Ciudat! Cu câteva zile înainte, îi fusese imposibil să treacă de suprafaţa minţii lui Petty, dar nu pusese nici o clipă la îndoială faptul că acesta ar fi fost altceva decât un om

normal. Nu-şi putea explica diferenţa. Chiar şi atunci când mama îşi păzea gândurile, o putea atenţiona printr-o vibraţie mentală dirijată spre creierul ei.

Concluzia era stupefiantă! Însemna că avea în faţă un slan care nu putea citi gândurile, dar care le păzea pe ale sale împotriva contactării! De cine se apăra? De alţi slani? Atunci ce fel de slan era, dacă nu putea citi gândurile? Ajunseseră în stradă şi i-ar fi fost foarte uşor acolo, sub luminile orbitoare ale becurilor, s-o ia la fugă şi să-l ajungă pe necunoscut în doar câteva runde. În toată acea mulţime grăbită şi egoistă, cine ar fi dat atenţie unui băieţel care alerga?

Însă, în loc să micşoreze distanţa care-l separa de slan, o lăsă să se mărească. Rădăcinile logice ale existenţei sale erau ameninţate de felul cum arăta acel slan. Educaţia pe care tatăl lui i-o imprimase prin hipnoză îl împiedică pe Jommy să acţioneze precipitat.

La două intersecţii distanţă de magazin, slanul porni pe o stradă laterală. Intrigat, băiatul îl urmă, păstrând o distanţă suficient de mare pentru a nu fi observat. Era nedumerit. Nu se aflau într-un cartier rezidenţial. Mai traversară trei intersecţii până ce Jommy înţelese încotro se ducea străinul.

Acesta se îndrepta spre Centrul Aerian care, cu toate clădirile, fabricile şi pistele de aterizare, se întindea pe aproape trei kilometri pătraţi. Lui Jommy nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cum era posibil aşa ceva, când nimeni nu putea urca într-un avion decât cu capul descoperit, ca să arate că nu avea cârlionţii caracteristici slanilor?

Fără să ezite, bărbatul ajunse la o clădire cu firmă impunătoare, strălucitoare, pe care scria Centrul Aerian şi intră cu siguranţă prin uşa turnantă de sub aceasta.

Jommy se opri în faţa uşii. Centrul Aerian, care domina întreaga industrie aeronautică de pe faţa Pământului! Era posibil oare ca slanii să lucreze aici? Era posibil ca în plin centrul lumii dominate de oameni – care-i urau cu o

ferocitate aproape inimaginabilă – slanii să controleze cel mai mare sistem de transport mondial?

Intră şi se trezi la capătul unui coridor imens, placat cu marmură, pe laturile căruia existau nenumărate uşi. Pentru moment, nu văzu nici ţipenie de om, dar din toate părţile veneau gânduri, parcă anume ca să-i aţâţe uimirea şi încântarea.

Locul viermuia de slani. Erau probabil sute!

Chiar în faţa lui se deschise o uşă prin care ieşiră doi tineri cu capetele descoperite, venind spre el. Discutau cu voce scăzută şi pe moment nu-l văzură. Jommy avu timp să le recepteze gândurile de suprafaţă şi să le descopere extraordinara încredere de sine, sau lipsa totală a fricii. Doi slani în plină maturitate… şi cu capetele descoperite!

Cu capetele descoperite! Lucrul acesta îi atrase atenţia cel mai mult. Erau cu capetele descoperite… şi nu aveau cârlionţi!

În primul moment i se păru că ochii îi jucau feste. Căută insistent cu privirea şuviţele aurii. Slani fără cârlionţi! Deci asta era! De asta nu le putuse citi gândurile. Cei doi ajunseseră la numai zece paşi de el când îl observară. Se opriră în dreptul lui.

— Băiete, spuse unul dintre ei, trebuie să pleci. Copiii n-au voie aici. Hai, fuga!

Jommy inspiră adânc. Admonestarea nu fusese dură, ceea ce era încurajator, mai ales acum când le descoperise secretul. Era minunat că, prin simpla înlăturare a cârlionţilor demascatori, ei puteau trăi şi munci în siguranţă chiar în mijlocul celor care le doreau moartea! Cu un gest larg, aproape melodramatic, îşi scoase şapca.

— E-n regulă! începu el. Sunt…

Cuvintele îi muriră pe buze. Îi privi pe cei doi cu ochii măriţi de spaimă căci, după un scurt moment de surpriză necontrolată, scuturile lor mentale se închiseră ermetic. Zâmbetele le erau prietenoase. Unul rosti:

— Ei, dar ce surpriză!

Al doilea îl îngână ca un ecou:

— O surpriză al naibii de plăcută! Bine-ai venit, puştiule!

Dar Jommy nu-i asculta. Mintea lui îşi revenea cu greu după şocul cauzat de explozia gândurilor celor doi în scurta perioadă cât îi văzuseră cârlionţii aurii strălucindu-i în păr.

Dumnezeule, gândise primul, un şarpe!

Dinspre celălalt venise un gând rece, nemilos:

Ucide-l pe blestemat!

CAPITOLUL 6

Din momentul în care surprinsese gândurile celor doi slani, Jommy nu-şi mai puse problema ce să facă, ci dacă mai avea timp să facă ceva. Mintea îi lucra la fel de alert, deşi surpriza cauzată de descoperirea duşmăniei ucigaşe era de-a dreptul covârşitoare.

Cu toate că nici nu se gândise la asta, pricepu instantaneu că fuga înapoi pe culoarul placat cu marmură, în încercarea de a parcurge cei peste o sută de metri care-l despărţeau de uşa principală, ar fi echivalat cu o sinucidere. Picioarele lui de băiat de nouă ani nu i-ar fi putut întrece pe cei doi slani atletici. Nu-i mai rămânea decât o soluţie, aşa că o puse în practică. Se răsuci într-o parte cu o agilitate juvenilă. Acolo exista o uşă, una dintre sutele asemănătoare de pe coridor.

Din fericire, nu era încuiată, ci se deschise cu o uşurinţă surprinzătoare. Mişcările băiatului se derulaseră atât de fulgerător, încât trecerea lui dincolo de prag semănase cu o adevărată vrăjitorie. Întrezări un al doilea coridor, luminat şi pustiu, apoi închise uşa, căutând încuietoarea cu degetele lui sensibile şi în acelaşi timp puternice. Sistemul de blocare scoase un sunet ascuţit care-l făcu să tresară.

În secunda următoare se auzi o bufnitură înfundată – cei doi slani încercau să forţeze uşa. Aceasta nici nu se clinti.

Jommy îşi dădu seama că uşa fusese construită dintr-un metal special, făcut pentru a rezista oricăror lovituri şi în acelaşi timp atât de perfect echilibrată încât păruse lipsită

de greutate sub degetele lui. Pentru moment se găsea în siguranţă!

Mintea i se eliberă de imensa concentrare în care se găsise. Încercă să intre în contact cu urmăritorii. La început i se păru că scuturile lor mintale erau prea ermetice pentru a le putea depăşi. După un timp însă, creierul lui citi tonurile unei furii extreme şi o îngrijorare atât de teribilă, încât părea un bisturiu sfârtecându-le suprafeţele gândurilor.

Dumnezeule mare! şopti unul dintre ei. Dă alarma! Dacă şerpii află că noi controlăm Centrul Aerian…

Lui Jommy nu-i trebui mai mult. Nu mai pierdu nici o secundă. Deşi curiozitatea îl împingea să rămână şi să descopere cauza urii teribile a slanilor fără cârlionţi, simţurile îl făcură să renunţe. Fugi cât putu de repede, ştiind ce avea de făcut.

Logica îi spunea că acel coridor nu putea fi în nici un caz sigur. În orice moment se putea deschide o uşă. Frânturi de gânduri îl avertizară că de după un colţ se apropiau oameni. Luând o decizie bruscă, îşi încetini goana şi încercă la întâmplare câteva uşi. Cea de-a patra clanţă cedă apăsării şi Jommy trecu pragul cu un sentiment de triumf. La capătul camerei se afla o fereastră înaltă.

O deschise şi urcă pe pervazul lat. Ghemuindu-se, se aplecă peste margine. De la celelalte ferestre ale clădirii venea o lumină difuză şi astfel văzu o cale de acces îngustă printre două ziduri de cărămidă.

Ezită un moment, apoi, ca o muscă umană, începu să se caţere pe perete. Urcuşul i se păru destul de uşor. Degetele lui extraordinar de puternice căutau muchiile cărămizilor şi se agăţau cu siguranţă de ele. Cu cât urca mai sus, întunericul devenea mai dens, împiedicându-i vederea, dar încrederea îi sporea cu fiecare mişcare. Aici existau kilometri pătraţi de acoperişuri şi, dacă-şi amintea corect, clădirile aeroportului se legau între ele pe toate laturile. Ce şansă aveau nişte slani care nu-i puteau recepta gândurile

pentru a le folosi împotriva lui, cărora le descifra fiecare intenţie, evitând astfel orice cursă?

Etajul treizeci şi ultimul! Cu un suspin de uşurare, Jommy se ridică şi porni pe acoperişul orizontal. Era aproape întuneric, dar putea zări un tronson zvelt, care se profila foarte aproape de blocul pe care se găsea. Un salt de cel mult doi metri – floare la ureche! Se auzi un dang sonor: ceasul din turnul din apropiere începuse să bată ora. Unu… doi… cinci… zece! În momentul în care vibraţiile ultimei bătăi începuseră să se stingă, timpanele lui Jommy fură asaltate de un scrâşnet puternic, cu frecvenţă joasă, şi, deodată, în centrul umbrit al acoperişului de vizavi se căscă o deschizătură rotundă şi neagră. Uluit, băiatul se trânti pe burtă, ţinându-şi respiraţia.

Dinăuntru, ceva neclar, în formă de torpilă, porni spre cerul înstelat. Urcă, mărindu-şi mereu viteza şi, când ajunse aproape la limita vederii, din partea sa inferioară ţâşni o luminiţă intensă, care licări câteva clipe apoi dispăru ca o stea căzătoare.

Jommy rămase nemişcat, urmărind din priviri traiectoria ciudatului obiect zburător. O navă cosmică! Pe toţi dracii, o navă cosmică! Reuşiseră oare slanii fără cârlionţi să transforme în realitate visul de veacuri al omenirii – zborul către alte planete? Şi dacă da, cum putuseră păstra secretul? Şi ce făceau adevăraţii slani?

Scrâşnetul se auzi din nou. Băiatul se apropie de marginea acoperişului şi privi atent. Putea să vadă cum deschizătura prin care ieşise bolidul se micşora, pe măsură ce plăcile, asemănătoare celor din jur, se apropiau una de alta. Când totul se termină, arăta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Jommy mai aşteptă câteva secunde, apoi sări în picioare ca împins de un resort. Acum avea în cap un singur gând: să ajungă cât mai repede la Bunicuţa, pe un drum cât mai ocolit. Asta pentru că uşurinţa cu care scăpase devenise brusc suspectă. Sau poate că slanii fără cârlionţi nu aveau

curaj să-şi ia alte măsuri de precauţie, fiindu-le teamă ca nu cumva oamenii să le descopere secretul?

Oricare ar fi fost motivul, era limpede ca lumina zilei că avea o nevoie aproape disperată de adăpostul oferit de cocioaba Bunicuţei. Nu voia să abordeze o problemă atât de complicată şi aducătoare de moarte cum devenise triunghiul slani – oameni – slani-fără-cârlionţi. Nu, mai întâi trebuia să se maturizeze, mintea lui trebuia să se poată ridica la nivelul celor care duceau această interminabilă luptă pe viaţă şi pe moarte.

Da, trebuia să revină la Bunicuţa, dar mai întâi era obligat să treacă din nou prin magazin şi să ia nişte lucruri cu care s-o îmbuneze pe bătrâna scorpie, care probabil că fierbea din cauza întârzierii lui. Trebuia să se grăbească, pentru că magazinul se închidea la ora douăzeci şi trei.

Ajungând acolo, Jommy nu se mai aventură prin faţa raionului de bijuterii. Vânzătoarea căreia nu-i plăceau copiii se afla în acelaşi loc. Mai existau şi alte raioane bogat aprovizionate, aşa că le „vizită” pe câteva, alegând ce era mai bun din mărfurile puţin voluminoase. Străbătând magazinul, ajunse la concluzia că, dacă va mai veni vreodată acolo, va trebui s-o facă înainte de ora şaptesprezece, când intra schimbul de seară, altfel vânzătoarea aceea ar fi putut deveni o pacoste.

Încărcat cu mărfurile furate, se îndreptă cu grijă spre cea mai apropiată ieşire. Se opri însă, văzând un bărbat de vârstă mijlocie, burtos, care se plimba gânditor. Era contabilul-şef al magazinului şi medita asupra celor patru sute de mii de dolari ce rămâneau peste noapte în seif. În memoria lui se găsea desigur şi cifrul cu care se deschideau complicatele încuietori.

Jommy se grăbi. Era însă dezamăgit de faptul că nu-i venise ideea mai devreme. Ce prostie să fure nimicuri, expunându-se la riscuri incomparabil mai mari decât dacă ar fi furat pur şi simplu banii de care aveau nevoie!

Bunicuţa se afla tot acolo, iar creierii ei pluteau în aburii alcoolului în aşa hal, încât Jommy trebui să aştepte o vreme până când bătrâna reuşi să-i vorbească ceva mai clar:

— Repede, spuse ea cu limba împleticindu-se, bagă-te sub pătură! Tocmai a trecut pe aici un poliţist care i-a spus Bunicuţei să se care!

După aproape doi kilometri, bătrâna ridică zdrenţele ce-l acopereau pe băiat şi mârâi:

— Unde-ai fost, ticălos nerecunoscător?

Jommy nu-şi pierdu vremea cu explicaţii. Dispreţul lui era prea mare ca să vorbească cu bătrâna mai mult decât strictul necesar. Se cutremură, văzând lăcomia cu care ea înhăţă comoara pe care i-o azvârli în poală. Scorpia evaluă rapid fiecare obiect, apoi se grăbi să pitească comoara în fundul dublu al căruţei.

— Cel puţin două sute de dolari pentru bătrâna Bunicuţă! bombăni încântată. Moş Finn o să-i dea Bunicuţei banii ăştia. Ah, ce isteaţă a fost Bunicuţa când a pus mâna pe un slan tânăr! Îi va aduce zece mii… nu, douăzeci de mii de dolari pe an. Şi când te gândeşti că recompensa era de numai zece mii… Ar fi trebuit să fie un milion!

— Pot chiar mai mult decât atât! supralicită Jommy.

I se părea un moment la fel de bun ca oricare altul să-i spună despre seiful magazinului şi că nu va mai trebui să fure mărfuri.

— În seiful magazinului sunt aproape patru mii de dolari. Dacă vrei, mă duc acolo la noapte. O să mă caţăr prin spatele clădirii, unde e întuneric. Totul e să ajung la una dintre ferestre. Ai un diamant de tăiat geamuri?

— Bunicuţa poate face rost de unul.

Bătrâna era în extaz. Se legăna uşor înainte şi înapoi în culmea bucuriei.

— Oh, da, Bunicuţa e cu adevărat fericită! A înţeles acum de ce oamenii îi ucid pe slani. Pentru că sunt prea periculoşi. Pe toţi dracii, ei ar fi în stare să fure lumea cu totul! Au şi încercat la început, o ştii doar!

— Nu cunosc prea multe despre asta, spuse Jommy încet.

Îşi dorea cu disperare ca bătrâna să ştie totul în legătură cu acel subiect, dar îşi dădu seama că nici ea nu aflase mare lucru. În mintea ei existau numai câteva informaţii vagi despre perioada nelămurită când slanii încercaseră să cucerească lumea; sau cel puţin aşa îi acuzau oamenii. Nu ştia mai multe decât el, decât toată gloata ignorantă, anonimă şi periculoasă.

Care era adevărul? Se purtase vreodată un război între slani şi oameni? Sau nu era decât o propagandă murdară, aceeaşi care susţinea exagerările despre atrocităţile comise de slani împotriva copiilor? Jommy observă că gândurile Bunicuţei reveniseră la banii din seif.

— Doar patru mii de dolari! rosti ea brusc. Ăştia trebuie că scot sute de mii pe zi, milioane chiar!

— Nu-i păstrează pe toţi în magazin, minţi băiatul şi, spre uşurarea sa, observă că bătrâna crezuse.

În vreme ce moţăia, prefăcându-se că doarme, Jommy medita la minciuna pe care tocmai o spusese. O făcuse aproape instinctiv, dar acum îşi dădea seama că era o măsură de autoapărare dictată de subconştient. Dacă femeia s-ar fi îmbogăţit prea repede de pe urma lui, ar fi fost tentată să-l trădeze.

Era absolut necesar ca în următorii şase ani să rămână în siguranţă în cocioaba Bunicuţei. Se năştea astfel o întrebare: Cât de mult ar fi fost înţelept să fure pentru ea? Trebuia neapărat să găsească un echilibru între lăcomia ei de nepotolit şi propriile lui nevoi.

Gândindu-se la toate astea, băiatul înţelese că pericolul care-l pândea era mult mai mare decât crezuse iniţial. În femeia aceea exista o doză incredibilă de egoism, dublată de o laşitate care ar fi putut degenera în panică, ceea ce l-ar fi pierdut înainte ca el să poată simţi primejdia.

Nu mai încăpea nici o îndoială! Dintre toate necunoscutele ce planau asupra următorilor şase ani din viaţa lui, acei ani atât de preţioşi ce-l despărţeau de minunatele descoperiri

ale tatălui său, era clar că ticăloasa aceea decrepită reprezenta factorul cel mai nesigur.

CAPITOLUL 7

Dobândirea facilă a banilor o transformase radical pe Bunicuţa. Dispărea câteodată cu zilele, iar din frânturile de conversaţie pe care le aveau la întoarcerea ei, Jommy îşi putea da seama că bătrâna începuse să frecventeze locurile de plăceri la care jinduise toată viaţa. Când stătea acasă, sticla cu alcool devenise un partener aproape nedespărţit. Pentru că avea atâta nevoie de bătrână, băiatul îi gătea deseori, ţinând-o în viaţă în ciuda exceselor. Atunci când rămâneau fără bani, era silit să facă unele incursiuni împreună cu ea, dar în general se ferea să-i iasă în cale.

Jommy încerca să-şi folosească timpul liber pentru a-şi completa educaţia, lucru destul de dificil de altfel. Toţi locuitorii cartierului trăiau într-o sărăcie la limita subzistenţei. Educaţia lor era sub orice critică, unii erau chiar analfabeţi, dar exista totuşi o mână de oameni cu minţi active. Căutându-i şi întrebând despre ei, băiatul aflase cine erau, cu ce se ocupau şi câte ştiau. Până la urmă reuşise să-i convingă că era nepotul Bunicuţei. Odată acceptat acest fapt, se rezolvaseră multe dificultăţi.

Existau desigur indivizi care se temeau de ruda unei cerşetoare, considerând că nu se puteau încrede în el. Alţii, care simţiseră ascuţişul limbii Bunicuţei, rămâneau destul de ostili, totuşi în general preferau să-l ignore. În sfârşit, alţii erau prea ocupaţi ca să-şi bată capul, fie cu el, fie cu Bunicuţa.

Unora căută să le atragă atenţia asupra persoanei sale, insistent şi discret în acelaşi timp, dar fără să devină pisălog. Un student în inginerie îl numise „beleaua dracului”, ceea ce nu-l împiedicase să-l înveţe principiile meseriei pentru care se pregătea. Jommy citise în mintea tânărului. De fapt, studentul îşi clarifica pentru sine anumite subiecte şi, din când în când, se lăsa stăpânit de convingerea că ştie ingineria la perfecţie din moment ce era

în stare să-l facă să priceapă până şi pe un puşti de zece ani.

Habar n-avea cât de precoce era puştiul acela!

Cam pe la jumătatea străzii, locuia o femeie care călătorise foarte mult la viaţa ei, dar care acum ducea o existenţă strâmtorată. Îl trata cu prăjiturele şi-i povestea cu însufleţire despre lume şi despre oameni aşa cum îi văzuse ea.

Era obligatoriu ca el să accepte acea formă de mituire, căci dacă ar fi refuzat prăjiturile, doamna Hardy i-ar fi interpretat greşit gestul. Însă nici un povestitor din lume nu avusese parte vreodată de un ascultător mai atent decât Jommy. Femeia aceea severă, cu faţa prelungă, al cărui soţ îi tocase la cărţi toată averea, se plimbase de-a lungul şi de-a latul Europei şi Asiei, iar mintea ei ageră înregistrase o mulţime de detalii. Cunoştea destul de vag chiar şi trecutul ţărilor vizitate.

Cândva – aşa auzise ea – China avusese o populaţie extrem de numeroasă. Urmaseră multe războaie sângeroase care decimaseră zonele cele mai populate. Se părea că toate acele aprige bătălii nu-i aveau la origine pe slani. Abia în ultima sută de ani, slanii îşi îndreptaseră atenţia spre copiii chinezi şi de alte origini orientale, făcându-şi-i duşmani pe cei care până atunci le toleraseră existenţa.

Aşa cum o explica doamna Hardy, părea încă una dintre acţiunile ilogice ale slanilor. Jommy asculta şi înregistra toate informaţiile, convins că adevărul diferea de cel aflat, întrebându-se mereu care era de fapt acesta, hotărât fiind ca într-o bună zi să demaşte minciunile oribile.

Studentul la inginerie, doamna Hardy, un depanator de aparate radio şi televizoare, un băcan care fusese pilot de rachete şi bătrânul Darrett – aceia au fost oamenii care, fără să ştie, îl educaseră pe Jommy în primii doi ani petrecuţi la Bunicuţa. Dintre toţi, cucerirea cea mai importantă o reprezenta Darrett. Un bărbat mătăhălos, singuratic şi cinic, trecut de şaptezeci de ani, el fusese

cândva profesor de istorie. Istoria era însă numai unul dintre domeniile în care se dovedise o sursă inepuizabilă de informaţii.

Era evident că, mai devreme sau mai târziu, bătrânul avea să aducă în discuţie războaiele slanilor. Atât de evident, încât băiatul îşi permisese luxul ca la primele abordări ale subiectului să se arate nepăsător, ca şi cum nu l-ar fi interesat. Şi, aşa cum se aşteptase, problema fu reluată într-o după-amiază de iarnă.

De data aceea, Jommy atacase:

— Îmi tot povestiţi despre războaie! Nu se poate să fi fost războaie! Fiinţele acelea… sunt nişte bandiţi, nu? Nu porneşti războaie împotriva bandiţilor, îi extermini pur şi simplu.

Darrett se încruntase.

— Bandiţi! repetase el gânditor. Tinere, acelea au fost nişte vremuri glorioase. Află că doar o sută de mii de slani au preluat practic stăpânirea întregii lumi. Au pus la cale un plan extraordinar, dus la îndeplinire cu cea mai mare îndrăzneală. Trebuie să înţelegi că oamenii, luaţi ca masă, fac întotdeauna jocul altcuiva, nu al lor. Ei cad în capcane din care nu mai pot ieşi. Aparţin unor grupuri, sunt membri ai unor organizaţii, sunt loiali unor idei, unor indivizi sau chiar unor zone geografice. Dacă poţi controla instituţiile pe care ei le sprijină, îi controlezi şi pe ei.

— Asta au făcut slanii?

Jommy pusese întrebarea cu o curiozitate atât de mare, încât fusese el însuşi uluit, deoarece se potrivea prea bine cu propriile lui gânduri. Adăugase repede pe un ton ceva mai coborât:

— Parcă ar fi o poveste. Asta-i doar propagandă, ca să ne sperie, aşa cum aţi mai spus şi despre altele!

— Propagandă?! explodase Darrett.

Rămăsese apoi tăcut. Ochii lui negri, mari şi expresivi, erau pe jumătate adumbriţi de genele lungi şi închise la culoare. Într-un târziu vorbise încet:

— Jommy, vreau să te fac să înţelegi următorul lucru: lumea era derutată, era înnebunită. Peste tot, copiii oamenilor erau supuşi campaniei susţinute a slanilor de a crea noi slani. Civilizaţia începuse să decadă. Tot mai mulţi erau atinşi de demenţă. Sinucideri, crime – toate alcătuiau un haos care atingea cote inimaginabile. Şi, într-o zi, fără să-şi dea prea bine seama cum de se putuse întâmpla un asemenea lucru, rasa umană s-a trezit că duşmanul preluase peste noapte controlul. Lucrând din umbră, slanii reuşiseră să pună mâna pe nenumărate instituţii cheie. Când vei reuşi să înţelegi rigiditatea structurilor din societatea noastră, o să-ţi dai seama cât de neajutoraţi au fost oamenii la început. Părerea mea personală este că slanii puteau rămâne stăpâni mult şi bine, dacă nu comiteau o greşeală.

Băiatul amuţise. Avea o presimţire tristă despre ce urma să-i spună bătrânul. Acesta îşi urmase ideea:

— Au continuat cu cruzime să încerce să-i transforme pe copiii oamenilor în slani. Privită retrospectiv, ideea este cât se poate de stupidă.

Darrett şi ceilalţi fuseseră doar începutul. Jommy îi urmărea pe stradă pe oamenii învăţaţi, sondându-le suprafeţele minţilor. Îşi petrecea mult timp în campusurile universitare, participând pe cale telepatică la prelegeri şi la seminarii. Cărţi avea din belşug, dar ele nu erau de-ajuns, deoarece se cereau interpretate, explicate, aprofundate. Avea manuale de matematică, fizică, chimie, astronomie – toate ştiinţele. Setea lui de cunoaştere nu avea limite.

În răstimpul celor şase ani scurşi de la a noua aniversare a zilei lui de naştere, Jommy ajunsese să stăpânească ceea ce mama sa recomandase ca noţiuni de bază pentru un adult.

În toţi aceşti ani îi privise pe slanii fără cârlionţi doar din depărtare, precaut. În fiecare noapte, precis la ora douăzeci şi două, navele lor cosmice continuau să ţâşnească spre cer. La fel de regulat, la ora două şi jumătate noaptea, un monstru în formă de rechin se prăvălea din spaţiu, tăcut

şi întunecat, intrând ca o stafie în partea superioară a clădirii.

În această perioadă, plecările navelor fuseseră oprite doar de două ori, de fiecare dată timp de o lună, de fiecare dată atunci când Marte, urmându-şi orbita excentrică, ajungea de partea diametral opusă a Soarelui.

Tommy se ţinea departe de Centrul Aerian, pentru că respectul său faţă de slanii fără cârlionţi creştea zilnic. Devenea tot mai limpede că numai întâmplarea îl salvase atunci, la întâlnirea neprevăzută cu cei doi slani. Întâmplarea şi faptul că fuseseră luaţi prin surprindere.

Despre misterele cele mari care-i învăluiau pe slani nu aflase însă nimic. Pentru ca timpul să treacă mai uşor, băiatul se concentrase asupra unor activităţi fizice intense. Ajunsese la concluzia că avea neapărată nevoie de o cale secretă de scăpare în caz de primejdie. Nimeni nu trebuia să ştie de ea. În al doilea rând, îşi dăduse seama că nu putea trăi în cocioaba aceea în halul în care era. Îi trebuiră câteva luni bune ca să sape un tunel lung de câteva sute de metri şi-şi sacrifică alte luni pentru a reface interiorul casei, cu pereţi elegant lambrisaţi, tavane strălucitoare şi podele de plastic.

Bunicuţa aducea mobila noaptea, trecând-o prin curtea plină de lucruri vechi, în interiorul casei neschimbate şi dărăpănate la exterior, dar asta îi luă mai mult de un an. Din cauza băuturii!

A cincisprezecea aniversare a zilei lui de naştere îl surprinse într-o activitate normală. La ora două după-amiază, Jommy lăsă deoparte cartea pe care o citea, îşi scoase papucii şi se încălţă cu pantofi. Venise momentul acţiunii decisive. Ştia că astăzi trebuia să pătrundă în catacombe şi să intre în posesia secretului tatălui său, acel secret teribil care-l aştepta de atâta amar de vreme. Băiatul nu cunoştea intrarea secretă a slanilor, aşa că trebuia să rişte pătrunzând pe una din intrările publice. Nu se gândi mai mult de câteva secunde la pericolul care-l pândea. Ziua

venise – ziua aceea care-i fusese fixată hipnotic în minte de către tatăl lui, cu mulţi ani în urmă. I se părea totuşi important să se strecoare afară fără ca bătrâna să-l audă.

Fără să ezite, îi contactă creierul şi, reprimându-şi dezgustul începu să sondeze în vârtejul ameţitor al gândurilor ce o frământau. Se trezise din somn, încă mahmură, şi se zvârcolea în pat, iar în minte i se învălmăşeau o mulţime de idei, care de care mai ticăloase.

Deodată Jommy încremeni. Din mocirla aducerilor aminte ale bătrânei – pentru că atunci când era beată, trăia aproape permanent în uimitorul ei trecut – răsărise un gând viclean, un gând de o clipă: Trebuie să scap de slanul ăla! Acum că Bunicuţa are bani destui, a devenit un pericol… Nu trebuie ca el să bănuiască… Trebuie să-mi scot din cap lucrul ăsta…

Relaxându-se, Jommy zâmbi superior. Nu era prima dată când o surprindea că-i trece prin cap gândul trădării. Brusc, îi veni o idee. Termină de legat şireturile, se ridică şi intră în camera bătrânei.

Bunicuţa zăcea întinsă sub cearşafurile pătate de băutură. Ochii ei negri erau tulburi, afundaţi în orbite, cu o privire tâmpă. Jommy simţi că-l cuprinde mila. Deşi bătrâna avea un caracter mizerabil, lipsit de scrupule şi vicios, băiatul o prefera aşa cum fusese înainte, nu ca acum, când era doar o zdreanţă decrepită, semănând cu o vrăjitoare din Evul Mediu adusă prin cine ştie ce miracol şi aşezată într-un pat albastru argintiu din viitor.

Ochii ei îl priviră de parcă atunci îl vedea întâia oară. De pe buzele umede îi porni un şuvoi împleticit de blesteme, apoi mârâi dispreţuitoare:

— Ce vrei? Bunicuţa vrea să fie singură.

Sentimentul de milă îl părăsi. O fixă cu o privire rece:

— Vreau să-ţi dau un avertisment. În curând o să plec, aşa că n-o să mai ai de ce să-ţi baţi capul cum să mă trădezi. Nu există o cale sigură pentru aşa ceva. Dacă eu sunt prins, comoara pe care ai ascuns-o nu mai valorează doi bani.

Ochii negri se ridicară spre el, privindu-l cu viclenie:

— Te crezi deştept, da? mormăi ea. (Cuvântul „deştept” păru să dea naştere unui nou torent de gânduri pe care el nu reuşi să le urmărească mental.) Deştept, repetă rânjind. Adică cel mai deştept lucru făcut de Bunicuţa a fost să prindă un slan tânăr. Deşi periculos… trebuie să scap de el.

— Proastă bătrână! spuse Jommy fără urmă de patimă în glas. Nu uita că persoana care ascunde un slan este automat pasibilă de pedeapsa cu moartea! Ai avut grijă ca gâtul ăla de broască ţestoasă să fie în permanenţă bine uns pe dinăuntru, aşa că probabil n-o să cârâie când te vor spânzura! Dar ce-o să mai dai din picioarele alea slăbănoage…

După ce-i aruncă în faţă cuvintele dure, se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră, apoi din casă. Mergând cu autobuzul, continuă să mediteze neliniştit: Trebuie s-o supraveghez şi, cu prima ocazie, s-o părăsesc. Oricine ar face un calcul al probabilităţilor şi-ar da seama că în ea nu poţi avea nici cea mai mică încredere.

Străzile erau pustii chiar şi în centrul oraşului. Jommy coborî din autobuz, conştient de liniştea care învăluia locurile unde de obicei exista un adevărat balamuc. Oraşul pierise în tăcere; nici cea mai mică mişcare, nici o urmă de viaţă! Rămase nehotărât pe trotuar, încercând să se elibereze de toate gândurile legate de Bunicuţa. Îşi deschise larg mintea şi-şi ascuţi toate simţurile. La început nu recepţionă nimic, în afara unor vibraţii vagi dinspre creierul pe jumătate inert al şoferului din autobuzul care se depărta, dispărând după o curbă. Asfaltul strălucea în lumina soarelui. Câţiva oameni apăruţi ca din neant trecură grăbiţi pe lângă el, dar energiile lor cerebrale erau pur şi simplu blocate de teroare, ecranate în aşa măsură, încât nu mai insistă să mai apeleze la alte sondaje.

Liniştea devenea tot mai profundă, ceea ce-l alarmă pe Jommy. Exploră clădirile dimprejur fără rezultat – nici o vibraţie mentală nu sosea dinapoia lor, absolut nimic!

Brusc, de pe o stradă lăturalnică izbucni un zgomot puternic de motor. La scurt timp îşi făcu apariţia un camion militar cu şenile, remorcând un tun imens, cu ţeava îndreptată ameninţător spre cer. Şenileta se îndreptă spre mijlocul străzii, unde se opri, lăsă tunul şi dispăru pe acelaşi drum pe unde venise. În jurul teribilei arme roiau acum servanţi, care o puseră în poziţie de tragere, apoi trecură la posturi, privind cerul într-o aşteptare încordată.

Jommy ar fi vrut să se apropie şi să le citească în minţi, dar nu îndrăzni. Sentimentul că stătea într-un loc expus şi periculos deveni atât de acut, încât simţea fizic primejdia. În orice moment putea trece o maşină a armatei sau a poliţiei, ai cărei ocupanţi să-l întrebe ce făcea în mijlocul străzii. Ar fi putut chiar să-l aresteze sau l-ar fi somat să-şi scoată şapca, să-şi arate părul… Atunci i-ar fi văzut cârlionţii aurii.

Era clar că se întâmpla ceva grav. În astfel de condiţii, cel mai sigur loc pentru el nu se găsea decât în catacombe. Acolo se putea ascunde fără să-l vadă nimeni, deşi şi în subterane îl pândeau pericole, dar de altă natură. Porni grăbit spre intrarea în catacombe, scopul lui încă de la plecarea de acasă. Tocmai pătrunsese pe o stradă laterală, când undeva un difuzor public prinse viaţă. Vocea unui bărbat tună aspru:

— Ultimul avertisment: părăsiţi străzile! Ascundeţi-vă! Nava slanilor se apropie de oraş cu o viteză încă necunoscută. Se crede că se îndreaptă spre palat. Au fost activate bruiajele pe toate frecvenţele radio pentru a-i împiedica pe slani să-şi difuzeze minciunile. Plecaţi de pe străzi! Iată nava!

Jommy îngheţă. Pe cer se văzuse ceva ca un fulger argintiu pentru a apărea apoi sub forma unei torpile cu aripi, al cărei blindaj exterior scânteia în lumină. Auzi bufniturile sacadate ale tunului din stradă, urmate de ecourile altor canonade ale armelor grele antiaeriene. Descoperi apoi că

nava devenise un mic punct sclipitor care se îndrepta spre palat.

Curios! Acum lumina soarelui îi rănea ochii. Era derutat. O navă cu aripi! În ultimii şase ani, urmărise în nenumărate nopţi navele ce ţâşneau în văzduh din Centrul Aerian, clădirea controlată de slanii fără cârlionţi. Erau propulsate de motoare cu reacţie silenţioase şi nu aveau aripi, dar nu numai atât. Uriaşele maşinării de metal erau mai uşoare decât aerul. Partea reactivă se folosea numai pentru propulsie. Aparenta lipsă a greutăţii, felul în care ţâşneau de parcă ar fi fost împinse de o forţă nevăzută trebuia să fie antigravitaţie! Acum văzuse o navă cu aripi, cu tot ce implica ea: motoare cu jet reactiv, supunere faţă de legile rigide ce guvernau fizica atmosferei Pământului, pe scurt un vehicul foarte obişnuit. Dacă acela era cel mai bun lucru pe care-l puteau face slanii, atunci…

Dezamăgit, se întoarse şi coborî lungul şir de trepte ce duceau spre toaleta publică. Locul era pustiu şi tăcut, ca şi străzile de deasupra Pentru el, care trecuse de atâtea uşi zăvorâte, fu o joacă de copil să descuie poarta grea, cu zăbrele de metal, care împiedica accesul în catacombe.

În timp ce privea prin grilaj, constată cu luciditate că mintea începea să-i fie stăpânită de încordare. În faţă se vedea un tunel din beton, la capătul căruia apărea ceva neclar şi întunecat, probabil alte trepte. Muşchii gâtului i se contractară, iar respiraţia îi deveni lentă şi profundă. Îşi aplecă înainte corpul zvelt, ca un alergător gata de sprint. Deschise poarta, se strecură înăuntru şi coborî în fugă pe treptele întunecate.

Undeva în faţă începu să zbârnâie monoton o sonerie activată de celulele fotoelectrice a căror barieră o încălcase atunci când intrase – un sistem de alarmă, montat probabil cu ani în urmă împotriva slanilor şi a altor intruşi.

Soneria răsuna acum destul de aproape. Încă nu detectase nici o vibraţie mentală în coridorul care se căsca în faţa lui. Oare niciunul dintre oamenii care lucrau acolo sau care

păzeau catacombele nu se aflau prin preajmă, ca să audă zgomotul? Băiatul văzu dispozitivul de alertă montat sus pe perete – o cutie din metal strălucitor, care scotea un sunet asurzitor! Peretele era neted ca sticla. Zbârnâitul se-auzea mereu, totuşi încă nu simţise apropierea cuiva, nici măcar vreo urmă a celui mai palid gând.

Ceea ce nu înseamnă că nu va veni nimeni, medită Jommy concentrat. Pereţii de beton absorb foarte rapid vibraţiile mentale.

Îşi luă elan, străbătu mica distanţă până la perete şi sări din răsputeri spre aparatul zgomotos. Braţul i se încordă, dar degetele zgâriară marmura cu aproape treizeci de centimetri mai jos. Căzu nemulţumit, conştient de faptul că trebuia să se dea bătut. Soneria continua să funcţioneze când reuşi să se strecoare după un colţ. Pe măsură ce se îndepărta, o auzea tot mai slab, dar chiar după ce ultimele ecouri se stinseseră, vibraţia încă mai stăruia în mintea băiatului, ca un avertisment continuu.

Un alt fenomen ciudat îi atrase atenţia. O altă sonerie de alarmă se auzea tot mai puternic, pe măsură ce avansa pas cu pas, până când, deodată, i se păru că aparatul este aproape, undeva în faţa lui. Într-un sfârşit, pricepu că auzise de fapt o altă instalaţie de avertizare. Neliniştit, se gândi că asta însemna o primejdie imediată: existenţa unei adevărate reţele de sonerii pe care undeva, în acel labirint de tuneluri, nişte oameni le ascultau cu ochii mijiţi de încordare.

Jommy se grăbi. Nu ştia drumul pe care trebuia să meargă sau cel puţin nu era conştient că-l ştia. Îşi amintea doar că tatăl său, folosind ca şi în alte dăţi hipnoza, îi imprimase acest traseu în minte, iar el trebuia doar să urmeze impulsurile venite din subconştient. Chiar în acel moment primi o comandă mentală fermă: La dreapta!

Urmând îndemnul, coti pe un culoar îngust şi ajunse, în sfârşit, la ascunzătoare. Nimic complicat: una dintre plăcile de marmură ce acopereau peretele fusese slăbită şi cedă

presiunii degetelor sale, glisând în jos. Jommy căută cu înfrigurare în spaţiul întunecos dinapoia ei. Mâinile lui nerăbdătoare atinseră o cutie de metal. O trase spre el. Tremura ca varga din creştet până-n tălpi, încercă pentru câteva clipe să rămână nemişcat, să-şi redobândească autocontrolul. Se străduí să şi-l imagineze pe aprigul său tată, stând chiar în acel loc, în faţa plăcii de marmură care-i ascundea secretul, gândindu-se că dacă s-ar întâmpla ceva rău care să-i încurce planurile, nişa avea să se deschidă din nou în faţa fiului său.

Lui Jommy i se părea că trăieşte un moment crucial din istoria slanilor, clipa când realizarea unui tată dispărut trecea în mâinile urmaşului legitim în vârstă de cincisprezece ani, care aşteptase atâta amar de vreme ca să se bucure de sublima clipă.

Nostalgia îl părăsi brusc în răstimpul în care un fuior de gânduri exterioare îi şopti în minte.

La dracu' cu soneria asta! gândea careva. Probabil că cineva a intrat să se apere de bombele pe care le putea arunca blestemata aia de navă a slanilor.

Mda, dar să nu ne bazăm pe asta. Ştii cât de stricte sunt regulile privind catacombele. Cel care a declanşat alarma e încă înăuntru. Cred că ar trebui să anunţăm poliţia.

Poate că tipul s-a rătăcit, veni a treia vibraţie.

Lasă-l pe el să ne explice asta, spuse primul. Să luăm la rând avertizoarele sonore şi să avem armele pregătite. Nu se ştie niciodată peste ce putem da. Din câte ştim, slanii pot ajunge până aici, mai ales în zilele astea când tot zboară cu maşinăriile lor.

Grăbit, Jommy examină cutia metalică, încercând să găsească sistemul secret de deschidere. Ordinul implementat hipnotic era ca el să ia conţinutul şi să pună cutia goală la loc. Din acest motiv, băiatului nu-i trecuse nici un moment prin cap s-o înşface şi s-o ia la sănătoasa!

Cutia părea că nu are nici sistem de deschidere, nici încuietoare, nimic. Totuşi trebuia să existe o modalitate de a

ajunge la ceea ce se afla înăuntru. Repede, mai repede! În câteva minute, bărbaţii care se apropiau aveau să treacă exact prin locul unde se afla Jommy acum.

În timp ce privea obiectul din mână, în capul băiatului se întretăiau tot soiul de gânduri legate de întunecimea din imensele coridoare de beton şi marmură, de mirosul stătut, de cablurile groase ce se întindeau deasupra capului său într-o reţea care purta milioanele de volţi în toate colţurile oraşului, de labirintul de tuneluri al catacombelor, ba chiar şi de unele amintiri. Mai apăru un gând legat de Bunicuţa beată şi unul despre misterele ce învăluiau rasa slanilor, toate amestecate cu zgomotele paşilor oamenilor care se apropiau. Acum îi putea auzi foarte bine: trei bărbaţi veneau grăbiţi spre el.

Fără cel mai mic zgomot, Jommy îşi încordă cât putu muşchii şi trase de capac. Acesta se ridică atât de brusc, încât băiatul fu cât pe-aci să scape cutia din mâini.

Rămase locului privind un baston gros de metal aşezat peste un vraf de hârtii. Nu fu deloc surprins văzându-l acolo, dimpotrivă, se simţea uşurat deoarece găsise intact lucrul pe care ştiuse că-l va găsi. Era în mod evident rezultatul hipnotismului efectuat de tatăl său.

Bastonul fusiform avea la mijloc o grosime de aproximativ cinci centimetri şi se îngusta spre capete. Unul dintre capete era rugos, pentru a asigura o cât mai bună priză a mâinii. La baza porţiunii late exista un buton, pe care-l putea apăsa cu degetul mare. Instrumentul iradia o lumină slabă care, adăugată celei difuze de pe culoar, era suficientă pentru ca Jommy să poată citi mesajul de pe hârtia de dedesubt:

Aceasta este arma. Foloseşte-o numai în caz de forţă majoră.

Băiatul era atât de concentrat, încât nu-şi dădu seama că oamenii ajunseseră la el. Fu prins brusc într-un con de lumină orbitoare.

— Ce…, tună unul dintre ei. Hei, tu, mâinile sus!

Era primul pericol de moarte real, iminent, după şase ani de zile şi, din cauza ineditului, senzaţia i se păru ireală. Fără să ştie nici el prea bine de ce anume, fu convins că oamenii din faţa lui nu aveau reflexe prea rapide. Luă arma în mână şi, aparent fără să se grăbească, apăsă butonul.

Nu-şi putu da seama dacă vreun bărbat reuşise să tragă. Dacă da, totul se pierduse în vuietul care însoţise flacăra de o incomparabilă violenţă ce ţâşnise prin capătul tubului. Cu o secundă înainte, toţi fuseseră acolo: vii, solizi, ameninţători; în secunda următoare, nu mai rămăsese nimic, fuseseră pur şi simplu dezintegraţi de puterea jetului incendiar.

Jommy îşi privi mâna. Tremura. Se simţea copleşit de modul brutal în care curmase trei vieţi. Simţea cum în faţa ochilor i se pune ceva ca o perdea şi privirea îi deveni tot mai tulbure pe măsură ce-şi reveni din orbirea produsă de intensitatea flamei. Ridicând privirea, văzu coridorul gol. Nu mai exista nimic – nici un os, nici o bucată de carne, nici un petic de îmbrăcăminte – nimic care să arate că acolo fuseseră nişte oameni. În locul de impact al jetului incendiar, se zărea o concavitate în podea, dar mai mult ca sigur că avea să treacă neobservată.

Se sili să-şi stăpânească tremurul degetelor. Treptat, slăbiciunea îl părăsi. Nu avea rost să-şi facă procese de conştiinţă. Comisese o crimă şi asta îl apăsa, dar bărbaţii aceia l-ar fi ucis fără să stea prea mult pe gânduri, aşa cum obişnuiau s-o facă oamenii, aşa cum îi omorâseră tatăl, mama şi pe nenumăraţi alţi slani, victime nefericite ale minciunilor nenorocite pe care creaturile ce-şi spuneau oameni le povesteau şi le acceptau fără să-şi pună vreo întrebare. Să-i ia dracu' pe toţi!

Pentru un timp fu stăpânit de o emoţie violentă. Era oare posibil ca toţi slanii să devină tot mai neîndurători pe măsură ce avansau în vârstă, ajungând să-i poată ucide pe oameni cu sânge rece, aşa cum şi aceştia îi ucideau pe ei – fără nici o remuşcare?

Privirile îi căzură pe hârtia scrisă de mâna tatălui său.

Arma. Foloseşte-o numai în caz de forţă majoră.

Îl năpădiră amintirile, mii de alte situaţii când caracterul nobil al părinţilor lui îşi arătase una din laturi: înţelegerea. Îşi mai amintea încă de noaptea în care tatăl său îl povăţuise: Ţine minte un lucru – oricât de puternici ar deveni slanii, soarta oamenilor va rămâne un obstacol în drumul spre supremaţia absolută. Câtă vreme mai există speranţa găsirii unei soluţii paşnice, folosirea forţei este o crimă de neiertat!

Jommy se simţea mai bine. Da, iată dovada: tatăl său nu purtase niciodată această armă sau alta asemănătoare, care probabil că l-ar fi salvat de duşmanii săi. Murise fără s-o folosească.

Îl trecu un fior rece pe şira spinării. Un caracter nobil constituia un lucru demn de toată lauda, însă probabil că el trăise prea mult printre oameni ca să mai poată deveni un slan adevărat. Şi poate de aceea nici nu reuşise să-şi scoată din cap ideea că era preferabil să lupţi decât să mori.

Gândurile i se risipiră, înlocuite de sentimentul unui nou pericol. Nu mai era timp de pierdut. Trebuia să iasă de acolo cât mai rapid! Strecură arma în buzunar, făcu acelaşi lucru cu hârtiile din cutia acum nefolositoare pe care o puse la loc în nişă şi împinse placa de marmură. Porni în fugă pe coridor, pe acelaşi drum pe care venise, urcă treptele două câte două şi se opri ca trăsnit în faţa grilajului de la toaleta publică. Cu puţin timp înainte, aceasta fusese goală şi tăcută, iar acum era ticsită de oameni! Aşteptă câteva clipe nemişcat, ezitând, sperând ca numărul lor să scadă.

Oamenii însă continuau să intre şi să iasă şi nu se întrevedea vreun semn că mulţimea se va rări. Vâltoarea de voci şi de gânduri făcea ca locul să pară un adevărat balamuc. Emoţia, teama şi grija se simţeau peste tot; chiar şi minţile cele mai reduse înţelegeau că se întâmpla ceva neobişnuit. Băiatul stătea ascuns în întunecimea coridorului şi le cerceta atent vibraţiile. În depărtare continua să se

audă soneria de alarmă, iar zgomotul ei îl determină în cele din urmă să acţioneze. Cu mâna în buzunar, strângând arma, păşi înainte cu hotărâre, deschise uşa, apoi o închise în urma lui, cu toate simţurile la pândă, aşteptând să se petreacă ceva.

Masa compactă de oameni nu-i acordă însă nici o atenţie. Jommy se strecură printre ei şi ieşi afară. Şi aici oamenii mişunau în toate părţile. Mulţimile zoreau atât pe trotuare, cât şi pe stradă. De peste tot se auzeau fluierele poliţiştilor, difuzoarele urlau, dar nimic nu putea potoli anarhia care domina gloata. Toate mijloacele de transport fuseseră blocate. Transpiraţi şi înjurând, şoferii îşi lăsaseră baltă maşinile în mijlocul străzii şi se alăturaseră grupurilor care ascultau mesajul difuzoarelor publice:

— Nimic nu este încă sigur. Nu se ştie cu certitudine dacă nava slanilor a aterizat la palat sau dacă a lăsat doar un mesaj şi apoi a dispărut. Este posibil ca să fi fost doborâtă. Este însă la fel de posibil ca exact în acest moment slanii să se afle la masa tratativelor cu Kier Gray. Zvonul se răspândeşte cu repeziciune, în ciuda faptului că însuşi liderul a făcut în urmă cu câteva minute o declaraţie care infirmă această veste. O voi repeta pentru cei care n-au auzit-o. Doamnelor şi domnilor, iată ce a spus conducătorul: „Nu vă alarmaţi şi nu intraţi în panică! Surprinzătoarea apariţie a navei slanilor n-a schimbat cu nimic poziţia noastră faţă de ei. Situaţia este sub control. Nicăieri slanii nu pot face mai mult decât au făcut până acum şi asta numai în limita unor restricţii severe. Raportul numeric între oameni şi slani este probabil de milioane la unu, iar în aceste condiţii ei nu vor îndrăzni niciodată să rişte o confruntare deschisă cu noi. Aşa că, liniştiţi-vă!” Doamnelor şi domnilor, aceasta a fost declaraţia lui Kier Gray privitoare la evenimentul memorabil de azi. Consiliul a intrat în şedinţă imediat după difuzarea comunicatului, iar discuţiile nu s-au încheiat încă. Repet, asta este tot ce se ştie cu certitudine. Nu se cunoaşte dacă nava a aterizat sau nu.

Nimeni n-a văzut-o dispărând. Singurele în măsură să ştie adevărul sunt autorităţile şi tocmai v-am prezentat unica declaraţie oficială în acest sens, făcută de Kier Gray însuşi. Dacă nava a fost doborâtă sau…

Trăncăneala continua la nesfârşit. Afirmaţiile lui Gray erau repetate iar şi iar, ca şi zvonurile ce se răspândeau cu repeziciune. Pentru Jommy totul se transformă în cele din urmă într-un fond sonor oarecare, un zgomot monoton, repetându-se supărător de la un difuzor la altul. Nu se îndura totuşi să plece, pentru că aştepta şi alte veşti, dorind cu ardoare să afle şi alte lucruri despre slani, după cincisprezece ani lungi de izolare.

În cele din urmă, exaltarea lui se stinse. Nu se mai anunţase nimic nou, aşa că urcă într-un autobuz şi se îndreptă spre casă. Ziua călduroasă de primăvară era pe sfârşite. Ceasul dintr-un turn arăta ora nouăsprezece şi şaptesprezece minute.

Se apropie cu prudenţa-i obişnuită de curtea plină de gunoaie şi rămăşiţe. Pătrunse mai întâi cu mintea în casa cu aspect dărăpănat, intrând apoi în contact cu creierul Bunicuţei. Oftă. Era tot beată! Cum naiba de rezistase caricatura aia de organism?! Cu atâta băutură, ar fi trebuit ca până acum să i se atrofieze sistemul nervos! Împinse uşa, intră, o închise în urma lui… Şi încremeni!

Creierul său, aflat încă în contact superficial cu al bătrânei, recepţionase un gând. Femeia auzise uşa, şi pentru câteva clipe se trezise din beţie, obsedată de o idee.

Nu trebuie să ştie c-am telefonat la poliţie. Să-mi scot din cap chestia asta… nu mai am curajul să… un slan pe-aproape… e periculos să ascunzi un slan… poliţia va bloca toate străzile…

CAPITOLUL 8

Kathleen îşi strânse pumnii mici şi arămii. Corpul tânăr şi subţire se cutremură de repulsie, deoarece receptase gândurile ce veneau de pe unul din coridoare. Davy Dinsmore, adolescentul de şaptesprezece ani, o căuta.

Venea chiar spre parapetul unde fata stătea şi privea oraşul care se învelise în pâclele diafane ale după-amiezei umede şi fierbinţi de primăvară.

Ceţurile îşi schimbau neîncetat forma. Acum păreau nişte nori zdrenţuiţi ce acopereau pe jumătate clădirile, pentru ca după câteva clipe să devină o masă compactă, ascunzând privirii până şi cerul albastru.

Ciudat! Priveliştea îi rănea ochii, fără ca imaginea să fie neplăcută în sine. Răcoarea din palat pătrundea până la ea prin toate uşile deschise, domolind vălurile uşoare, calde şi umede ce-i mângâiau obrajii.

Frânturile de gânduri ale lui Davy erau tot mai clare, tot mai apropiate. Desluşi în mintea sa că avea de gând să-i propună din nou să devină prieteni. Cu o tresărire involuntară, Kathleen renunţă să mai afle şi altceva. Aşteptă ca tânărul să apară. Fusese politicoasă cu el şi constatase apoi că greşise, deşi astfel fusese scutită de o mulţime de necazuri în copilărie, Davy luându-i apărarea în faţa altor băieţi. Acum, însă, i-ar fi preferat duşmănia în locul gândurilor drăgăstoase ce-i treceau băiatului prin minte.

— Aha! spuse Davy, intrând pe uşă. Aici erai?

Fata îl privi lung, fără să zâmbească. La cei şaptesprezece ani ai săi, Davy era un tânăr deşirat. Semăna la chip cu maică-sa cea fălcoasă, care părea întotdeauna că rânjeşte, chiar şi atunci când nu zâmbea. Se apropie de Kathleen cu agresivitate, trădându-şi duplicitatea sentimentelor faţă de fată; pe de-o parte ambiţia unei cuceriri fizice, iar pe de alta dorinţa reală de a-i face rău în orice fel.

— Da, spuse ea, aici eram şi speram să pot rămâne singură o vreme.

Ceva din constituţia lui Davy îl făcea imun la astfel de remarci, iar fata ştia asta. Gândurile emanate de creierul lui ajungeau până în universul ei cerebral, avertizând-o: Tipesa iar face pe nebuna, ca toate cele de teapa ei, dar o dau eu pe brazdă imediat!

În spatele acestei convingeri ferme se afla o uluitoare experienţă în materie de femei. Fata îşi mai extinse puţin scutul mental, pentru a fi scutită de detaliile obscene din amintirile ce apăreau din adâncul mulţumirii de sine a tânărului.

— Nu vreau să te mai învârţi prin jurul meu, îl înfruntă ea cu o hotărâre rece. Mintea ta e o adevărată cloacă. Îmi pare rău că ţi-am dat atenţie atunci când ai venit pentru prima dată la mine, sorbindu-mă din priviri. Ar fi trebuit să-mi dau seama ce va urma. Sper că vei înţelege de ce-ţi vorbesc aşa deschis. Nu vreau să crezi că glumesc. Ei bine, vorbesc serios! Tot ce-am spus e serios. Mai ales partea cu cloaca. Şi-acum, pleacă!

Davy pălise. Furia lui era atât de puternică, încât străpunse scutul mental al fetei. În aceeaşi clipă, Kathleen îşi zăvorî mintea şi mai mult, pentru a opri blestemele ce năvăleau dinspre el. Îşi dădu scama că nu putea să scape de lepădătură decât umilind-o definitiv.

Vocea ei şfichiui ca un bici:

— Cară-te, libidinos infect!

— Iii-haa! strigă tânărul şi se năpusti asupra ei.

Uimirea o ţintui preţ de câteva secunde; nu-i venea să creadă că Davy îndrăznise să se atingă de ea, ştiind prea bine că avea forţa necesară de a-l înfrunta. Revenindu-şi, Kathleen strânse buzele, îl înşfăcă, îndepărtându-i braţele cu uşurinţă, şi-l ridică de la pământ. Pricepu prea târziu că Davy exact asta aşteptase. Degetele lui i se înfipseră cu brutalitate în păr, ţinând-o strâns de cârlionţii aurii, strălucitori şi mătăsoşi.

— Perfect! exultă el. Te-am prins! Nu mă lăsa jos! Ştiu ce ai de gând să faci: să mă laşi jos, să mă apuci de încheieturi şi să mă scuturi până îţi voi da drumul. Dar dacă mă cobori fie şi cu un centimetru, am să smucesc mâna atât de tare, încât unii din aceşti preţioşi cârlionţi se vor rupe cu siguranţă. Ştiu că poţi să mă ţii oricât fără să oboseşti, aşa că ţine-mă!

Kathleen încremenise. „Aceşti preţioşi cârlionţi”, spusese el. Erau într-adevăr atât de preţioşi, încât, pentru prima dată în viaţă, fata scăpă un ţipăt. Erau atât de preţioşi, încât nici nu-i trecuse prin cap vreodată că cineva ar fi avut curajul să pună mâna pe ei. În mintea ei se făcuse întuneric ca într-o noapte furtunoasă.

— Ce vrei? gemu ea.

— Ei, acu' parcă ne mai înţelegem! replică în bătaie de joc Davy.

Fata nu avea însă nevoie de cuvintele sale; mintea lui se revărsa acum într-a ei.

— Bine, încuviinţă cu voce slabă. O s-o fac.

— Ai grijă să mă cobori încet, o avertiză tânărul, iar când buzele mele le vor atinge pe ale tale, ai grijă ca sărutul să dureze cel puţin un minut. O să te învăţ eu minte să mă mai tratezi ca pe un nimic!

Buzele băiatului se apropiau de ale ei pe fundalul înceţoşat al chipului său rânjind şi al ochilor pofticioşi când, pe neaşteptate, din spatele lor se auzi o voce poruncitoare în care se simţea surpriza şi furia:

— Ce-nseamnă asta?!

— Hă! se crispă Davy.

Kathleen simţi cum degetele lui îi eliberau părul, aşa că dădu cu el de pământ, icnind din răsputeri. Tânărul se clătină, apoi îşi recăpătă echilibrul şi începu să se bâlbâie:

— Eu… vă… vă cer iertare, domnule Lorry. Eu… eu…

— Cară-te, javră mizerabilă! îi porunci Kathleen.

— Dispari! spuse Jem Lorry scurt.

Fata îl privi pe Davy cum se îndepărta, împleticindu-se. Gândurile lui arătau că era îngrozit de ideea că ofensase un înalt demnitar al guvernului. Kathleen nu se întoarse spre nou-venit nici măcar după ce tânărul dispăruse cine ştie pe unde. Se uita în altă parte şi-şi simţea muşchii la fel de încordaţi. Deşi lângă ea se afla cel mai puternic consilier al lui Gray, fata nu voia să-l privească.

— Ce se întâmpla aici? se auzi vocea nu tocmai neplăcută a bărbatului. S-ar zice că ai avut noroc. Eram prin preajmă.

— Nu sunt aşa de sigură, replică fata cu răceală. Se găsea într-o dispoziţie care-i stimula sinceritatea. Avansurile tale îmi repugnă în aceeaşi măsură ca şi cele ale lui Davy.

— Hm!

Jem veni în spatele ei, iar Kathleen îi văzu cu coada ochiului linia puternică a maxilarelor în timp ce se rezema de parapet.

— Nu-i nici o diferenţă, niciuna, insistă fata. Amândoi vreţi acelaşi lucru.

Bărbatul rămase tăcut câteva clipe, dar gândurile sale erau la fel de alunecoase ca şi ale lui Gray. Lorry devenise cu timpul un maestru în arta contracarării acelor capacităţi cu care fata reuşea să recepteze gândurile oamenilor. Atunci când vorbi din nou, avea glasul schimbat, dur:

— Sunt convins că vei privi altfel lucrurile după ce-mi vei deveni amantă.

— Asta nu se va întâmpla niciodată, spuse Kathleen pe un ton tranşant. Nu-mi plac oamenii. Nici tu nu-mi placi.

— Obiecţiile tale sunt inutile, murmură el rece. Singura mea problemă este cum să te posed fără să fiu acuzat de alianţă cu slanii. Până voi găsi soluţia acestei dileme, poţi sta liniştită.

Siguranţa cu care vorbise o cutremură pe fată.

— Greşeşti fundamental, reacţionă ea pe un ton ferm. Toate încercările tale vor da greş şi asta dintr-un motiv foarte simplu: sunt protejata lui Kier Gray şi nici chiar tu nu vei îndrăzni să-l înfrunţi.

Lorry cântări afirmaţia preţ de câteva secunde apoi răspunse liniştit:

— Protejata lui… mda. Ghinionul tău însă este că Gray stă cam prost cu morala atunci când e vorba de virtutea unei femei, mai ales a unei slan. Nu cred că va fi împotrivă ca tu să-mi devii amantă, dar probabil că va insista să găsesc un motiv în concordanţă cu propaganda noastră. De câţiva ani,

e foarte pornit împotriva slanilor. Îl crezusem de partea voastră, dar acum este un fanatic care nici nu vrea să audă de voi. În privinţa asta, el şi Petty sunt mai apropiaţi ca oricând. Ciudat! Medită câteva clipe, apoi continuă: Dar nu-ţi face griji, o să găsesc eu o soluţie, o să…

Fraza îi fu întreruptă de avalanşa asurzitoare a cuvintelor ce se revărsau dintr-un difuzor nevăzut:

— Alarmă generală! O aeronavă neidentificată a fost reperată acum câteva minute în timp ce trecea pe deasupra Munţilor Stâncoşi, îndreptându-se spre est. Avioanele de urmărire n-au avut viteza necesară pentru interceptare. Aeronava urmează un traseu care se pare că are drept punct terminus Centropolisul. Se cere tuturor cetăţenilor să intre în adăposturi, pentru că nava, suspectată a fi condusă de slani, va fi aici peste o oră. Străzile trebuie degajate pentru a permite desfăşurarea în dispozitiv a trupelor. Mergeţi acasă!

Difuzorul tăcu. Lorry se întoarse spre Kathleen cu faţa lui frumoasă, luminată acum de un zâmbet fermecător:

— Nu-ţi face visuri că ai putea să evadezi. O singură aeronavă nu poate transporta cine ştie ce armament, pentru că asta înseamnă munca a multe fabrici. Bomba atomică, de exemplu, tipul ăsta demodat de armă, nu poate fi fabricată într-o peşteră şi, ca să fim cinstiţi, trebuie să recunoaştem că slanii nici n-au folosit-o în războaiele contra oamenilor, deşi puteau s-o facă. E adevărat că ei sunt la originea tuturor dezastrelor din acel secol, dar nu în felul ăsta. Rămase o vreme tăcut, după care reluă: Când s-au construit primele bombe atomice, toată lumea a crezut că problema energiei nucleare a fost rezolvată.

Se opri din nou câteva clipe, apoi continuă:

— Am impresia că incursiunea asta are ca scop înspăimântarea celor mai slabi de înger, dar este de fapt o vizită preliminară în vederea începerii unor negocieri.

O oră mai târziu, Kathleen stătea lângă Lorry, urmărind aeronava care se îndrepta spre palat cu o viteză

impresionantă. Mintea fetei se concentră asupra vehiculului aerian, încercând să intre în contact cu ocupanţii săi.

Aparatul se apropiase foarte mult şi începuse să coboare. Din interiorul navei nu sosea nici un flux cerebral. Deodată, din ea se desprinse o capsulă metalică care lovi gazonul din curtea palatului cam la opt sute de metri de locul unde stăteau cei doi şi rămase nemişcată, scânteind ca o bijuterie în lumina soarelui după-amiezei.

Fata ridică ochii, dar aeronava dispăruse. Ba nu, încă se mai putea vedea – o străfulgerare argintie deasupra palatului. Străluci un moment ca o stea, apoi pieri de-a binelea. Kathleen simţi că o dureau ochii de efortul făcut. Revenind cu mintea pe pământ, dădu din nou de Lorry, care exulta:

— Oricare ar fi fost scopul vizitei, ea mi-a oferit ocazia aşteptată. Voi avea prilejul să prezint un argument suficient de solid ca să-mi permită să te aduc în apartamentul meu chiar la noapte. Bănuiesc că va avea loc o şedinţă de Consiliu, cât de curând.

Kathleen inspiră adânc. Ştia exact ce avea el de gând să-i spună, aşa că se hotărî pe loc: venise vremea să intre în luptă cu toate armele pe care le avea la îndemână. Dădu puţin capul pe spate şi rosti cu voce fermă, în timp ce ochii îi străluceau:

— Voi solicita permisiunea să fiu şi eu prezentă la această şedinţă de Consiliu. Motivul e simplu! Am intrat în contact mental chiar cu comandantul aeronavei. Era un slan. Îşi termină minciuna cu mult calm: Pot clarifica unele dintre ideile conţinute în mesajul care va fi găsit în capsulă.

Se gândea disperată că, într-un fel sau altul, va afla din emisiunile cerebrale ale consilierilor despre conţinutul respectiv şi atunci va putea inventa o poveste cât de cât credibilă despre ceea ce-i spusese comandantul aeronavei slan. Dacă o prindeau cu minciuna, oamenii care-i urau atât de mult pe slani ar fi putut avea nişte reacţii foarte

periculoase. Dar, oricât de riscant ar fi fost, trebuia cumva să-i împiedice s-o dăruiască lui Lorry.

De îndată ce intră în sala de consiliu, Kathleen avu sentimentul înfrângerii. În cameră se găseau doar şapte bărbaţi, inclusiv Gray. Îi fixă pe fiecare în parte, încercând să le sondeze gândurile. Nu găsi nimic folositor.

Cei patru mai tineri erau prietenii lui Lorry. Cel de-al şaselea, Petty, îi aruncă o privire scurtă, încărcată cu o ostilitate rece, apoi se întoarse indiferent.

În cele din urmă ochii i se opriră asupra lui Gray. Fiinţa întreagă i se crispă de surpriză şi îngrijorare. Bărbatul o privea lung, cu sprâncenele ridicate şi cu un început de rânjet în colţul gurii. El îi observă privirea pierdută şi întrerupse tăcerea:

— Zici că ai fost în contact mental cu comandantul slan, da? Râse aspru. Să lăsăm asta deocamdată.

În vocea şi expresia chipului său exista atâta neîncredere, atâta ostilitate în întreaga lui atitudine, încât Kathleen se simţi uşurată când Gray îşi întoarse privirea îngheţată în altă parte. El continuă, adresându-se celorlalţi:

— Din nefericire, cinci consilieri sunt plecaţi în diferite părţi ale lumii. Eu nu agreez deplasările prea îndepărtate de cartierul nostru general şi consider că acestea trebuie făcute de subalterni. Nu putem însă amâna discuţia, deoarece problema este urgentă. Dacă noi, cei şapte aici de faţă, cădem de acord asupra unei soluţii, atunci prezenţa celorlalţi nu mai e necesară. Dacă însă ajungem în impas, va trebui neapărat să luăm legătura şi cu ei. Iată esenţa mesajului conţinut în capsula metalică aruncată din aeronavă: Se pretinde că există un milion de slani organizaţi, răspândiţi în toată lumea…

Lorry îl întrerupse sarcastic:

— Mi se pare că şeful poliţiei noastre secrete a cam dat chix, deşi ne tot vântură pe sub nas povestea cu ura lui împotriva slanilor.

Petty se ridică şi-l fulgeră cu o privire rece:

— Poate doreşti să facem schimb de funcţii, să zicem pentru un an, şi atunci să te vedem cum o să te descurci. N-aş regreta să am şi eu o slujbă confortabilă ca ministru secretar de stat!

Interpelarea şefului poliţiei secrete făcu să coboare în sală o tăcere îngheţată, în care vocea lui Gray se auzi foarte clar:

— Lăsaţi-mă să termin. Se mai afirmă că, în afara celor un milion de slani organizaţi, există şi un mare număr de reprezentanţi ai acestei rase care sunt neorganizaţi, cifra estimativă fiind de zece milioane. Ce zici de asta, Petty?

— Există fără îndoială slani neorganizaţi, admise prudent şeful poliţiei secrete. Capturăm cam o sută pe lună şi nu sunt semne că ei ar face parte din vreo organizaţie. În zonele subdezvoltate ale lumii, întâmpinăm greutăţi în privinţa metodelor prin care îi întărâtăm pe oameni împotriva slanilor. Ei sunt toleraţi şi chiar acceptaţi ca oameni. Există cu siguranţă colonii numeroase de slani în teritoriile îndepărtate, mai ales în Asia, Africa, America de Sud şi Australia. Asemenea aglomerări au fost depistate cu mulţi ani în urmă şi avem motive să credem că unele încă se mai perpetuează, deoarece, de-a lungul timpului, şi-au perfecţionat continuu metodele de autoprotecţie. Înclin totuşi să cred că aceste surse nu prezintă pericol. Civilizaţia şi ştiinţa sunt două noţiuni întrepătrunse, care se determină reciproc şi se bazează pe realizările fizice şi mentale a sute de milioane de indivizi. În momentul în care un grup de slani se retrage într-o zonă îndepărtată este ca şi înfrânt, deoarece îşi întrerupe accesul la informaţii şi la contactul cu minţile civilizate, singura bază posibilă pentru o dezvoltare ulterioară. Aşadar pericolul nu vine de la ei, ci de la cei care trăiesc în marile oraşe, unde pot intra în legătură cu cele mai luminate minţi şi unde au acces la informaţii, în ciuda măsurilor de precauţie luate. Mi se pare evident că aeronava de azi a fost construită de slanii din

această ultimă categorie, cei care trăiesc în marile centre ale civilizaţiei.

Gray dădu aprobator din cap:

— Majoritatea presupunerilor tale sunt probabil adevărate. Revenind însă la scrisoare, se precizează în continuare că cele câteva milioane de slani doresc sincer să pună capăt îndelungatei perioade de încordare dintre ei şi rasa umană. Ei dezaprobă dorinţa unora de a conduce lumea, dorinţă care i-a animat pe primii slani, şi consideră această ambiţie ca fiind rezultatul unei credinţe în propria lor superioritate. Ei recunosc că această convingere este greşită, deoarece n-a fost dovedită de experienţele ulterioare, care au arătat că slanii nu sunt superiori oamenilor, ci doar diferiţi de aceştia. De asemenea, îl acuză pe Samuel Lann – biologul care i-a creat pe primii slani, de unde li se trage numele: Samuel Lann/S. Lann/Slan – că le-a băgat în cap „copiilor” săi că ei trebuie să conducă lumea. În mesaj se mai afirmă că acesta este de fapt adevăratul motiv al tuturor acţiunilor reprobabile ale slanilor. Insistând asupra acestui aspect, ei arată că primele invenţii ale slanilor n-au fost decât îmbunătăţiri minore aduse unor idei deja puse în practică. Ei pretind că în realitate ceea ce au făcut slanii în domeniul fizicii nu se poate numi muncă de creaţie. Mai afirmă filosofii lor au ajuns la concluzia că slanii nu sunt de fapt dotaţi pentru ştiinţă în adevăratul sens al cuvântului. Diferenţa între ei şi oamenii din zilele noastre este aceeaşi cu diferenţa dintre cei din urmă şi vechii greci sau romani, care, după cum ştim, n-au contribuit în fapt la dezvoltarea ştiinţei.

Gray vorbea în continuare, dar Kathleen nu mai era atentă la spusele lui. Putea oare să fie adevărat? Slanii să nu fie dotaţi pentru ştiinţă? Imposibil! Ce era ştiinţa, dacă nu pur şi simplu o acumulare de fapte, pe baza cărora se deduceau concluzii? Şi cine oare ar fi putut mai bine să ordoneze acest talmeş-balmeş dacă nu un slan adult cu mintea lui

sclipitoare? Văzu că liderul luase în mână o foaie de hârtie, aşa că-şi concentră din nou atenţia asupra lui.

— Vă voi citi ultima pagină, spuse Gray cu o voce inexpresivă. „Importanţa acestui fapt este covârşitoare. Înseamnă că slanii nu vor putea rivaliza niciodată cu forţa militară a oamenilor. Oricâte îmbunătăţiri am aduce armelor şi maşinilor noastre, ele nu vor putea schimba rezultatul unui război, în cazul nefericit când un asemenea dezastru va mai avea loc vreodată. În concepţia noastră nu există nimic mai dăunător decât impasul în care ne găsim în acest moment, impas care nu rezolvă nimic, ci menţine omenirea într-o situaţie incertă, ducând treptat la adâncirea haosului economic care ne afectează pe toţi în aceeaşi măsură. De aceea vă oferim o pace onorabilă, singura condiţie pentru începerea unor negocieri fiind ca slanii să aibă de acum înainte dreptul legal la viaţă, la libertate şi la fericire.”

Gray puse hârtia pe birou, îi trecu în revistă cu o privire rece pe consilieri şi spuse cu voce seacă, aspră:

— Sunt cu totul împotriva oricărui compromis. Crezusem că se mai poate face ceva, dar aşa nu mai merge. Slanii trebuie exterminaţi până la unul, oriunde s-ar afla!

Sala iluminată discret şi cu pereţi lambrisaţi i se păru fetei şi mai întunecată, ca şi cum un văl i s-ar fi pus în faţa ochilor. Totul se estompase, chiar şi gândurile oamenilor se transformaseră în nişte vibraţii molcome, aidoma susurului valurilor pe un ţărm îndepărtat. Schimbarea radicală descoperită la Gray o rupsese cu brutalitate de lumea înconjurătoare.

Putea fi vorba oare cu adevărat de o schimbare? Poate că individul era la fel de crud, la fel de lipsit de scrupule ca şi Petty. Poate că scopul pentru care o ţinea în viaţă era chiar cel anunţat: studiul. Existase, desigur, o perioadă când Gray crezuse – corect sau nu – că viitorul lui politic depindea de menţinerea cu orice preţ a fetei în preajma sa. Atât şi nimic mai mult. O considerase un obiect preţios într-o strategie

pe termen lung, fără să-i acorde nici cea mai măruntă manifestare de compasiune. Nefiind capabil să aibă sentimente, respinsese din orgoliu orice formă de înţelegere, prietenie sau dragoste. Optase pentru partea materială a vieţii! Cum ajunsese conducătorul oamenilor? Acesta era omul pe care-l admirase, pe care aproape îl venerase atâţia ani. Îl mai putea considera protectorul ei?!

Fără doar şi poate că slanii minţeau. Dar ce altceva puteau să facă în faţa unor creaturi care nu cunoşteau decât ura şi minciuna? Ei măcar oferiseră pace, nu război. Şi iată, acest om respingea cu violenţă o propunere care ar fi putut pune capăt celor peste patru sute de ani de persecuţii îndreptate împotriva rasei din care făcea parte.

Tresărind, Kathleen îşi dădu seama că Gray o fixa cu privirea. Buzele lui se desfăcură într-un zâmbet sarcastic şi vorbi:

— Şi-acum, hai să auzim ce ne spui despre aşa-zisul mesaj pe care susţii că l-ai primit în timp ce te aflai în… Ţ-ă-ă… contact mental cu comandantul aeronavei-slan, dacă nu mă-nşel.

Fata îl privi cu disperare. Era clar că Gray nu credea nici o iotă din afirmaţiile ei. Văzându-i scepticismul necruţător, îşi dădu seama că în faţa logicii nemiloase a acestui om nu se putea prezenta decât cu o declaraţie foarte bine gândită. Avea nevoie de timp.

— Eu… începu ea, era…

Brusc îşi dădu seama că Lorry se sculase, încruntat.

— Kier, spuse el, ai aplicat o tactică foarte inteligentă, afirmându-ţi opoziţia fermă în această problemă, fără a da Consiliului posibilitatea de a discuta. În aceste împrejurări, nu-mi mai rămâne decât să declar că sunt şi eu de acord cu propunerea ta, în anumite condiţii, evident. Principala restricţie pe care o cer este următoarea: slanii trebuie să accepte să fie asimilaţi de rasa umană. Cu alte cuvinte, slanii să nu se poată căsători între ei, ci numai cu oameni.

Gray îl privi lung, fără ostilitate.

— Ce te face să crezi că dintr-o încrucişare om-slan poate ieşi ceva?

— Asta urmează să aflu, spuse Lorry cu tonul lui obişnuit, astfel încât numai Kathleen sesiză nuanţa.

Ea se aplecă înainte, ţinându-şi respiraţia, iar bărbatul continuă:

— Am hotărât ca Layton Kathleen, aici de faţă, să-mi fie amantă şi-apoi… om trăi şi-om vedea. Sper că nimeni n-are vreo obiecţie.

Consilierii mai tineri ridicară din umeri. Fata nu trebuia să le recepteze gândurile pentru a înţelege că nu se împotriveau. Observă că Petty nici nu era atent la discuţie, iar Gray rămăsese cufundat în meditaţie.

Înghiţind în sec, nesigură, deschise gura ca să vorbească. O închise fulgerător pentru că tocmai atunci îi venise o idee. Dacă acea căsătorie era singura soluţie în problema semenilor ei? Să presupunem că cei din Consiliu se declarau de-acord cu Lorry! Ştia că bărbatul fusese mânat numai şi numai de pasiune; chiar şi-aşa, putea ea să i se împotrivească în condiţiile în care, acceptându-l, ar fi mărit probabilitatea ca oferta slanilor să fie luată în serios, punând astfel capăt sutelor de ani de mizerie şi crimă?

Se lăsă din nou în scaun, conştientă de ironia situaţiei în care se afla. Venise în această sală ca să-şi pledeze cauza, iar acum trebuia să fie de-acord chiar cu cel împotriva căruia dorise iniţial să lupte. Gray vorbi din nou:

— Soluţia oferită de Jem nu-i o noutate. Samuel Lann însuşi a fost curios să vadă ce-ar putea ieşi dintr-o astfel de legătură, aşa că şi-a convins una dintre nepoate să se mărite cu un om. Perechea n-a avut copii.

— Asta trebuie să mi-o dovedesc mie însumi, spuse Lorry cu încăpăţânare. Problema e prea importantă ca să ne putem permite să tragem concluzii dintr-o singură încrucişare.

— N-a fost numai una, replică liderul moale.

Un alt consilier interveni nerăbdător:

— Cel mai important lucru este că asimilarea poate fi o soluţie bună şi nu încape îndoială că va avea ca rezultat dominaţia oamenilor. Noi suntem peste trei miliarde şi jumătate, iar ei sunt, să zicem, cinci milioane, o estimare care mi se pare mai aproape de realitate decât a lor. Chiar dacă nu rezultă nici un copil, scopul nostru tot va fi atins. Presupunând că durata lor medie de viaţa este de o sută cincizeci de ani, ajungem la concluzia că peste două sute de ani nu va mai exista nici un slan.

Kathleen fu şocată de faptul că Lorry câştigase. În mintea lui putea citi vag că nu avea de gând să redeschidă subiectul. Chiar în noaptea aceea îşi va trimite soldaţii după ea şi nimeni nu va putea spune mai târziu că n-a avut asentimentul Consiliului. Tăcerea lor însemna aprobare.

Timp de câteva minute, fata rămase într-o apatie totală. Auzea un zgomot nelămurit de voci şi recepţiona la fel de nelămurit frânturi de gânduri. Într-un sfârşit, o frază reuşi să o scoată din toropeală. Făcu un efort şi se concentră din nou asupra bărbaţilor. Ultimele cuvinte,… în acest fel îi putem extermina, o aduseră dureros la realitate. Îşi dădu seama cât de mult se depărtaseră de planul iniţial în cele câteva minute cât fusese absentă.

— Haideţi să clarificăm situaţia! spuse Gray imperativ. Ideea încheierii unor false tratate cu slanii, cu scopul real de a-i extermina, se pare că ne-a atins din nou o coardă sensibilă, deşi aparent eliminasem sentimentalismele din planurile noastre anterioare, care se refereau la o înţelegere cinstită cu ei, bazată de exemplu pe formula asimilării. Pe scurt, iată ce posibilităţi avem: unu – să le permitem să se amestece cu oamenii, dar asta numai până vom reuşi să-i identificăm pe toţi, urmând ca apoi să capturăm cât mai mulţi deodată, iar pe restul în cel mai scurt timp. Numărul doi, să-i forţăm pe toţi să se mute pe o insulă, să zicem Hawaii, şi odată stabiliţi acolo să-i atacăm de pe apă şi din aer şi să-i anihilam. În sfârşit, a treia posibilitate este să-i tratăm de la început cu asprime. Vom

insista să li se ia amprentele, să fie fotografiaţi, să se prezinte periodic la poliţie, toate acestea în spiritul stricteţii şi al corectitudinii. Acest ultim plan s-ar putea să le convină slanilor, pentru că, dacă este aplicat o perioadă mai îndelungată, le va da sentimentul că sunt protejaţi cu toţii, mai puţin un mic număr dintre ei, pe care îi vom chema în mod repetat la interogatoriu. Această stricteţe va avea un efect benefic pe termen lung: ei vor crede că suntem severi şi grijulii, ceea ce în mod paradoxal îi va face să se simtă în siguranţă.

Vocea rece îşi continuă expunerea, dar scena avea ceva ireal. Era incredibil că toţi puteau sta acolo calmi, discutând despre trădare şi crime în masă – şapte oameni care hotărau în numele întregii rase umane într-o problemă care depăşea viaţa şi moartea.

— Ce proşti sunteţi! spuse Kathleen sarcastic. Chiar vă imaginaţi că slanii se vor lăsa păcăliţi de planurile voastre ridicole? Ei pot descifra gândurile oamenilor şi, în afară de asta, totul este atât de transparent şi de slab conceput, fiecare plan îşi are obiectivul atât de evident, încât mă întreb cum de am putut să cred până acum că vreunul dintre voi este inteligent!

Bărbaţii se întoarseră şi o priviră cu răceală. Pe buzele lui Gray flutură umbra unui zâmbet amuzat.

— Mi-e teamă că tu greşeşti, nu noi. Plecăm de la premisa că ei sunt inteligenţi şi suspicioşi şi tocmai de aceea nu vom veni cu o idee complicată. Asta-i de altfel piatra de temelie a unei propagande reuşite. În ceea ce priveşte descifrarea gândurilor, niciunul dintre cei prezenţi nu se va întâlni vreodată cu liderii slanilor. Opinia noastră majoritară va fi adusă la cunoştinţa celorlalţi cinci consilieri, care vor participa la negocieri ferm convinşi de buna noastră credinţă. Toţi subalternii vor şti că problema trebuie tratată cu maximă corectitudine. Aşa că…

— Un moment! spuse Petty. În vocea lui exista atâta satisfacţie, atâta exaltare, încât Kathleen se întoarse spre el

ca muşcată de şarpe. Pericolul cel mai mare nu vine de la noi, ci de la faptul că această slan ne-a auzit planurile. Ea a afirmat că a contactat mental conducătorul aeronavei care s-a apropiat de palat, ceea ce înseamnă că ei ştiu acum de prezenţa fetei aici. Să presupunem că vom mai fi vizitaţi o dată. Atunci Kathleen va putea să le comunice ce am discutat noi acum. Mi se pare firesc s-o ucidem imediat.

Fata resimţi şocul din plin. Logica argumentelor era inatacabilă, iar rezultatul se vedea deja în minţile celor prezenţi. Încercând cu disperare să scape de avansurile lui Lorry, intrase într-o capcană din care nu se putea ieşi decât într-o singură direcţie: spre moarte!

Îl privi pe Petty, radiind de o bucurie pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă. Era evident că nici el nu se aşteptase la un asemenea succes. Surpriza o făcu să se cutremure şi mai tare.

Se concentră din nou asupra celorlalţi, dar fără tragere de inimă. Frânturile de gânduri pe care le captase deja soseau acum dinspre toţi, mai coerente, însă la fel de neîndurătoare. Decizia nu făcea nici o plăcere consilierilor tineri, pe care persoana ei nu-i interesa; totuşi hotărârea le era de nezdruncinat. Moartea!

Verdictul părea scris şi pe faţa lui Lorry. Felul în care se întoarse spre ea îi trăda dezamăgirea.

— Tâmpito! spuse el şi se lăsă pe scaun, muşcându-şi buza inferioară şi privind morocănos în podea.

Kathleen era înnebunită. Îl fixă cu privirea pe Gray, fără să-l vadă. Când, în sfârşit, se adună şi se uită atentă la el, fu îngrozită de încruntătura ce-i cuta fruntea, de expresia necamuflată, tăioasă din ochii lui. Asta îi mai dădu puţin curaj. Se vedea că nu-i doreşte moartea, altfel n-ar fi fost aşa de alarmat.

Curajul şi speranţa dispărură însă ca o stea în spatele unor nori negri. Surpriza de pe faţa liderului arăta că nici măcar el nu avea o soluţie pentru a scăpa de nenorocirea care căzuse ca un trăsnet. Încetul cu încetul, expresia de pe

chipul lui se transformă în impasibilitate. Fata îşi văzu spulberate toate speranţele, până în momentul în care el declară:

— Moartea ar fi fost într-adevăr soluţia necesară, dacă într-adevăr Kathleen ar fi contactat mental slanii din aeronavă. Din fericire pentru ea, totul n-a fost decât o minciună. La bordul vehiculului n-a existat nici un slan, doar pilotul automat.

Un consilier interveni prompt:

— Ştiam că navele conduse de pilot automat pot fi capturate prin bruiaj, interferând unde radio.

— Adevărat, admise Gray. Poate vă mai amintiţi că, înainte să dispară, aeronava a ţâşnit mai întâi pe verticală. Cei care-au făcut acest lucru au fost controlorii de zbor slani, aflaţi cine ştie unde, la pupitrele de telecomandă. Ei au făcut-o în momentul în care şi-au dat seama că le dibuisem mecanismele de telecomandă şi că devenisem stăpâni pe situaţie. Zâmbi aspru. Aeronava a fost doborâtă într-o zonă mlăştinoasă, la o sută şaizeci de kilometri sud de aici. Conform primelor rapoarte, era destul de avariată şi n-au reuşit încă s-o scoată la suprafaţă. Acest lucru se va face însă în cel mai scurt timp. Va fi dusă la uzinele Cugden, unde va fi cu siguranţă studiată în detaliu. Motivul pentru care interceptarea a durat aşa de mult este că pilotul automat funcţiona pe un principiu diferit de celelalte, ceea ce a necesitat găsirea unei noi combinaţii de unde radio pentru a-l anihila.

— Toate astea sunt lipsite de importanţă acum, spuse nerăbdător şeful poliţiei secrete. În prezent contează doar faptul că această slan ne-a auzit planurile de exterminare a semenilor ei. De aceea o declar periculoasă. Va face tot ce-i va sta în putinţă pentru a-i informa pe ceilalţi slani despre ce-i aşteaptă. Trebuie ucisă!

Gray se ridică încet şi întoarse spre Petty o faţă încruntată. Vocea lui era metalică:

— Ţi-am mai spus, stimate domn, că fac un studiu sociologic asupra acestei fiinţe şi-ţi voi fi recunoscător dacă pe viitor te vei abţine să mai propui lichidarea ei. Ai declarat că prinzi câteva sute de slani pe lună, iar slanii susţin că încă mai există unsprezece milioane de-ai lor. Sper – aici vocea liderului căpătă accente sarcastice – că mi se va acorda privilegiul de a avea un slan viu pentru a-l folosi în scopuri ştiinţifice, un slan pe care se pare că-l urăşti mai mult decât pe toţi ceilalţi la un loc.

Şeful poliţiei secrete replică tăios:

— E-n regulă, Kier. Aş vrea, însă, să ştiu de ce-a minţit Kathleen, de ce ne-a spus că i-a contactat mental pe slani.

Fata inspiră adânc. Timp de câteva minute se aflase la un pas de moarte, iar groaza acelor clipe se risipea încet, lăsând în urmă o emoţie copleşitoare. Vorbi cu voce tremurată:

— Pentru că ştiam că Jem Lorry dorea să mă facă amanta lui şi voiam să vă informez că nu sunt de-acord.

Simţi vibraţiile gândurilor ce veneau de la cei prezenţi, apoi le văzu expresiile feţelor. Arătau înţelegere, apoi nemulţumire.

— Pentru Dumnezeu, Jem, spuse unul dintre ei, nu-ţi poţi rezolva problemele sentimentale în afara şedinţelor Consiliului?

Un altul se ridică în picioare:

— Cu tot respectul datorat lui Kier Gray, trebuie să afirm că-i inacceptabil ca un slan să se opună planurilor unui om, oricare ar fi acesta. Eu sunt curios să văd ce ar ieşi dintr-o asemenea împerechere. Obiecţiile dumneavoastră se resping. Jem, cheamă-ţi garda s-o ia şi s-o ducă în apartamentul tău. Sper că acum am terminat cu povestea asta!

Pentru prima dată în cei şaptesprezece ani de viaţă, Kathleen realiză că exista totuşi o limită a tensiunii nervoase pe care putea s-o suporte un slan. Simţea în ea o încordare aproape dureroasă, ca şi cum ceva vital ar fi fost

gata să se rupă. Mintea i se goli de orice gând. Stătea prăbuşită în fotoliu, zgâriindu-i absentă braţele de plastic. Brusc, în creierul ei inert năvăli un gând aspru şi acuzator dinspre Gray:

Proastă mică! Cum ai reuşit să te bagi în încurcătura asta?

Ea îl privi distrusă şi văzu că se lăsase pe spate în scaun, cu ochii închişi şi cu buzele strânse într-o linie din care pierise orice culoare.

Într-un târziu, liderul spuse:

— N-aş avea nimic împotrivă, dacă astfel de încrucişări ar merita încercate. Dar nu-i cazul. În secţiunea „Căsătorii anormale" a arhivei se găsesc dosarele a peste o sută de asemenea perechi care au încercat să procreeze, însă fără rezultat. Motivele sterilităţii sunt greu de stabilit pentru că aparent nu există nici o deosebire fundamentală între oameni şi slani. Forţa, vigoarea ieşită din comun a celor din urmă nu se datorează unui nou tip de muşchi, ci numărului mult mai mare de impulsuri nervoase, acele explozii bioelectrice care-i pun în mişcare. În plus, slanii au un număr mult mai mare de terminaţii nervoase, de senzori, în fiecare parte a corpului, ceea ce-i face mult mai sensibili. Cele două inimi sunt în realitate o structură cu două compartimente, fiecare dintre acestea putând funcţiona independent. Laolaltă, ambele nu sunt cu mult linii mari decât inima noastră, fiind practic nişte pompe mai fine. De asemenea, cârlionţii ce transmit şi recepţionează gândurile sunt prelungiri ale acelor formaţiuni atât de puţin cunoscute, din partea superioară a creierului, care stau cu siguranţă la baza manifestărilor sporadice ale telepatiei observate în trecut dar şi în prezent la oameni. Iată, aşadar, că ceea ce i-a făcut Samuel Lann soţiei sale cu ajutorul instalaţiei pentru mutaţii genetice – cu peste şase sute de ani în urmă – n-a adus nimic în plus organismului uman, ci doar a schimbat ceva deja existent. Vă reamintesc că din acea căsătorie au rezultat două fete şi un băiat – primii trei copii slan.

Kathleen avea impresia că el vorbea ca să câştige timp. În acel scurt semnal mental pe care-l receptase, fata descifrase unele nuanţe din care pricepuse imediat că liderul analizase perfect situaţia. Gray ştia prea bine că argumentele, oricât de raţionale ar fi fost, nu puteau stinge viciile unui om ca Lorry. Fata îl auzi din nou:

— V-am spus toate astea, deoarece se pare că niciunul din cei prezenţi nu s-a ostenit să compare adevărata situaţie cu ceea ce spun credinţele populare. Să luăm, de exemplu, aşa-zisa inteligenţă superioară a slanilor, de care se aminteşte în mesajul primit azi. Privitor la acest subiect există o relatare veche, uitată în decursul anilor. Samuel Lann, acest om extraordinar, a făcut următorul experiment: a luat un pui de maimuţă, un copil slan şi un copil uman, şi i-a crescut în condiţii strict controlate ştiinţific. Maimuţa a fost cea mai precoce, învăţând în câteva luni lucruri pe care ceilalţi doi le-au asimilat mult mai greu. Apoi omul şi slanul au învăţat să vorbească, ceea ce a scos definitiv animalul din cursă. Cei rămaşi au evoluat într-un ritm sensibil egal până la vârsta de patru ani, când capacitatea slanului de a utiliza telepatia a început să dea rezultate. Din acel moment, slanul a luat un avans aparent irecuperabil. Totuşi, Lann a observat că intensificând educaţia copilului uman se putea ca acesta să-l ajungă din urmă pe celălalt şi chiar să concureze de la egal la egal cu el, mai ales în privinţa agerimii minţii. Marele avantaj al slanului a fost posibilitatea de a sonda în minţile celor din jur, ceea ce a reprezentat un atu imens pe plan psihologic. El a avut astfel şansa unui acces mult mai rapid la unele probleme educative decât omul, care nu avea la dispoziţie decât ochii şi urechile…

Petty îl întrerupse cu o voce groasă şi aspră:

— Ştiam de mult tot ce ne-ai spus până acum şi ăsta-i motivul principal pentru care nu putem concepe demararea unor negocieri de pace cu aceste… blestemate fiinţe artificiale! Ca să egaleze un slan, un om trebuie să se

chinuiască ani de zile. Ani de zile, ca să dobândească nişte cunoştinţe pe care slanul le capătă cu cea mai mare uşurinţă! Cu alte cuvinte, dacă am compara un slan cu un om, am ajunge la concluzia că toate caracteristicile celui din urmă îl arată a fi o fiinţă inferioară. Toate, în afară de fărâma lui de umanitate. Domnilor, nici nu ne putem gândi la o pace. Ne putem gândi mai degrabă la o îmbunătăţire a metodelor de exterminare! Nu putem risca să punem în aplicare niciunul dintre planurile discutate anterior, pentru că riscul unui eşec e prea mare.

— Are dreptate, interveni un consilier.

Se auzi ecoul câtorva voci ce susţineau punctul de vedere al şefului poliţiei secrete şi, deodată, apăru foarte clar care urma să fie verdictul. Kathleen îl văzu pe Gray privind concentrat pe fiecare în parte şi-l auzi:

— Dacă asta va fi decizia noastră, eu o consider o mare greşeală, indiferent care dintre noi va dori s-o ia de amantă pe această slan. Ar putea face impresie proastă.

Liniştea care urmă fu aprobatoare. Fata îşi aruncă ochii spre Lorry, care o fixa cu o privire rece. Se ridică nesigură în picioare şi porni spre uşă. În momentul în care trecu pe lângă Lorry, bărbatul se ridică şi o însoţi.

Îi deschise uşa şi-i vorbi pe un ton scăzut:

— Asta nu va dura mult, doamna mea, aşa că nu te bucura prea devreme!

În glasul lui se simţea o ameninţare, dar nu la asta îi stătea capul fetei în acele momente. În timp ce mergea încet, se gândea la expresia distrusă de pe faţa lui Gray atunci când Petty ceruse moartea ei.

Nu se potrivea! Nu se potrivea deloc cu tonul suav de mai înainte, atunci când le spusese celorlalţi că aeronava trimisă de slani era condusă de un pilot automat şi că fusese doborâtă în mlaştini. De ce atunci se arătase atât de surprins? Dacă nu fusese adevărat, însemna că Gray riscase enorm minţind ca s-o salveze, fapt care-l îngrijora serios acum.

CAPITOLUL 9

Jommy Cross privi grăbit, totuşi gânditor, la epava umană în care se transformase Bunicuţa. Nu era furios pentru că-l trădase. Rezultatul, însă, putea fi dezastruos – viitorul său devenise incert.

Prima problemă: ce era de făcut cu bătrâna?

Aceasta stătea inertă pe un scaun, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte dintr-un material în culori ţipătoare şi împopoţonată extravagant, cu o eşarfă de mătase verde înfăşurată neglijent în jurul siluetei informe. Femeia chicoti:

— Bunicuţa ştie ceva… da, Bunicuţa ştie… Brusc, cuvintele îşi pierdură şirul logic. Bani… oh, da, Dumnezeule mare! Bunicuţa are o grămadă de bani, suficienţi pentru vârsta ei înaintată. Vezi?

Cu acea încredere inocentă specifică celor abrutizaţi de alcool, scoase din cămaşa de noapte un portofel negru burduşit pe care, într-un scurt moment de luciditate, îl puse repede la loc.

Băiatul privea şocat. Era prima oară când îi arăta comoara, deşi în decursul timpului îi ştiuse toate ascunzătorile. Acum, când razia se apropia tot mai mult, femeia nu găsise altceva mai bun de făcut decât să-şi privească banii!

Intenţionase s-o pedepsească, dar acum stătea nehotărât şi din ce în ce mai încordat, pe măsură ce vibraţiile mentale, ale oamenilor care se apropiau deveneau mai apăsătoare. Patrula era foarte numeroasă. Zeci de bărbaţi înaintau umăr la umăr, cu ţevile armelor automate îndreptate ameninţător înainte. Băiatul se încruntă, întunecându-se la faţă. Ar fi trebuit s-o lase pe trădătoare acolo, să înfrunte mânia vânătorilor păcăliţi, să suporte rigorile legii, lege care spunea că orice om care adăpostea un slan trebuia condamnat la moarte prin spânzurare.

În mintea lui prinse contur imaginea de coşmar a Bunicuţei dusă la eşafod, Bunicuţa implorând milă,

Bunicuţa împotrivindu-se ca laţul să-i fie pus în jurul gâtului, lovind, zgâriind, luptându-se cu călăii.

Jommy se aplecă şi o apucă de umerii de pe care alunecase cămaşa de noapte. Începu s-o scuture cu o violenţă feroce şi continuă până ce dinţii bătrânei clănţăniră; printre buzele ei strânse se strecură un geamăt animalic şi, în sfârşit, în ochi îi apăru o licărire de luciditate.

— Dacă rămâi aici, vei muri! spuse băiatul pe un ton aspru. Nu cunoşti legea?

— Hî!

Bunicuţa sări în picioare, rămase aşa câteva clipe, clătinându-se, apoi recăzu printre fantasmele ce-i bântuiau creierul.

Repede, repede! gândi Jommy. Îşi forţă mintea să orbecăie prin vălmăşagul de gânduri incoerente ce se întretăiau în capul femeii, încercând să vadă dacă vorbele lui avuseseră vreun efect. Nimic. Era pe punctul de a renunţa, când într-un colţ al minţii Bunicuţei găsi o scăpărare de conştienţă, aproape îngropată în masa instabilă de gânduri confuze.

— În regulă! mormăi ea. Bunicuţa are o grămadă de bani. Oamenii bogaţi nu-s spânzuraţi. Banii sunt salvarea.

Jommy se dădu înapoi nehotărât. Vibraţiile mentale tot mai apăsătoare îl avertizau că oamenii se apropiau într-un cerc din ce în ce mai strâns. Numărul lor era atât de mare, încât Jommy păli. Nici măcar puternica armă din buzunar nu i-ar fi fost de vreun folos, dacă prin pereţii cocioabei ar fi pătruns o rafală de gloanţe. Şi nici nu trebuia să fie multe. Un singur glonţ bine ţintit ar fi distrus visul tatălui său.

— Ce Dumnezeu! rosti el cu voce tare. Sunt un prost! Chiar dacă reuşim să scăpăm, ce-o să mă fac cu tine? Toate drumurile care ies din oraş vor fi blocate. Există o singură posibilitate, dar va fi greu de realizat şi fără să te car după mine. Nu mă încântă deloc ideea să escaladez o clădire cu treizeci de etaje, cu tine în cârcă!

Logic ar fi fost s-o abandoneze. Se întoarse pe jumătate, dar în secunda aceea îi apăru din nou, în toată grozăvia ei,

imaginea Bunicuţei duse la spânzurătoare. Oricare i-ar fi fost greşelile, simplul fapt că exista şi-l ajutase să rămână în viaţă în toţi aceşti ani era suficient. Avea de plătit o datorie. Cu o mişcare bruscă, smulse săculeţul cu bani din ascunzătoarea pitită în cămaşa de noapte a femeii. Ea mormăi ameţită, apoi începu să revină încet la realitate. Băiatul îi ţinea punga cu bani în dreptul ochilor, aţâţând-o.

— Uite, o ademeni el, ăştia sunt toţi banii tăi, tot viitorul tău. O să crăpi de foame. Te vor pune să freci podelele în azilul de bătrâni. Te vor biciui!

În mai puţin de cincisprezece secunde, aburii alcoolului se risipiră. Bătrâna era perfect lucidă.

— O vor spânzura pe Bunicuţa! sughiţă ea.

— În sfârşit, o vorbă înţeleaptă! spuse Jommy satisfăcut. Na, ia-ţi banii!

Zâmbi amar când văzu cu câtă vioiciune se repezise bătrâna să-şi recupereze comoara, apoi şopti:

— Avem de străbătut un tunel. Începe în camera mea şi duce la un garaj particular la colţul străzii 470. Am şi cheile de la o maşină. Vom merge până la Centrul Aerian, de unde vom fura o…

Se opri, conştient de ridicolul ultimei părţi a planului său. Era greu de crezut că slanii fără cârlionţi ar fi fost atât de prost organizaţi încât să li se poată subtiliza chiar de sub nas una dintre acele minunate aeronave pe care le lansau noapte de noapte. Era adevărat că reuşise o dată să le scape, dar…

Icnind, Jommy o aşează pe Bunicuţa pe acoperişul plat al clădirii de pe care urmărise de atâtea ori decolarea rachetelor. Se prăbuşi gemând lângă ea. Pentru prima dată în viaţă îşi simţea muşchii epuizaţi, contractându-se spasmodic.

— Dumnezeule mare! icni el. Cine-ar fi crezut că o bătrână poate să atârne aşa de greu!

Femeia era încă îngrozită de amintirea ascensiunii nebuneşti. Creierul băiatului recepţiona primul avertisment

al refulării acesteia, o rafală de blesteme ce-i urca spre buze. Instantaneu, uită de oboseală şi ţâşni, astupând cu o mână gura bătrânei.

— Taci! mârâi el ameninţător, sau te arunc de aici ca pe un sac de cartofi! Din cauza ta am ajuns în situaţia asta, aşa că trebuie să suporţi consecinţele…

Cuvintele lui avură efectul unui duş rece. O privi admirativ, uluit de rapiditatea cu care îşi revenise din teroarea care o stăpânise. Hotărât lucru, femeia avea nişte resurse nebănuite. Cu o mişcare bruscă, ea îşi eliberă gura şi spuse ţâfnoasă:

— Şi-acum?

— Trebuie să găsim cât mai repede o cale de a pătrunde în clădire şi…

Se opri, aruncă o privire spre ceasul de la mână şi sări alarmat în picioare. Mai erau numai douăsprezece minute până la ora douăzeci şi două. Douăsprezece minute până la decolare. În douăsprezece minute trebuia să pună mâna pe o rachetă!

O ridică pe Bunicuţa şi o aşeză cu grijă pe umeri. Se îndreptă grăbit spre centrul acoperişului. N-avea rost să mai piardă vremea căutând uşi. Chiar dacă ar fi existat, erau cu siguranţă protejate, iar el nu mai avea timp să studieze şi să anihileze sistemele de alarmă. Exista o singură cale. Undeva pe acolo se afla rampa pe care erau suite navele când îşi începeau călătoria lor necunoscută.

Îşi dădu seama că găsise ceea ce căuta, atunci când simţi sub picioare o zonă ceva mai înaltă. Se opri din fugă, puţin dezechilibrat. Se retrase câţiva paşi, până găsi marginea porţiunii supraînălţate. Cu mişcări hotărâte, scoase arma din buzunar, o îndreptă spre zona denivelată şi apăsă pe buton. Fasciculul distrugător ţâşni cu violenţă.

Privi prin gaura largă de aproape un metru şi jumătate produsă de forţa flamei şi zări un tunel înclinat sub un unghi de şaizeci de grade. O sută, două sute, trei sute de metri de pereţi metalici strălucitori. După ce ochii i se

obişnuiră cu semiobscuritatea, văzu şi aeronava. Avea forma unei torpile, aspectul ei zvelt fiind modificat numai în zona posterioară, acolo unde se vedeau ajutajele ce-i întrerupeau silueta aerodinamică. Acum era tăcută, imobilă şi ameninţătoare, ca un obiect aducător de moarte.

Avea senzaţia că priveşte în ţeava unui tun pe punctul de a trage. Grozăvia comparaţiei îl făcu să se cutremure. Simţi cum îl cuprinde îndoiala. Era oare bine să-şi dea drumul în acest tunel acum, când nava putea decola în orice moment, pulverizându-i într-o secundă?

Se sili să-şi ridice privirea din adâncul paralizant al tunelului şi rămase cu ochii, la început neatenţi, apoi fascinaţi asupra splendorii îndepărtate a palatului. Gândurile îi încetară brusc, trupul i se destinse treptat. Rămase multă vreme locului, îmbătându-se cu măreţia acelei uriaşe şi rafinate bijuterii – palatul în toiul nopţii.

De la înălţimea la care se afla, clădirea se distingea perfect printre şi dincolo de doi zgârie-nori uriaşi. Strălucea, dar lumina nu era orbitoare, ameţitoare, ci blândă, vie, minunată, o flacără ce pâlpâia şi licărea schimbându-şi în fiecare clipă culorile în mii de combinaţii, iar fiecare combinaţie era în mod subtil, surprinzător diferită. Nu se repetau niciodată.

Sclipea continuu. Trăia! La un moment dat, turnul, acel miracol translucid cu înălţimea de două sute de metri, căpătă o superbă strălucire turcoaz, în timp ce partea inferioară a palatului avea un roşu-aprins. După câteva secunde, combinaţia se sfărâmă în alte culori: albastru, roşu, verde, galben, amestecându-se mereu în splendide nuanţe, ca într-o ireală explozie cromatică.

Timp de o mie de nopţi, Jommy îşi hrănise sufletul cu această minunăţie. Îi mai simţea încă efectul benefic, întăritor. Curajul îi reveni. Simţea că nimic nu putea sta în calea forţei pe care o avea în el. Dinţii i se încleştară. Privirea îi coborî din nou, hotărâtă, în tunelul metalic,

pereţii perfect netezi ai acestuia făcându-l parcă să simtă viteza cu care putea ajunge până jos, la rachetă.

Avu senzaţia că pericolul în care se afla acum era simbolul viitorului său – un viitor incert, mai imprevizibil în aceste clipe decât oricând şi foarte probabil că slanii fără cârlionţi aflaseră de prezenţa lor pe acoperiş. Cu siguranţă că ştiau!

— Ce te tot holbezi la gaura aia? scânci Bunicuţa. Unde-i uşa pe care o căutăm? Timpul…

— Timpul…, şopti Jommy.

Ceasul îi arăta că mai erau patru minute până la ora douăzeci şi două. Pierduse opt minute! Mai avea la dispoziţie doar patru minute pentru a cuceri o fortăreaţă! Surprinse gândul Bunicuţei, apoi înţelese că ea ştia ce avea să urmeze. O plesni peste gură, ţipătul ei fiind înăbuşit de palma necruţătoare. În secunda următoare cădeau, alunecând pe un drum fără întoarcere.

Contactul cu pereţii tunelului nu fusese deloc dur, iar acum aveau impresia că se mişcau cu încetinitorul. Senzaţia de deplasare era aproape imperceptibila, dar ochii şi mintea nu puteau fi înşelate. Botul turtit al aeronavei se apropia cu o viteză nebună. Senzaţia că nava se năpustea spre ei cu motoarele turate la maxim era atât de veridică, încât fură nevoiţi să se împotrivească din răsputeri impulsului unei spaime aproape animalice.

— Repede! şuieră spre Bunicuţa. Foloseşte-ţi podul palmelor. Încetineşte!

Bătrâna nu avea însă nevoie de ordinele lui. Dintre toate instinctele încă vii în acel trup decrepit, cel de conservare rămăsese de departe cel mai puternic. Frica îi era atât de mare, încât nu mai putea nici să ţipe. De pe buze îi ieşi doar un bolborosit, în timp ce lupta să-şi salveze viaţa. Ochii ei ca nişte mărgele reflectau groaza care o stăpânea. Era terorizată, dar continua să lupte. Încercă să se agaţe de peretele metalic. Mâinile ei osoase căutau un sprijin, iar picioarele i se agitau dezordonat, încercând să micşoreze

viteza căderii vertiginoase în eforturi ce păreau ridicole, însă care avură efect.

Brusc, botul rachetei se înălţă deasupra lui Jommy, mai sus decât s-ar fi aşteptat. Cu forţa disperării, se agăţă de primul inel gros al fuzelajului. Degetele lui atinseră metalul canelat, brăzdat de zgârieturi, apoi alunecară şi băiatul fu silit să-şi dea drumul.

Căzu pe spate şi abia atunci îşi dădu seama că se ridicase complet în picioare. Se lovise puternic, aproape că ameţise, dar îşi reveni imediat cu puterea musculaturii slan şi încercă din nou. Degetele i se prinseră atât de puternic de unul dintre ajutajele mari al celui de-al doilea inel al camerei de ardere, încât, în sfârşit, reuşi să-şi încordeze braţele şi să se ridice până sus. Epuizat de efortul făcut, se ghemui şi rămase un moment nemişcat, ca să-şi alunge ameţeala care-l stăpânea. Revenindu-şi în câteva clipe, observă că sub navă apăruse pe neaşteptate o fâşie de lumină.

Curbura fuzelajului se apropia acum atât de mult de podeaua tunelului, încât trebui să se îndoaie din mijloc, înaintând spre ea. Gândurile i se derulau fulgerător: O trapă deschisă, aici, cu numai câteva zeci de secunde înainte de decolare! Era o deschizătură rotundă, decupată perfect în blindajul gros de treizeci de centimetri al navei. Nu depăşea şaizeci de centimetri în diametru. Chepengul, la fel de masiv, fusese deschis spre interior. Se împinse fără şovăială prin deschidere, cu arma lui teribilă pregătită pentru cea mai mică mişcare. Nimic nu se clintea.

Dintr-o singură privire îşi dădu seama că se află în cabina de comandă. Văzu câteva fotolii, un şir de instrumente complicate pe tabloul de bord şi nişte panouri lucioase, de mari dimensiuni, concave, aşezate de o parte şi de alta a acestuia. Apoi altă uşă, deschisă şi ea, făcând legătura cu un al doilea compartiment. Nu avu nevoie decât de o secundă să intre complet şi s-o tragă după el pe bătrâna

intrată în panică. Apoi, fără zgomot, sări spre uşa de legătură.

În prag se opri prudent şi privi înăuntru. Aici se găseau mai multe fotolii, la fel de confortabile ca şi cele din cabina de comandă, dar peste jumătate din spaţiu era ocupat de containere metalice, fixate în podea. Se zăreau alte două uşi. Prima dintre ele ducea în mod evident la al treilea compartiment, plin tot cu containere. La capătul lui se întrezărea o uşă pe unde se ajungea în al patrulea compartiment. Cu toate acestea, a doua uşă îl făcu pe Jommy să rămână nemişcat.

Se afla pe peretele dinapoia fotoliilor şi dădea spre exterior. O lumină puternică pătrundea în navă din încăperea mare de acolo; se distingeau şi nişte bărbaţi. Jommy îşi deschise larg mintea. În clipa următoare, captă un şuvoi de gânduri, frânturi de semnale evadate pe lângă scuturile mentale imperfecte. Avu senzaţia că afară se aflau zeci de slani fără cârlionţi care aşteptau cu înfrigurare să se petreacă ceva.

Întrerupse contactul telepatic şi se repezi către tabloul de bord ce domina un perete al cabinei de comandă. Tabloul în sine era metalic, lung de doi metri şi lat de un metru, alcătuit dintr-o mulţime de mecanisme sclipitoare şi luminiţe pâlpâitoare. Existau mai mult de zece manete de diferite tipuri, toate uşor accesibile din fotoliul ergonomic amplasat în faţa pupitrului.

De ambele părţi ale tabloului de comandă se găseau panourile semimetalice concave şi lucioase pe care le remarcase deja. Suprafaţa fiecăruia lucea cu o lumină interioară proprie. În cele câteva clipe pe care le avea la dispoziţie, ar fi fost imposibil să priceapă sistemul de comandă. Jommy strânse din dinţi şi se repezi în fotoliul dinaintea pupitrului. Cu mişcări rapide, decise, acţionă pe rând, fără ezitare, toate comutatoarele şi manetele.

O uşă se trânti cu zgomot metalic. Urmă o senzaţie bruscă, dar minunată de pierdere a greutăţii; şocul rapid al unei

mişcări de înaintare accelerată, urmat de un vuiet vag, înfundat şi pulsator. În clipa aceea, Jommy îşi dădu seama de rolul panourilor concave. Pe cel din dreapta apăruse imaginea cerului din faţă. Hăt departe se puteau distinge lumini şi solul, dar nava suia după un gradient prea abrupt pentru ca Pământul să fie altceva decât o imagine distorsionată în partea de jos a ecranului.

Pe ecranul din stânga se vedea imaginea minunată, superbă a unui oraş luminat feeric, atât de vast încât ameţea imaginaţia, depărtându-se cu iuţeală. Pe una dintre laturile ecranului, băiatul întrezări palatul, în toată splendoarea sa nocturnă.

Apoi oraşul dispăru înapoia lor. Atent la orice modificare, Jommy acţionă pe rând toate comutatoarele şi manetele în sens invers. În două minute se familiarizase cu panoul de comandă, iar aeronava era sub control. Rostul a patru manete nu i se lămurise deocamdată, dar avea timp şi pentru asta.

Adoptă o traiectorie orizontală, pentru că nu intenţiona să iasă în spaţiul extraterestru. Aşa ceva ar fi necesitat cunoaşterea navei până la ultimul şurub, iar primul lui scop era să aibă condiţii pentru o aprofundare mai serioasă. Apoi când vehiculul îl va duce oriunde va dori…

Îi venea să chiuie, să cânte, stăpânit pe neaşteptate de un sentiment de putere. Mai rămâneau de făcut o mulţime de treburi, dar pentru moment scăpase din cuşca sa şi era suficient de matur şi de puternic, fizic şi psihic, pentru a duce o existenţă modestă şi precaută. Mai avea încă mulţi ani până la vârsta înţelepciunii. Ştiinţa tatălui său trebuia mai întâi învăţată, apoi folosită. Mai presus de toate, însă, trebuia să-i găsească pe adevăraţii slani, dar asta necesita un plan bine pus la punct. Trebuia să înceapă cercetările.

Şirul gândurilor îi fu întrerupt brusc, atunci când îşi aminti de Bunicuţa. Fusese tot timpul conştient de vibraţiile ei mentale. Îşi amintea că o ajutase să ajungă până în cabina cealaltă şi, într-un sector al minţii, băiatul avusese

permanent imaginile celor văzute de bătrână. Acum însă, imaginea se întunecase dintr-odată, de parcă femeia ar fi închis ochii, căzând într-un somn adânc, sau…

Jommy înşfăcă arma şi, în aceeaşi secundă, se răsuci şi se aruncă în lateral. În uşă sclipi flacăra ţâşnită din ţeava unui pistol, care pârjoli locul unde, cu numai câteva clipe înainte, fusese capul băiatului. Flacăra atinse tabloul de bord, apoi se stinse. Femeia aflată în prag era din rasa slanilor fără cârlionţi, înaltă şi matură. Întinse braţul spre Jommy, strângând între degete patul unei arme mici şi argintii. Tresări involuntar când văzu arma lui, care o aţintea. Trecură astfel câteva clipe îngheţate. Cei doi încă se mai priveau, ameninţându-se reciproc. Ochii femeii scăpărară:

— Şarpe ticălos!

În ciuda furiei, sau poate tocmai de aceea, glasul ei avea inflexiuni calde, catifelate şi grave şi, deodată, Jommy se simţi înfrânt. Aspectul femeii şi vocea plăcută îi aminteau dureros de cea mai dragă fiinţă, motiv pentru care se simţi dezarmat. N-ar fi fost în stare s-o ucidă, tot aşa cum n-ar fi fost în stare să-şi ucidă propria mamă! În ciuda redutabilei arme pe care o ţinea în mână, Jommy se simţea sub influenţa acelei apariţii insolite, deşi modul în care-l atacase pe la spate demonstra fără echivoc hotărârea crudă care o stăpânea. Crima! Ura nebună a slanilor fără cârlionţi îndreptată împotriva celor adevăraţi.

Deşi încă surprins, Jommy o studie cu fascinaţie crescândă. Zveltă, puternică, agilă, ea stătea nemişcată, cu toate simţurile în alertă, cu un picior puţin adus înainte şi cu respiraţia întretăiată, ca un alergător înainte de sprintul decisiv. Mâna dreaptă, care ţinea arma, era subţire, fină, cu piele suplă şi bronzată. Mâna stângă o dusese la spate, ca şi cum ar fi mers grăbită şi ar fi încremenit la jumătatea pasului.

Purta o tunică simplă, strânsă pe talie. Părul castaniu-închis îi încadra cu bucle mătăsoase faţa, întruchipare a frumuseţii şi a gingăşiei. Buzele conturate perfect, nu

foarte pline, nasul drept şi obrajii modelaţi dădeau întregii făpturi lumină şi forţă, lăsând să se ghicească o inteligenţă ascuţită. Pielea era fină şi catifelată. Avea cel mai pur şi mai imaculat ten, iar ochii cenuşii îi scânteiau.

Nu, nu putea să tragă. N-ar fi fost în stare să rupă firul vieţii acestei femei extrem de frumoase. Şi totuşi… totuşi trebuia s-o facă să-l creadă în stare de un asemenea gest! Stătu nemişcat, cercetându-i suprafaţa minţii, pândind frânturile de gânduri ce o străbăteau. Şi scutul ei mental avea aceeaşi caracteristică pe care o întâlnise deja la ceilalţi slani fără cârlionţi: protecţia incompletă, datorată probabil faptului că, neputând să citească gândurile, nu ştiau ce însemna în realitate o închidere completă a scutului.

Pentru moment însă, nu-şi putea permite să se concentreze asupra vibraţiilor ce pulsau dinspre ea. Important acum era că stătea faţă în faţă cu o femeie extrem de periculoasă, fiecare având îndreptată spre celălalt o armă mortală, fiecare fiind încordat până la ultimul muşchi şi nerv.

Ea vorbi prima:

— E o prostie ce facem aici. Ar trebui să ne aşezăm, să punem armele deoparte şi să discutăm. Asta ne-ar scuti de această încordare insuportabilă, în condiţiile în care poziţiile noastre ar rămâne practic neschimbate.

Jommy fu uimit. Propunerea arăta slăbiciune, încercarea de a evita pericolul, lucruri pe care necunoscuta nu le trăda deloc. Faptul că oferta venise din partea ei îi întărea nesperat de mult poziţia pe plan psihologic. Era însă neîncrezător, avea convingerea că ideea ascundea nişte capcane. Replică fără grabă:

— În condiţiile astea, avantajul ar fi de partea ta. Eşti matură şi poţi să-ţi coordonezi mai bine acţiunile. Ai ajunge la armă cu mult înaintea mea.

Ea aprobă din cap cu indiferenţă:

— Este adevărat, dar tu ai avantajul că-mi poţi citi gândurile. O parte, cel puţin.

— Dimpotrivă, minţi el cu uşurinţă, atunci când scutul mental îţi funcţionează la parametri maximi, n-aş putea să-mi dau seama de intenţiile tale decât după ce ar fi prea târziu.

În timp ce vorbea, îşi dădu seama câte fisuri avea apărarea femeii. Deşi el se concentrase numai asupra pericolului şi nu încercase să-i descifreze vibraţiile mentale, receptase suficiente informaţii ca să-şi poată face o imagine, incompletă, totuşi revelatoare despre adversara sa.

Se numea Joanna Hillory. Era pilot pe cursele regulate de pe Calea Marţiană, dar acesta urma să fie ultimul ei drum înaintea multor luni de repaus, deoarece se măritase recent cu un inginer de la baza de pe Marte şi acum aştepta un copil. Din acest motiv primise misiuni care să-i solicite organismul mai puţin decât presiunile, acceleraţiile şi deceleraţiile la care era supusă în timpul călătoriilor interplanetare.

Jommy se simţi mai uşurat. Era greu de presupus că o tânără căsătorită, care pe deasupra mai aştepta un copil, va risca să facă gesturi disperate.

— Foarte bine, încuviinţă el. Să punem armele jos simultan şi să ne aşezăm.

De îndată ce armele fură aşezate pe podea, iar cei doi combatanţi se instalară în fotolii, Jommy îi privi uimit umbra de zâmbet care-i flutura pe buze. Zâmbetul deveni mai larg, cu un evident accent ironic.

— Şi-acum că te-ai dezarmat de bunăvoie, pregăteşte-te să mori!

Băiatul privi consternat pistoletul care strălucea ameninţător în mâna ei stângă. Probabil că-l avusese permanent ascuns la spate, aşteptând cu înfrigurare clipa când îl va putea folosi. Îi auzi vocea muzicală în care se simţea o undă de triumf:

— Care va să zică ai înghiţit gogoaşa cu micuţa mireasă cu un copil pe drum şi un soţ îngrijorat pe Marte! Un şarpe matur nu s-ar fi lăsat păcălit aşa uşor. După cum stau lucrurile, însă, se pare că tânărul şarpe pe care tocmai îl privesc va plăti cu viaţa incredibila lui naivitate!

CAPITOLUL 10

Jommy încremenise cu ochii la arma ţinută de o mână fermă, o mână care nu tremura. Cu toate că era stăpânit de furie, nu se putu împiedica să observe stabilitatea aeronavei în condiţiile zborului cosmic. Nu simţea nici o accelerare, nici o decelerare, doar acel ritm constant care înghiţea kilometru după kilometru, într-un zbor fără ţintă. Nu exista nici un indiciu din care să-şi poată da seama dacă se mai aflau în atmosfera Pământului, sau dacă ieşiseră în spaţiul cosmic.

Era consternat. Se simţea eliberat de teroare, dar şi golit de orice idee. Toate planurile de acţiune îi zburaseră din minte în momentul în care îşi dăduse seama de groaznicul adevăr: fusese tras pe sfoară ca un ţânc! Femeia îl învinsese tocmai cu slăbiciunile ei!

Se vede treaba că fusese conştientă că scutul ei mental nu asigura o protecţie completă, şi atunci, cu o viclenie uluitoare, lăsase să-i scape acea istorioară siropoasă menită să-i adoarmă vigilenţa şi să-l facă să creadă că n-ar fi avut curajul, ah nu! n-ar fi avut deloc curajul să lupte cu el până la capăt. Uşor de observat că bravura ei era o calitate pe care el nu putea spera s-o egaleze încă mulţi ani. Dacă-i mai apuca…

Se mişcă ascultător în direcţia indicată de ţeava ameninţătoare. Femeia se aplecă şi ridică cele două arme lăsate pe podea, fără să-l scape din ochi şi fără ca mâna înarmată să-i tremure.

Puse deoparte micul pistol cu care-l păcălise, îl luă pe cel mare în mâna dreaptă şi, fără să-i arunce nici măcar o privire, încuie arma băiatului într-un sertar aflat în spatele panoului de comandă.

Agerimea mişcărilor ei nu-i lăsau lui Jommy nici cea mai mică speranţă că ar fi putut s-o păcălească, să-i distragă atenţia astfel încât ţeava armei să nu mai fie îndreptată spre el. Faptul că nu fusese ucis imediat însemna probabil că avea să fie supus mai întâi unui interogatoriu. Dar nu se putea baza numai pe asta. Spuse cu o voce timidă:

— Pot să-ţi pun câteva întrebări înainte de a muri?

— Întreabă-mă, replică ea cu răceală. Nu văd de ce nu ţi-aş satisface curiozitatea. Câţi ani ai?

— Cincisprezece.

Femeia încuviinţă din cap:

— Înseamnă că te afli în acea etapă a dezvoltării mentale şi emoţionale când vei aprecia câteva minute suplimentare de viaţă. Te informez că atâta vreme cât răspunzi întrebărilor mele, nu voi apăsa pe trăgaci. Ştiind acest lucru te vei simţi probabil mai uşurat, dar sfârşitul va fi acelaşi: moartea.

Jommy nu-şi pierdu vremea cu analiza cuvintelor, ci spuse repede:

— Cum o să fii sigură că spun adevărul?

Joanna Hillory zâmbi sigură de sine:

— Chiar şi cele mai inteligente minciuni conţin un sâmbure de adevăr. Noi, slanii fără cârlionţi, lipsiţi de posibilitatea de a citi gândurile, am fost siliţi să dezvoltăm psihologia, aducând-o la limita perfecţiunii. Dar să lăsăm asta! Ai fost trimis să furi această rachetă?

— Nu.

— Atunci cine eşti?

Jommy îi făcu o scurtă descriere a vieţii sale. Observă că pe măsură ce vorbea, ochii femeii se îngustau tot mai mult, iar pe frunte îi apăruseră cute ce trădau o mare surpriză.

— Vrei să spui, îl întrerupse brutal, că tu eşti puştiul care a pătruns în urmă cu şase ani în clădirea de la Centrul Aerian?

El aprobă din cap.

— Am fost şocat când am descoperit câtă ură exista! Erau gata să ucidă chiar şi un copil de nouă ani. Este…

Se opri, văzând ochii în flăcări ce aruncau priviri tăioase.

— În sfârşit, s-a întâmplat, spuse ea încet. Timp de şase ani am tot discutat şi analizat dacă am făcut bine atunci când te-am lăsat să scapi.

— M-aţi… lăsat… să… scap…? icni Jommy.

Femeia îi ignoră reacţia, continuând de parcă nici nu l-ar fi auzit:

— De şase ani aşteptăm următoarea mişcare a şerpilor. Eram aproape siguri că nu ne vor trăda, pentru că eram convinşi că n-ar fi vrut ca această descoperire epocală – nava interplanetară – să cadă în mâinile oamenilor. Principala noastră întrebare era ce se afla în spatele primei tentative de spionaj. Acum, prinzându-te când încercai să furi racheta, am căpătat şi răspunsul.

Tăcut, Jommy îi asculta concluziile greşite. Se simţea tot mai dezamăgit, dezamăgire care nu avea nici o legătură cu pericolul ce-l pândea, ci se datora nebuniei războiului slanilor contra slanilor. Absurditatea situaţiei depăşea orice imaginaţie.

Joanna îşi continuă ipoteza cu o voce în care se simţeau accente de triumf:

— Iată că putem fi siguri de ceea ce până acum doar am bănuit – dovada este incontestabilă. Am explorat Luna, Marte şi Venus şi am reuşit să ajungem până la sateliţii lui Saturn, dar n-am văzut niciodată o navă străină, nici o urmă a prezenţei şerpilor. Concluzia este una singură: n-au reuşit să pună la punct tehnologia de fabricaţie a ecranelor antigravitaţionale ce fac posibilă funcţionarea acestei rachete. Există probabil mai multe motive, cel mai important fiind, fără-ndoială, cârlionţii care-i pot da de gol şi din cauza cărora sunt mereu pe fugă. Motivul contează însă mai puţin. Important este că logica ne conduce la o concluzie: pentru ei, călătoriile în spaţiul cosmic sunt ca şi inexistente.

— Tu şi logica ta deveniţi tot mai plicticoşi, replică băiatul. Mi se pare incredibil că un slan poate judeca aşa greşit. Fii rezonabilă şi gândeşte-te puţin la următorul lucru: să presupunem, doar să presupunem că povestea mea e adevărată.

Un zâmbet fugar trecu peste buzele femeii.

— Din capul locului au existat două posibilităţi. Prima tocmai ţi-am spus-o. Cea de-a doua – că s-ar putea ca tu să nu fi avut legătură cu ceilalţi slani – ne-a preocupat în aceeaşi măsură ani de zile. Dacă te-ar fi trimis într-adevăr slanii, însemna că ei ştiau deja că noi controlăm căile aeriene. Dar dacă erai un slan izolat, secretul deţinut de tine te-ar fi făcut periculos – mai devreme sau mai târziu – atunci când te vei fi întâlnit cu semenii tăi. Pe scurt, dacă povestea ta e adevărată, înseamnă că trebuie să fii ucis pentru ca să nu te poţi folosi de cunoştinţele tale. Asta pentru că în ceea ce-i priveşte pe şerpi, preferăm să nu lăsăm nimic la voia întâmplării. După cum observi, indiferent de situaţie eşti ca şi mort.

Cuvintele erau dure, iar vocea îngheţată. Jommy înţelese însă că mult mai ameninţătoare decât tonul putea fi o altă constatare: pentru această femeie nu conta dacă un lucru era corect sau nu, adevărat sau fals. Întregul eşafodaj al lumii lui interioare se clătina în faţa ideii că, dacă această gândire îngustă stătea la baza justiţiei slanilor, însemna că ei nu puteau oferi nimic care să se compare cu simpatia, blândeţea şi bunătatea sinceră pe care le găsise de multe ori în mintea şi sufletul unora dintre cei mai umili oameni. Dacă toţi slanii adulţi erau aşa, însemna că orice speranţă ar fi fost zadarnică.

Mintea lui rătăci deasupra prăpastiei groaznice, de netrecut, care alimenta această duşmănie fără sens între oameni, slanii adevăraţi şi cei fără cârlionţi şi fu cuprins de un gând mai negru decât noaptea. Era oare posibil ca marile vise ale tatălui său, marile lui înfăptuiri, să fie reduse la zero, distruse, trecute în nefiinţă de nebunia acestor

fratricizi? Avea încă în buzunar hârtiile ce conţineau secretul ştiinţei părintelui său, pe care le luase din catacombe cu atât de puţin timp în urmă. Dacă femeia aceasta şi-ar fi dus până la capăt gândul criminal, atunci ele ar fi încăput pe mâna unor fiinţe crude, nemiloase, care le-ar fi folosit în scopuri sângeroase. În ciuda oricărei logici, în ciuda faptului că era improbabil ca un băiat de cincisprezece ani să poată lua prin surprindere un slan adult, el trebuia să facă tot posibilul ca să rămână în viaţă, pentru a împiedica acele idei funeste să devină o crudă realitate.

Privirea lui se fixă pe chipul femeii. Observă că fruntea îi era străbătută de cute ce trădau o gândire intensă, dar, în acelaşi timp sesiză că starea aceea nu influenţa cu nimic atenţia cu care-l pândea.

După un timp, figura Joannei se mai îmblânzi şi femeia rosti cu alt ton:

— Am reconsiderat cazul tău, care este cu totul special. Am, desigur, puterea să te ucid fără să consult pe nimeni în prealabil. Mă întreb dacă eşti destul de important ca să meriţi atenţia consiliului. Sau poate că va fi suficient un scurt raport? Oricum, nu-ţi face visuri, în niciunul dintre cazuri nu se poate pune problema milei şi a iertării.

Şi totuşi speranţa renăscuse! Până să-l ducă în faţa consiliului, avea să mai treacă ceva timp, iar timpul însemna viaţă! Vorbi repede, conştient în acelaşi timp de faptul că trebuia să-şi păstreze calmul:

— Trebuie să recunosc că raţiunea mi-e pur şi simplu paralizată de gândul acestei duşmănii între rasele noastre. Voi nu vă daţi seama cât de mult s-ar întări poziţia noastră, a tuturor, dacă aţi coopera cu „şerpii”, cum ne numiţi voi? Şerpi! Însuşi cuvântul e dovada unei decăderi intelectuale, sugestiv doar într-o campanie de propagandă în care abundă sloganurile şi frazele sforăitoare.

Focul cenuşiu se aprinse din nou în ochii femeii, iar în vocea ei se simţi o ironie muşcătoare:

— Poate că o mică poveste te va lumina puţin cu privire la cooperarea dintre slani. Noi, cei fără cârlionţi, existăm de aproape patru sute de ani. Ca şi adevăraţii slani, suntem o rasă distinctă, deoarece ne-am născut fără această podoabă capilară, de altfel singura diferenţă faţă de şerpi. Din motive de securitate colectivă, ne-am grupat în comunităţi în zonele mai îndepărtate ale planetei. Eram dispuşi să fim prieteni cu adevăraţii slani şi să ne unim forţele cu ale lor în lupta împotriva duşmanului comun: oamenii. Dar a fost să fie altfel. E uşor de imaginat groaza alor noştri când s-au văzut atacaţi şi ucişi, când şi-au văzut civilizaţia, clădită cu atâta trudă, distrusă prin forţa armelor. Şi de către cine? De către adevăraţii slani! Am făcut eforturi disperate ca să intrăm în legătură cu ei şi să stabilim relaţii amicale, dar în van. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că singurele locuri unde puteam fi cât de cât în siguranţă erau marile aglomerări urbane aflate sub controlul oamenilor. Deşi acestea erau aproape la fel de periculoase. Acolo, însă, adevăraţii slani nu îndrăzneau să se aventureze pentru că şuviţele blonde i-ar fi dat de gol imediat. Şerpi!

Ironia îi dispăruse din voce, lăsând locul unei imense amărăciuni.

— Ce alt cuvânt ar fi mai potrivit? Noi nu-i urâm pe semenii tăi, dar suntem stăpâniţi de un sentiment acut de frustrare şi de neîncredere. Politica noastră de a-i ucide a fost la început o simplă formă de autoapărare, dar s-a transformat cu timpul într-un modus vivendi.

— Cu siguranţă, însă, că liderii voştri ar putea purta o discuţie cu ei, nu?

— Să discuţi? Cu cine? În ultimii trei sute de ani n-am reuşit să descoperim nici măcar una din ascunzătorile lor. Am capturat pe câţiva care ne atacaseră. Pe alţii i-am ucis în nenumăratele bătălii purtate. N-am reuşit însă să aflăm nimic despre ei. Ştim că există. Dar unde, cum şi ce urmăresc – habar n-avem. Este cel mai mare mister din câte există.

Jommy o întrerupse încordat:

— Dacă-i adevărat ce spui, dacă nu minţi, coboară-ţi, te rog, scutul mental câteva clipe! Vreau să mă conving că-i aşa cum susţii. Şi eu mă tot gândesc la ura asta nebună, din clipa în care am aflat că există două tipuri de slani şi că ei se duşmănesc. Dacă aş putea fi sigur că greşeala aparţine doar uneia dintre părţi aş…

Joanna îl întrerupse brutal, iar el simţi violenţa cuvintelor ca pe o palmă.

— Ce-o să faci? Să ne ajuţi? Ai impresia că suntem chiar aşa de proşti încât să te credem pe cuvânt şi să-ţi dăm drumul? Cu cât vorbeşti mai mult, cu atât devii mai periculos în ochii mei. Am pornit totdeauna de la premisa că un adevărat slan ne e superior, prin capacitatea de a citi gândurile, aşa că, odată capturat unul, nu trebuie să i se lase timp să-şi pună la cale evadarea. Tinereţea ta ţi-a prelungit viaţa cu zece minute, dar acum, că ţi-am auzit povestea, nu mai văd nici un motiv să-ţi amân uciderea. Mai mult, chiar, nu văd de ce să supun cazul tău atenţiei consiliului. O ultimă întrebare… şi ai să mori!

Băiatul o privi furios. N-o mai plăcea. Nu mai vedea nici o asemănare între mama sa şi această femeie. Dacă tot ce aflase era adevărat, însemna că ar fi trebuit să fraternizeze cu slanii fără cârlionţi, nu cu cei adevăraţi – misterioşi, fugari, care se purtau cu atâta cruzime. Pe de altă parte însă, din fiecare cuvânt al Joannei reieşea limpede cât ar fi fost de periculos ca arma lui de temut să nimerească în cercul vicios al acestei confruntări nebuneşti. Trebuia să o înfrângă pe femeie. Trebuia!

— Înainte de a-mi pune ultima întrebare, spuse el repede, gândeşte-te cât se poate de bine la această ocazie unică, apărută pe neaşteptate. E oare cu putinţă să-ţi laşi raţiunea dominată de ură? Singură ai spus că pentru prima dată aţi prins un slan adevărat care susţine ideea cooperării, nu a războiului.

— Nu fi prost, replică ca. Toţi cei pe care i-am capturat erau în stare să promită marea cu sarea, numai să poată scăpa.

Fiecare cuvânt reprezenta o nouă lovitură. Băiatul se cutremură în faţa lor. Se simţea învins, argumentele lui se dovediseră neputincioase. În adâncul inimii, şi-i închipuise întotdeauna pe slanii adulţi ca pe nişte creaturi nobile, demne, dispreţuindu-i pe cei cu aere de stăpâni, conştienţi de minunata lor superioritate. Şi acum… afla că erau în stare să promită orice. Se grăbi, încercând cu disperare să recucerească teritoriul pierdut:

— Asta nu schimbă cu nimic situaţia noastră aparte. Poţi, practic, să verifici totul. Ţi-am povestit despre mine, ţi-am spus că amândoi părinţii mi-au fost ucişi de oameni, că a trebuit să mă ascund în casa unei bătrâne cerşetoare, care se află în camera de alături, inconştientă în urma loviturii primite de la tine. Ţi-am mai spus că am stat cu ea încă de când eram copil. Totul se leagă, dovedind că sunt ceea ce pretind că sunt – un slan adevărat, care n-a avut niciodată legături cu vreuna din organizaţiile secrete. Poţi ignora cu atâta uşurinţă o asemenea ocazie fericită? În primul rând, tu şi ai tăi ar trebui să mă ajutaţi să-i găsesc pe adevăraţii slani. După care eu mi-aş putea asuma rolul de mediator şi, pentru prima dată în istorie, aş intra în contact cu ei. Spune-mi, ştii de ce vă urăsc cei din rasa mea?

— Nu, răspunse ea şovăind. Există câteva declaraţii ridicole din partea unor prizonieri, din care reiese că pur şi simplu voi nu toleraţi existenţa niciunui alt tip de slani. Prizonierii susţineau că singurul care trebuie să supravieţuiască este produsul perfect al maşinii lui Samuel Lann.

— Maşina… lui… Samuel… Lann?

Jommy avu senzaţia că se rupe ceva în el. Firul logic al gândurilor îi fusese smuls din rădăcină.

— Vrei… vrei să spui că, într-adevăr, la origine slanii sunt creaţia unei maşini?!

Femeia îl privi deodată altfel, prelung, încruntată, cu sprâncenele unite într-o singură linie. Spuse încet:

— Aproape că-ncep să te cred. Eram convinsă că nu există slan care să nu ştie că Samuel Lann a conceput o instalaţie pentru efectuarea mutaţiilor genetice, pe care a experimentat-o pentru prima oară pe propria lui soţie. Mult mai târziu, adică în perioada de după război, maşina genetică a fost utilizată pentru producerea unei noi specii: slanii fără cârlionţi. Părinţii tăi nu ştiau nimic despre toate astea?

— Fusese de datoria mea să aflu, zise Jommy cu amărăciune. Eu trebuia să cercetez, să contactez, în timp ce tata şi mama pregăteau…

Se opri, furios că fusese gata să se dea de gol. Nu era momentul să se confeseze că tatăl lui îşi dedicase întreaga viaţă ştiinţei şi că nu încercase nici măcar o dată să se lanseze într-o căutare pe care o considera lungă şi dificilă. Simpla menţionare a cuvântului „ştiinţă” ar fi născut în mintea ageră a Joannei ideea de a-i cerceta arma. Deocamdată femeia era convinsă că bastonul metalic era o altă armă funcţionând pe baza energiei electrice, similară celei pe care o avea ea. Jommy continuă:

— Dacă maşina încă mai există, înseamnă că acuzaţiile aduse slanilor că-i transformă pe copiii oamenilor în monştri sunt adevărate!

— Am văzut şi eu unii din acei monştri, admise calm Joanna. Eşecuri, desigur. Există multe eşecuri…

Lui Jommy i se părea că reuşise să iasă din starea de şoc. Lucrurile în care crezuse din toată inima atâta vreme şi de care fusese mândru se prăbuşeau acum ca tot atâtea castele din cărţi de joc. Oribilele minciuni nu erau deloc minciuni. Oamenii luptau împotriva unui adevărat flagel, un flagel machiavelic, al cărui caracter inuman depăşea până şi cea mai bolnavă imaginaţie.

Fu readus la realitate de cuvintele femeii:

— Deşi sunt convinsă că şi consiliul va opta pentru anihilarea ta, trebuie să recunosc că argumentele aduse de tine constituie un caz special. Am hotărât să te aduc în faţa judecăţii consilierilor.

Trecură câteva clipe lungi înainte ca înţelesul cuvintelor să pătrundă în mintea băiatului. Când pricepu, în sfârşit, despre ce era vorba, Jommy se simţi brusc uşurat. Nervii suprasolicitaţi i se descărcară sălbatic. Se simţea eliberat de o greutate imensă şi urca, urca… I se părea că pluteşte. I se oferise, în sfârşit, lucrul cel mai preţios de care avea nevoie: timpul. Răgazul atât de necesar! În noile condiţii, şansa – adevărat, una foarte redusă – l-ar fi putut ajuta să scape.

O privi pe Joanna apropiindu-se prudent de tabloul de bord. Un buton răspunse cu un clic apăsării unui deget. Femeia începu să vorbească; cuvintele ei urcară până la înălţimea la care se ridicaseră speranţele băiatului şi le coborâră cu brutalitate la zero.

— Către toţi consilierii. Urgent! Rog treceţi pe frecvenţa 7431, pentru un proces imediat într-un caz slan special.

Proces imediat! Jommy era furios pe sine însuşi. Îşi făcuse speranţe deşarte. Ar fi trebuit să-şi dea seama că nu era nevoie să fie adus realmente în faţa consiliului, în condiţiile în care cunoştinţele lor în domeniul radiocomunicaţiilor anulau pericolele potenţiale ale unei astfel de deplasări. Se putea socoti un ins sfârşit, singura lui şansă fiind ca logica judecătorilor să difere de cea a Joannei Hillory.

Liniştea care însoţea aşteptarea era numai aparentă. Exista un fundal sonor alcătuit din zgomotul motoarelor cu reacţie şi de fâşâitul aerului la contactul cu învelişul exterior al navei, ceea ce însemna că încă mai zburau prin atmosfera terestră. Şi mai era ceva – o vibraţie mentală dinspre Bunicuţa.

Senzaţiile prinseră contururi distincte. Bunicuţa! Curentul mental activ, conştient al Bunicuţei. Întâmpinând rezistenţă

din partea prizonierului şi mai apoi pierzând timp cu interogatoriul, în loc să-l ucidă imediat, Joanna îi dăduse bătrânei posibilitatea să-şi revină din leşinul provocat de lovitura în cap. Era evident acum că voise s-o scoată numai vremelnic din circulaţie pe însoţitoarea băiatului. Dacă ar fi fost o lovitură mortală, senzorii sensibili ai lui Jommy ar fi recepţionat altfel informaţia. Pe de altă parte însă, un şoc mai mic n-ar fi avut un efect atât de îndelungat. Rezulta astfel că bătrâna se trezise de mai mult timp. Băiatul îşi deschise mintea larg pentru a recepţiona şuvoiul ei de gânduri.

Jommy, o să ne ucidă pe amândoi! Dar Bunicuţa are un plan. Dă-mi un semn dacă m-ai auzit. Bate din picior. Jommy, Bunicuţa are un plan ca să-i împiedicăm să ne omoare!

Mesajul mental se repeta întruna, dar niciodată la fel. Era permanent însoţit de alte gânduri şi digresiuni necontrolate. Creierul neantrenat al femeii nu putea stăpâni şirul gândurilor Esenţa lor rămânea însă aceeaşi. Bunicuţa trăia. Bunicuţa era conştientă de pericolul ce plana asupra lor şi era gata să colaboreze la orice tentativă, oricât de disperată, de salvare.

Băiatul începu să bată din picior la intervale neregulate. Tare, tot mai tare, până când…

Bunicuţa te aude.

Bătaia piciorului încetă. Gândurile aţâţate al bătrânei îşi urmară cursul:

Bunicuţa are de fapt două planuri. Primul este ca să facă un zgomot puternic. Asta o va descumpăni pe femeie, iar tu vei aven timp să te repezi la ea. Atunci Bunicuţa îţi va sări în ajutor. Al doilea plan este ca Bunicuţa să se ridice de pe podeaua unde zace acum, să se furişeze până la uşă şi să-i sară în spate duşmancei atunci când va trece pe acolo. Va fi luată prin surprindere, iar tu vei ţâşni instantaneu. Bunicuţa va spune „unu”, apoi „doi”. Bate din picior după

numărul planului pe care-l consideri mai bun. Reflectează puţin la ideile mele.

Nu era nevoie de nici o meditaţie. Jommy respinse din start primul plan. Nici un zgomot, oricât de puternic, nu putea zdruncina calmul unui slan. Singura speranţă era ceva concret – un atac fizic.

Unu! spuse bătrâna în gând. Jommy, contemplând ironic accentele de îngrijorare ce străbăteau mintea femeii, nu răspunse. Bunicuţa sperase din tot sufletul ca el să adopte prima idee, astfel încât preţioasa ei piele să fie cât mai puţin în pericol. Dar, vulpe bătrână, era destul de realistă ca să-şi dea singură seama că planul numărul unu şchiopăta. În cele din urmă, mintea ei enunţă cu hotărâre: doi!

Jommy bătu din picior. În acelaşi timp îşi dădu seama că Joanna vorbea într-un microfon, relatându-i povestea şi menţionând propunerea de cooperare. În final, îşi expuse propria ei părere: moartea!

Băiatului îi trecu prin gând că, în urmă cu numai câteva minute, ar fi aşteptat cu sufletul la gură acel discurs şi mai ales replicile ce începuseră să curgă una după alta dintr-un difuzor camuflat. Voci grave de bărbaţi, dar şi glasuri muzicale, sonore, de femei! Acum, însă, nu dădea prea mare atenţie argumentelor. Observă totuşi existenţa unui oarecare dezacord. Una dintre femei voia să ştie cum îl cheamă. Timp de câteva secunde, nu-şi dădu seama că întrebarea îi era adresată direct.

— Cum te cheamă? întrebă vocea din difuzor.

Joanna se depărtă de aparat, venind spre uşă. Spuse aspru:

— Eşti surd? Vrea să ştie cum te cheamă.

— Numele meu…, începu Jommy, şi un colţ al creierului său se arătă surprins de întrebare.

În acel moment crucial, însă, nimic nu putea să-i distragă atenţia. Acum, ori niciodată. Bătu din picior, alungându-şi din minte orice alt gând. Se concentră exclusiv asupra Bunicuţei, care stătea pitită după uşă şi asupra vibraţiilor

mentale ce veneau dinspre ea. Îi simţi încordarea trupului, hotărârea de a acţiona şi, în final, groaza. Aşteptă neputincios, în timp ce ea stătea locului, paralizată de frică.

Deodată, bătrânei îi reveni curajul. Experienţa miilor de ticăloşii pe care le săvârşise de-a lungul întunecatei sale cariere îi dădu puteri nebănuite. Năvăli în cameră. Cu ochii strălucitori, cu dinţii strânşi, îi sări în spate Joannei Hillory. Braţele subţiri o înlănţuiră pe tânăra surprinsă, imobilizându-i mâinile şi umerii.

Flacăra furiei se aprinse din nou, sălbatică, în ochii Joannei şi, în acelaşi moment, arma i se descărcă inutil în podea. Apoi, ca un animal încolţit, femeia se zbătu cu o forţă incredibilă. În răstimpul unui moment disperat, Bunicuţa se agăţă de umerii ei cu ultimele puteri. O singură clipă, dar exact atât îi trebuise lui Jommy. Sări ca împins de un resort.

Tot atunci, însă, se auzi geamătul bătrânei. Braţele îi fuseseră răsucite cu brutalitate şi silite să dea drumul prăzii. Trupul sfrijit îi alunecă pe podea.

În acele secunde hotărâtoare, băiatul se simţea mai puternic decât tânăra slan, totuşi nu avea nici un rost să piardă vremea încercând să-şi dozeze forţele astfel încât să le facă oarecum egale cu ale acesteia. În timp ce ea se năpustea asupra lui ca o tigroaică, o lovi scurt, dur, cu muchia palmei peste gât. Era o lovitură periculoasă, care necesita o coordonare perfectă a muşchilor, deoarece, aplicată cu o forţă prea mare, putea rupe cu uşurinţă vertebrele cervicale. Lui Jommy, însă, îi reuşise perfect. Joanna îşi pierdu cunoştinţa. O prinse în cădere, o întinse pe jos şi începu să-i scotocească febril prin minte, trecând cu uşurinţă de scutul mental distrus în urma leşinului. Din păcate, pulsaţiile cerebrale erau prea slabe, iar caleidoscopul de imagini imposibil de descifrat.

Începu s-o scuture cu blândeţe, urmărindu-i schimbarea configuraţiei gândurilor, pe măsură ce şocul fizic determina subtile modificări chimice în corp, iar acestea, la rândul lor, induceau transformări la nivelul cortexului. N-avea timp de

pierdut cu detaliile. Constatând că imaginile mentale deveneau tot mai ameninţătoare, o părăsi şi se repezi la emiţătorul radio. Încercând să-şi stăpânească vocea, rosti:

— Încă mai doresc să purtăm o discuţie în termeni amicali. Le-aş putea fi de mare folos slanilor fără cârlionţi.

Nici un răspuns. Grăbit, repetă mesajul, adăugând:

— Sunt nerăbdător să intru în legătură cu o organizaţie puternică, aşa cum este a voastră. Sunt chiar dispus să vă înapoiez nava, dacă-mi dovediţi logic că pot scăpa fără să cad iar în vreo capcană.

Tăcere. Deconectă aparatul şi, întorcându-se, privi încruntat la Bunicuţa care zăcea pe jumătate întinsă pe podea.

— Nici o şansă! îi zise. Toate chestiile astea – racheta, femeia – reprezintă numai o parte dintr-un plan în care nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării. Şapte aeronave militare, de câte o sută de mii de tone fiecare şi dotate cu armament greu, sunt deja pe urmele noastre. Detectoarele lor ne urmăresc panourile antigravitaţionale, aşa că nici pe întuneric nu suntem în siguranţă. Ne-am ars!

Orele nopţii se scurgeau una după alta şi, cu fiecare minut, nevoia găsirii unei soluţii salvatoare devenea tot mai acută. Dintre cele trei fiinţe vii care rătăceau prin cerul negru-albastru, numai Bunicuţa, prăbuşită într-un scaun pneumatic, se chinuia într-un somn incomod. Cei doi slani şi neobosita rachetă, ce-şi continua cu viteză maximă zborul fără ţintă, rămăseseră de veghe.

Fantastică noapte! Ameninţarea distrugătoarei puteri care-i urmărea şi care putea lovi în orice clipă era o prezenţă permanentă, dar pe de altă parte… Jommy privea fascinat pe ecrane priveliştea magnifică ce se întindea dedesubt. O lume a luminilor, licărind în toate direcţiile, până la limita vizibilităţii. Lumini şi iar lumini. Punctuleţe, puncte, pete, iazuri, lacuri, mări, oceane de lumină – cătune izolate, sate, oraşe de diferite mărimi şi, din când în când, kilometri întregi din colosul megalopolitan. În cele din

urmă, băiatul îşi întoarse privirile spre locul unde Joanna stătea cu mâinile şi picioarele legate. Ochii ei îl priveau întrebător. Înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt, femeia întrebă:

— Ai hotărât?

— Ce să hotărăsc?

— Când o să mă ucizi, bineînţeles.

Jommy scutură din cap cu gravitate.

— Lucrul cel mai de neînţeles pentru mine, răspunse încet, este convingerea că toţi trebuie ori să omoare, ori să se lase omorâţi. N-am să te ucid. Îţi voi da drumul.

Ea rămase câteva clipe tăcută, apoi vorbi din nou:

— Nu văd nimic de neînţeles în atitudinea mea. Timp de un secol, adevăraţii slani i-au ucis pe ai mei, fără să stea pe gânduri. De mai multe sute de ani, am început şi noi să ripostăm. Ce vezi anormal în asta?

Băiatul înălţă din umeri, iritat. Era mult prea nesigur în privinţa semenilor săi ca să poată discuta acest subiect acum, când trebuia să se concentreze exclusiv asupra găsirii unei modalităţi de salvare.

— În momentul de faţă, vorbi el, nu mă interesează conflictul pe cât de ucigător pe atât de oribil şi inutil, adică războiul purtat între oameni şi cele două rase de slani. Acum mă gândesc doar la cele şapte nave militare care ne vânează îndeaproape.

— Păcat că ai aflat despre ele, spuse încet Joanna. Acum ai să-ţi pierzi vremea îngrijorându-te şi imaginând planuri inutile, când ar fi fost mult mai simplu dacă te considerai în siguranţă şi nu le descopereai decât în ultimul moment, înainte de a muri.

— N-am murit încă! mârâi Jommy, brusc nerăbdător. Sunt de acord că-i hazardat ca un slan încă imatur, ca mine, să afirme că trebuie să existe o cale de a scăpa din această capcană. Am tot respectul faţă de inteligenţa slanilor adulţi, dar nu uit că ai tăi au fost deja învinşi de câteva ori. De pildă, de ce stau navele acelea în expectativă, dacă

distrugerea mea e un lucru atât de simplu? Ce mai aşteaptă?

Joanna zâmbea, iar faţa fină, dar puternică, îi era relaxată.

— Doar nu-ţi închipui că am să-ţi răspund?!

— Ba da! Băiatul zâmbi şi el, fără urmă de amuzament. Ştii, în ultimele ore m-am maturizat puţin. Până noaptea trecută am fost un naiv, un idealist. Ca să-ţi faci o idee, află că în primele minute, pe când stăteam cu armele îndreptate unul spre celălalt, m-ai fi putut ucide fără să întâmpini cea mai mică rezistenţă. Erai din neamul slanilor, iar în concepţia mea toţi slanii trebuie să fie uniţi. N-aş fi apăsat pe trăgaci, nici măcar ca să-mi salvez propria mea viaţă. Înţeleg, ai întârziat fiindcă ai vrut să mă interoghezi, dar ai pierdut o ocazie pe care acum n-o mai ai.

Buzele perfecte ale femeii se strânseră brusc iar sprâncenele i se încruntară la gândul care tocmai îi venise.

— Cred că încep să-mi dau seama unde vrei să ajungi.

— E simplu ca bună-ziua, spuse Jommy sever. Ori îmi răspunzi de bunăvoie la întrebări, ori te ameţesc şi-mi culeg singur informaţiile din creierul tău inconştient.

— Şi cum o să-ţi dai seama că spun adev… Se opri la jumătatea cuvântului şi făcu ochii mari, uluită: Doar nu vrei…

— Ba da! O privi ironic în ochii strălucitori şi ostili. Îţi vei coborî scutul mental. Nu ridic, desigur, pretenţia unui acces total la creierul tău. Nu voi avea nimic împotrivă să-ţi controlezi gândurile într-o limită restrânsă, dar scutul mental trebuie să coboare. Acum!

Joanna rămase nemişcată, rigidă, privindu-l cu dispreţ. Jommy o studie curios.

— Sunt uimit, spuse el. Ce complexe ciudate iau naştere în minţile ce nu pot intra în contact direct cu alte minţi! Este oare posibil ca slanii fără cârlionţi să-şi fi construit nişte lumi interioare secrete, sacre? Şi mai e cu putinţă ca ei să se poarte ca nişte oameni plini de sensibilitate, să se simtă ruşinaţi când cineva încearcă să pătrundă în acele lumi

unde accesul intruşilor este strict interzis? Ar fi un domeniu ideal pentru cercetările psihologice şi cred că aici s-ar putea găsi secretul duşmăniei dintre slani. Dar să lăsăm asta! Te rog să ai în vedere că am mai fost în contact cu mintea ta şi te mai rog să nu uiţi că, în conformitate cu propria ta logică, în câteva ore voi fi trecut în nefiinţă.

— Da, răspunse ea repede, asta-i adevărat. Vei muri, desigur. Fie, îţi răspund la întrebări.

Mintea Joannei era ca o carte a cărei grosime nu putea fi măsurată, cu nenumărate pagini ce puteau fi citite. O structură deosebit de bogată, complexă, înţesată cu miliarde şi miliarde de impresii reţinute de-a lungul anilor de către o inteligenţă sclipitoare şi un simţ al observaţiei foarte pătrunzător. Jommy surprinse frânturi incitante ale experienţelor ei mai recente. Avu pentru un scurt timp imaginea unei planete dezolante, nisipoase, îngheţate, cu forme de relief joase. Marte! Văzu un oraş fascinant, închis sub o cupolă de sticlă; maşini uriaşe sub lumina stridentă a unor reflectoare. Undeva ningea, cu o violenţă încă neîntâlnită pe Pământ, iar prin ochiul de sticlă al unui hublou se putu vedea, pentru scurt timp, o navă cosmică neagră, scânteind ca o bijuterie în razele Soarelui.

Confuzia gândurilor se risipi în momentul când femeia începu să vorbească. O făcea rar, fără grabă, deşi băiatul ştia că fiecare secundă era preţioasă, şi că, în orice moment, el şi nava lipsită de apărare puteau fi pur şi simplu pulverizaţi. Fiecare cuvânt, fiecare gând al Joannei aveau valoarea unor pietre preţioase. Erau fascinante.

Slanii fără cârlionţi ştiuseră de apariţia unui intrus chiar din momentul în care el începuse să escaladeze peretele. Curioşi să-i afle intenţiile, nu încercaseră să-l oprească, deşi o puteau face fără greutate. Mai mult chiar, lăsaseră deschise mai multe căi de acces spre navă, iar Jommy se folosise de una dintre ele. Se ivise totuşi o problemă, exista un semn de întrebare: de ce nu funcţionaseră sistemele de alarmă montate pe drumul ales de el?

Motivul pentru care navele militare întârziau să atace era acela că slanii ezitau să-şi folosească armele deasupra unui continent atât de dens populat. Dacă băiatul ar fi urcat până la o înălţime convenabilă sau dacă ar fi zburat deasupra oceanului, atunci atacul s-ar fi declanşat imediat. Dacă însă ar fi ales soluţia zborului în cercuri deasupra platformei continentale, ar mai fi câştigat cam douăsprezece ore, adică atât cât mai rămăsese din autonomia de zbor a rachetei. Apoi ar fi fost silit să aterizeze şi, după căderea serii, armamentul ar fi fost folosit pentru o singură lovitură – scurtă, mortală.

— Să presupunem însă, spuse Jommy, că voi ateriza la periferia unui oraş mare. Îmi va fi foarte uşor să scap printre clădiri şi străzi, printre atâţia oameni.

Joanna clătină din cap, tăindu-i elanul.

— Dacă viteza de zbor scade sub trei sute douăzeci de kilometri pe oră, aeronava va fi distrusă indiferent de riscuri, indiferent de faptul că ei încă mai speră să-mi salveze viaţa şi să recupereze nava intactă. După cum vezi, îţi vorbesc foarte deschis.

Băiatul rămase tăcut. Femeia reuşise să-l lămurească în privinţa dimensiunilor reale ale pericolului şi acum se simţea copleşit. Planul slanilor nu avea nimic subtil. Era pur şi simplu o hotărâre crudă, ireversibilă, bazată pe numărul şi puterea armelor.

— Toate astea, se minună el, pentru un amărât de slan, pentru o navă! Îmi dau seama ce speriaţi trebuie să fiţi ca să faceţi atâtea eforturi, dacă sunteţi dispuşi la asemenea sacrificii pentru un câştig aşa mic.

— Noi i-am scos pe şerpi în afara legii, veni răspunsul rece.

În ochii cenuşii ai Joannei lucea un foc domol. Mintea ei se concentrase exclusiv asupra cuvintelor:

— Tribunalele oamenilor nu-i eliberează pe hoţi, chiar dacă cheltuielile necesitate de condamnare depăşesc valoarea furtului. Făcând o paralelă, putem spune că,

întrucât ceea ce ai furat tu este atât de preţios, ar fi o nebunie să te lăsăm să scapi. Ar fi cel mai mare dezastru din istoria noastră.

Jommy se simţi brusc nerăbdător.

— Nu crezi că te grăbeşti cu presupunerile, când afirmi că adevăraţii slani n-au descoperit secretul antigravitaţiei? Scopul meu în următorii ani este să-mi studiez semenii chiar acolo, în ascunzătorile lor şi pot să-ţi spun că nu voi folosi ca probă nimic din ceea ce am aflat acum de la tine. După cum mi se pare, simplul fapt că sunt atât de bine ascunşi încât n-au fost descoperiţi până acum reprezintă dovada concludentă a posibilităţilor lor.

— Logica noastră e foarte simplă, spuse Joanna. Nu le-am văzut niciodată rachetele, deci nu au aşa ceva. Chiar ieri, în zborul acela ridicol până la palat, aparatul lor era acţionat de motoare cu reacţie cu jet multiplu, un model care la noi a ieşit din uz de peste o sută de ani. Deducţia e logică, se bazează pe fapte, pe observaţii, aşa că…

Jommy se încruntă nemulţumit. Tot ce ştiuse despre slani se dovedea greşit. Erau proşti şi criminali. Porniseră împotriva slanilor fără cârlionţi un război fratricid tainic şi nemilos. Se furişau în lungul şi în latul planetei, supunând femeile oamenilor la experienţe diabolice cu ajutorul acelei invenţii infernale care era maşina genetică, monstruozităţile rezultate fiind anihilate de autorităţile medicale. O distrugere dementă şi fără nici un scop. Ceva, pur şi simplu, nu se potrivea!

Nu se potrivea cu firea nobilă a părinţilor lui. Nu se potrivea eu geniul tatălui său, nici cu faptul că el însuşi, deşi trăise timp de şase ani sub influenţa caracterului infect al Bunicuţei, nu ajunsese un scelerat. Şi, în sfârşit, nu se potrivea nici cu faptul că el, un slan încă nematurizat, care se aruncase cu ochii închişi într-o capcană nebănuită, scăpase până acum de răzbunare, datorită unei necunoscute a ecuaţiei, datorită unei fisuri a planului lor.

Arma lui atomică! Amănuntul de care ei n-aveau habar. Ar fi fost, desigur, nefolositoare în lupta inegală împotriva uriaşelor nave militare pornite pe urmele sale. Ar fi avut nevoie de peste un an ca să construiască un proiector cu un fascicul suficient de puternic încât să distrugă armele duşmane. Exista însă ceva ce putea face. Tot ce era atins de raza neiertătoare a armei se dezintegra plină la nivel de particule. Dumnezeule mare! Găsise soluţia pentru a ieşi din impas! Mai avea nevoie doar de timp. Şi de puţin noroc.

Ecranele fură scăldate pe neaşteptate de lumina orbitoare a unui fascicul energetic, iar nava făcu un salt, ca o jucărie lovită violent. Metalul scârţâi, pereţii se cutremurară, luminile pâlpâiră. Ecoul şocului încă se mai auzea ca nişte şoapte ameninţătoare, când Jommy sări decis din scaun, se repezi la pupitrul de comandă şi activă motoarele.

Nava ţâşni înainte, accelerând nebuneşte. În luptă cu propria sa inerţie cauzată de forţa demarajului, băiatul făcu doi paşi şi conectă transmiţătorul radio.

Actul final începuse; singura lui şansă de a-şi pune în aplicare planul temerar era să-şi convingă adversarii să înceteze urmărirea. Recepţionă gândul Joannei în aceeaşi clipă în care-i auzi şi vocea plăcută, vibrantă:

— Ce intenţii ai? Să discuţi cu ei despre ce pun la cale? Nu fi prost! Dacă, în sfârşit, s-au hotărât să mă sacrifice, nu cumva să crezi că o să le pese vreun pic de tine!

CAPITOLUL 11

Afară, întunericul era de nepătruns. Nenumărate stele licăreau rece, spuzind cerul nopţii fără lună. Nici un semn de la urmăritori, nici o umbră, nici o mişcare, nimic, numai acel spaţiu nesfârşit de un albastru-închis, aproape negru.

Liniştea plină de încordare din navă fu sfâşiată de un strigăt aspru, pe jumătate înăbuşit, venind din cabina de alături şi urmat de un şuvoi violent de obscenităţi. Bunicuţa se trezise din somn.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat?

După un scurt moment de tăcere, furia i se domoli brusc, lăsând loc unei spaime isterice. Gânduri îngrozite îi năvăliră în minte, într-un torent neîntrerupt. Spaţiul se umplu de blesteme născute din acea frică de moarte. Bunicuţa voia să trăiască! Să piară toţi slanii din lume, dar Bunicuţa nu! Bunicuţa avea suficienţi bani ca să…

Era beată. Somnul îngăduise alcoolului să pună din nou stăpânire pe ea. Jommy făcu abstracţie de nebunia ei. Vorbi grăbit în microfonul transmiţătorului radio:

— Către comandantul flotei militare. Chem comandantul! Joanna Hillory trăieşte! Sunt de acord s-o eliberez în zori!

Câteva clipe de tăcere, apoi se auzi vocea calmă a unei femei:

— Joanna, eşti acolo?

— Da, Marian.

— Bine, continuă vocea din difuzor. Suntem şi noi de acord cu propunerea, dar cu următoarele condiţii: cu o oră înainte de aterizare, ne vei comunica locul exact unde intenţionezi să cobori. Punctul ales trebuie să se afle la minimum cincizeci de kilometri de cel mai apropiat oraş, adică să avem la dispoziţie cinci minute necesare pentru accelerare şi decelerare. După cum presupunem, crezi că poţi scăpa. Prea bine! Îţi lăsăm un răgaz de încă două ore, iar noi o vom recupera pe Joanna. Un schimb echitabil.

— Accept, spuse Jommy.

— Aşteaptă, strigă femeia, dar băiatul fusese mai rapid. Decuplase aparatul radio cu o clipă înainte ca ea să vorbească, apoi se răsuci ca o furtună: Nu trebuia să-ţi ridici scutul mental. A fost exact avertismentul de care aveam nevoie. Oricum însă mi-aş fi dat seama, fiindcă aş fi fost pus în gardă de gândul tău.

O măsură cu o privire suspicioasă.

— Ce înseamnă dorinţa asta nebunească de a te sacrifica, numai ca eu să n-am la dispoziţie cele două ore?

Joanna rămase tăcută. Ochii ei cenuşii aveau cea mai îngândurată privire din câte văzuse băiatul. Acesta spuse

ironic:

— Nu cumva fiindcă poţi cu adevărat să-mi oferi posibilitatea de a scăpa?

— M-am întrebat, zise ea, de ce sistemele din clădirea navelor spaţiale nu ne-au indicat drumul exact pe care ai venit. Am impresia că există un amănunt scăpat de noi din vedere. Dacă vei reuşi să fugi cu nava asta…

— Voi reuşi, spuse Jommy liniştit. Şi voi trăi. În ciuda oamenilor, a lui Gray, Petty şi a şlehtei de criminali de la palat. Voi trăi, în ciuda imensei organizaţii a slanilor fără cârlionţi şi a planurilor lor ucigaşe. Voi trăi şi într-o zi îi voi găsi pe adevăraţii slani. Nu acum, pentru că nici un tânăr nu poate spera să reuşească acolo unde au dat greş mii de slani fără cârlionţi. Odată şi-odată însă îmi voi regăsi semenii, şi-atunci…

Se opri, apoi continuă cu gravitate:

— Domnişoară Hillory, vreau să te asigur că nici o navă, asta sau alta, nu va fi întoarsă împotriva poporului tău.

— Vorbeşti foarte convins, replică ea cu amărăciune. Cum poţi da nişte asigurări în numele acelor creaturi fără scrupule care conduc consiliul şerpilor?

Jommy o fixă cu privirea. Era mult adevăr în aceste ultime cuvinte. Stând acolo, pe fotoliul din cabina de comandă, în faţa pupitrului clipitor şi a ecranelor strălucind, băiatul avea deja ceva din măreţia care urma să-i fie trăsătura dominantă. Era fiul tatălui său, moştenitorul geniului acestuia. Cu timpul, avea să devină stăpânul unei forţe căreia nimeni şi nimic nu i se va putea opune!

Vocea lui răsfrângea o parte din înflăcărarea acelor gânduri:

— Domnişoară, pot spune, cu toată modestia, că în clipa de faţă nu există nicăieri în lume un slan mai important decât fiul lui Peter Cross. Oriunde am să merg, cuvintele şi voinţa mea vor fi ascultate. În ziua în care îi voi găsi pe adevăraţii slani, războiul împotriva semenilor tăi va lua sfârşit pentru totdeauna. Ai spus că salvarea mea ar fi un dezastru pentru

slanii fără cârlionţi. Eu spun că, dimpotrivă, va fi cea mai mare victorie. Într-o bună zi, tu şi ei veţi înţelege acest lucru.

— Până una alta, surâse ironic Joanna, mai ai la dispoziţie doar două ore ca să scapi de cele şapte nave ale adevăraţilor stăpâni ai Pământului. Ceea ce se pare că nu pricepi este că noi nu ne temem de nimeni, că avem o organizaţie mai vastă decât îţi poţi închipui. Fiecare sat, fiecare oraş, mic sau mare, conţine un număr de slani fără cârlionţi. Ştim exact cât suntem de puternici şi, într-o bună zi, vom da totul pe faţă, vom prelua controlul şi…

— Asta ar putea însemna război! izbucni Jommy.

Răspunsul veni necruţător:

— Vom distruge totul în mai puţin de două luni!

— Şi după aceea? Ce-o să faceţi cu oamenii? Vă gândiţi cumva că veţi dispune de patru miliarde de sclavi?

— Le suntem cu mult superiori. Trebuie oare să trăim mereu ascunşi, să îndurăm privaţiuni pe cele mai reci planete, să tânjim după acest Pământ verde şi după libertate, să ne luptăm mereu cu natura ca şi cu aceşti oameni pe care tu îi aperi cu atâta înflăcărare? Nu le datorăm nimic! Numai suferinţa. Împrejurările ne silesc să le-o plătim şi o vom face cu vârf şi îndesat!

— Prevăd un dezastru care ne va afecta pe toţi.

Femeia înălţă din umeri şi continuă:

— Ce te-a salvat pe tine atunci când ai venit prima oară la Centrul Aerian a fost hotărârea noastră de a nu acţiona deocamdată, de a aştepta cursul evenimentelor. Dar acum s-a terminat! Nimic nu te mai poate ajuta, pentru că suntem hotărâţi să te distrugem, folosind cele mai puternice arme. Un singur minut de foc continuu va transforma nava într-o cenuşă care va cădea spre Pământ ca un praf fin şi sclipitor.

— Un minut! exclamă Jommy.

Se opri brusc. Nu-şi imaginase că rămăsese atât de puţin timp şi că va fi nevoit să ia în calcul plăpânda speranţă că

viteza navei are să adoarmă bănuielile urmăritorilor. Dar asta ţinea mai mult de psihologie. Vorbi aspru:

— Termină cu vorbăria! Trebuie să te duc în cealaltă cabină. Intenţionez să improvizez o menghină în botul navei şi nu vreau să vezi ce am să montez acolo.

Cu câteva clipe înainte de aterizare, Jommy văzu spre vest luminile oraşului, după care marea de sclipiri îi fu ascunsă privirii de versanţii unei văi. Uşor, aproape pe nesimţite, nava atinse pământul, apoi se opri, plutind parcă ireal datorită panourilor antigravitaţionale. Deschise uşa şi o dezlegă pe Joanna.

Ţinându-i în mână arma electrică (propria lui armă era fixată în menghina improvizată), o privi pe femeie stând încordată în uşă. Peste dealurile estice răsăreau zorii unei noi zile, iar în lumina încă neclară silueta zveltă a Joannei se desluşea confuz. Fără nici un cuvânt, ea sări din navă. Acum creştetul îi era la nivelul părţii de jos a uşii, reflectând lumina venită dinăuntru.

Ea se întoarse, arătându-şi faţa gânditoare şi întrebă:

— Cum te simţi?

Băiatul dădu din umeri.

— Cam zdruncinat. Dar acum moartea mi se pare îndepărtată, nu mă mai poate atinge.

— La mijloc nu este doar atât, veni replica ei sinceră. Sistemul nervos al slanilor e ca o fortăreaţă inexpugnabilă. Ei nu pot cădea pradă nervozităţii, fricii sau nebuniei. Atunci când ucidem, o facem pentru că logica noastră a indicat acea soluţie ca fiind singura viabilă. Atunci când, la rândul nostru, suntem în pericol de moarte, luptăm până la ultima suflare, cu speranţa că un element neaşteptat va apărea şi ne va salva. Iar dacă nu se întâmplă nimic favorabil, ne dăm sufletul conştienţi că n-am trăit degeaba.

El o privi curios, încercând să-i sondeze mintea. Îi simţi pulsaţia blândă a gândurilor şi unda ciudată, aproape prietenoasă, ce răzbătea atât din vocea cât şi din creierul ei. Ochii băiatului se îngustară. Ce urmărea, ce idee lua

oare naştere în acel creier activ, sensibil dar lipsit de orice sentiment?

Joanna continuă:

— Jommy, vei fi probabil surprins aflând că, în cele din urmă, am ajuns să-ţi cred povestea şi că sunt convinsă că eşti chiar mai mult decât ceea ce pretinzi: reprezinţi idealurile pe care le susţii. Eşti primul slan adevărat pe care l-am întâlnit şi, pentru prima oară în viaţă, am o senzaţie de scădere a încordării mele interioare, de parcă întunericul din minte mi s-ar risipi. Dacă vei scăpa de armele noastre, te rog, te implor, păstrează-ţi aceste idealuri şi după ce te vei maturiza. Şi nu ne trăda. Nu deveni o unealtă a acelor creaturi care de atâta amar de vreme nu ştiu să se folosească decât de crimă şi de distrugere. Ai văzut ce se află în mintea mea şi acum ştii că nu te-am minţit în privinţa lor. Oricare le-ar fi logica, e greşită fiindcă este inumană. Trebuie să fie greşită, de vreme ce rezultatul ei a fost doar o nesfârşită nenorocire.

Dacă va scăpa! Deci asta era! Ei ar fi fost atunci la mâna lui, ar fi depins de bunăvoinţa lui. De aceea încerca ea să-l atingă la coarda sensibilă!

— Dar ţine minte un lucru, continuă Joanna. Să nu te aştepţi la nici un ajutor din partea noastră. În numele ideii de securitate personală şi colectivă pe care ne-am format-o, te considerăm duşmanul nostru. Prea multe lucruri depind de tine, soarta prea multor fiinţe este în joc, aşa că pe viitor nu te baza pe mila noastră. M-ai eliberat, iar eu ţi-am mărturisit unele lucruri dar, repet, nu te bizui pe aşa ceva! Nu mai veni printre noi – va însemna moartea ta imediată. Îi considerăm pe adevăraţii slani ca având o inteligenţă superioară, sau mai bine zis o inteligenţă aflată pe o treaptă superioară a dezvoltării, din pricina capacităţii lor de a citi gândurile. Îi credem capabili de orice viclenie, de orice mârşăvie. Sunt în stare să facă planuri pentru următorii treizeci, ba chiar şi pentru următorii o sută de ani. De aceea, chiar dacă acum te cred din toată inima, te voi ucide

îndată ce voi avea posibilitatea, pentru că nu ştiu cum vei evolua pe măsură ce te vei maturiza. Nu ne pune niciodată la încercare bunăvoinţa. Suntem conduşi de suspiciune, nu de toleranţă. Şi acum îţi spun la revedere şi, oricât ţi s-ar părea de curios, succes!

Jommy o privi cum se îndepărta, uşoară şi agilă – o siluetă înghiţită treptat de întunericul care încă domnea în vestul văii. Era drumul care ducea spre oraş, calea pe care el însuşi trebuia să o urmeze. Grăbit, urcă în navă, închise uşa şi scoase din magazie două costume spaţiale. Cu unul dintre ele o îmbrăcă pe Bunicuţă, în ciuda protestelor şi a mormăielilor ei neinteligibile, apoi şi-l puse pe al lui şi se repezi în cabina de comandă.

Închise uşa, ca să nu mai vadă rânjetul de beţiv care schimonosea faţa bătrânei înapoia plasticului transparent al căştii, iar în secunda următoare stătea încordat privind prin ecranul ce se deschidea spre „cer”. Degetele lui se întinseră spre comenzile panourilor antigravitaţionale. În clipa următoare, se simţi cuprins de nesiguranţă, acea nesiguranţă care crescuse în el cu fiecare clipă ce-l apropia de momentul decisiv. Era oare posibil ca un asemenea plan atât de simplu să reuşească?

Putea să vadă navele ce-l păndeau – mici puncte întunecate pe bolta de deasupra, puse în evidenţă şi de faptul că acolo, sus, soarele strălucea deja. Norii şi ceaţa ce umpleau valea se risipeau cu o viteză incredibilă şi dacă mai avea vreun rost să se gândească la condiţiile meteo, atunci putea spune că până şi acestea erau împotriva lui. Acum se afla încă ascuns de semiobscuritatea văii, dar în câteva minute ar fi devenit perfect vizibil, ceea ce i-ar fi micşorat considerabil şansele de salvare şi aşa destul de scăzute.

Era atât de preocupat, încât în primele secunde avu senzaţia că vibraţiile mentale neclare pe care le recepţiona erau propriile sale gânduri:

Nu trebuie să-mi fac griji. Bătrâna Bunicuţă va scăpa de slan. Trebuie doar să se machieze, ca să arate mai bine. La

ce bun a mai fost actriţă, dacă nu şi-ar putea schimba înfăţişarea? Bunicuţa îşi va face un trup frumos şi alb, cum îl avea pe vremuri. Trebuie să-şi dichisească faţa asta bătrână. Br-r-r!

Părea că propriul său aspect o umpluse de silă. Jommy îşi scoase din minte imaginea ei, dar cuvintele rămaseră. Şi părinţii lui foloseau peruci, totuşi, în pofida acestui fapt, mutilarea necesară a părului natural şi tunderea lui permanentă se dovediseră inutile. Adevăraţii slani erau însă siliţi să facă mereu acest lucru, iar în direcţia respectivă ajutorul şi experienţa Bunicuţei puteau fi de un real folos.

Ciudat cât de repede dispăruse ezitarea lui Jommy, acum, când avea un plan de viitor. Uşoară ca un fir de praf, nava se ridică, apoi motoarele reactive prinseră viaţă, propulsând-o cu o viteză fantastică. Cinci minute pentru accelerare şi decelerare, spusese comandantul flotei militare. Jommy zâmbi întunecat. N-avea de gând să încetinească. Păstrând aceeaşi viteză uriaşă, se prăvăli în picaj spre râul care arăta ca o panglică lată şi întunecoasă la marginea oraşului. Alesese aşezarea umană ca loc de aterizare, tocmai datorită prezenţei apei. Pe ultimii metri, frână cu toată forţa.

În acele clipe, când era deja prea târziu, încrederea comandanţilor slani trebuie să se fi zdruncinat din temelii. Uitând că nu era prudent să se arate în plină zi deasupra unui oraş atât de populat, ba mai mult chiar, să-şi folosească armele grele, se repeziră ca nişte păsări de pradă, trăgând cu toate gurile de foc ale celor şapte nave. Jommy smuci uşor sârma legată de trăgaciul armei sale, pe care o montase în menghina din botul navei.

Din exterior, un impuls violent îi spori viteza, dar el abia îl sesiză – acela fusese singurul rezultat al barajului de foc al urmăritorilor. Atenţia i se concentrase asupra propriei sale arme. În momentul în care trăsese la rândul lui, la prova izbucnise o lumină albă, iar în aceeaşi clipă în metalul gros din botul navei apăruse o gaură cu diametrul de peste o

jumătate de metru. Mai departe, raza nimicitoare ţâşni liberă spre sol, evaporând instantaneu apa râului. Aeronava se strecură prin tunelul astfel creat, încetinind în continuare cu toată forţa motoarelor cu reacţie.

Lumina care pătrundea prin ecrane păli din cauza apei, apoi dispăru cu desăvârşire în clipa când, ajungând la fundul râului, începură să se afunde din ce în ce mai adânc în sol, prin gaura forată de fasciculul necruţător al armei atomice.

Era ca şi cum ar fi zburat prin văzduh. Nu simţea nici o rezistenţă la înaintare, exceptând presiunea jeturilor reactive. Rocile erau dezintegrate până la nivelul atomic al elementelor componente, pierzându-şi instantaneu soliditatea şi transformându-se într-un bulgăre de materie comparabilă cu cea de la începutul lumii. O coeziune aparent indestructibilă, care dura de peste zece milioane de ani, dispărea într-o fracţiune de secundă sub acţiunea energiei nucleare.

Jommy fixă secundarul ceasului. Zece secunde, douăzeci, treizeci… un minut. Manevrând manetele de comandă, încercă să ridice botul navei, dar enorma presiune a decelerației făcea imposibilă orice abatere de la traiectorie. Abia după treizeci de secunde izbuti să reducă jeturile.

După două minute şi douăzeci de secunde de deplasare subterană, nava se opri. Se aflau probabil undeva sub centrul oraşului şi aveau în spate treisprezece kilometri de tunel prin care apa râului torturat năvălea în clocote. Aceasta avea, desigur, să astupe gaura, iar slanii fără cârlionţi rămăseseră cu buzele umflate. Cu siguranţă că în cele din urmă pricepuseră ce se întâmplase, mai ales că în acele clipe, probabil, detectoarele lor sensibile erau îndreptate spre locul în care se aflau fugarii.

Jommy râse satisfăcut. Şi ce dacă ştiau? Ce puteau să-i mai facă acum? Adevărat, Bunicuţa şi el încă nu scăpaseră de toate pericolele. Acestea aveau să revină în momentul în care se vor fi ridicat la suprafaţă. Probabil că acum fusese

alertată întreaga organizaţie a slanilor fără cârlionţi, dar asta ţinea de domeniul viitorului. Deocamdată învinsese, iar victoria era cu atât mai reconfortantă cu cât venea după multe ore epuizante, disperate. Trebuia să pună în aplicare planul Bunicuţei, să se deghizeze, şi să se despartă de bătrână.

Râsul îi pieri de pe buze. Stătu câteva clipe pe gânduri, apoi dădu buzna în cabina de alături. Punga neagră cu bani pe care o căuta se odihnea în poala femeii, sub protecţia unei mâini ca o gheară. Fără să ezite, o smulse înainte ca bătrâna să-şi dea seama de intenţiile lui. Ea ţipă şi se repezi s-o recapete, dar fu respinsă cu răceală.

— Stai liniştită! M-am hotărât să-ţi adopt planul. Am să mă deghizez astfel încât să arăt ca un om, apoi ne vom despărţi. Îţi voi da de aici cinci mii de dolari, iar restul îi vei primi peste un an. Iată cum vom face: am nevoie de un loc unde să mă ascund, unde să fiu în siguranţă, aşa că vei merge undeva în munţi şi vei cumpăra o fermă. După ce o vei face, vei insera un anunţ în ziarul local. Eu am să public un răspuns, apoi ne vom întâlni. Păstrez grosul banilor pentru ca nu cumva să-ţi treacă prin cap să mă păcăleşti. Regret, dar tu m-ai prins acum şase ani, aşa că trebuie să mă suporţi în continuare. Acum mă voi întoarce, ca să blochez tunelul. Într-o bună zi, voi adapta nava ca să funcţioneze pe baza energiei atomice şi n-am chef ca între timp să intre cineva aici.

Trebuia, desigur, să părăsească în cea mai mare grabă oraşul şi să înceapă turul continentului. Acolo se mai aflau cu siguranţă şi alţi semeni de-ai lui dar, aşa cum şi părinţii săi se cunoscuseră întâmplător, şi el avea nevoie de multă şansă pentru a-i găsi pe cei de acelaşi neam. Şi mai trebuia să pună la punct şi planul la care până atunci meditase doar în linii mari, acel plan măreţ ce prindea acum contur în mintea lui. Planul de a-şi găndi calea către adevăraţii slani.

CAPITOLUL 12

Cerceta şi lucra. Acolo. În vale. În laboratorul din ferma izolată a Bunicuţei, toate ideile şi proiectele pe care tatăl lui i le întipărise în minte deveneau, încet-încet, realitate. Învăţase să controleze în sute de moduri acea energie fără egal pe care o avea la dispoziţie, spre binele oamenilor şi al slanilor deopotrivă.

Descoperise că eficacitatea invenţiei rezulta din două idei de bază: sursa de energie putea fi oricât de mică, iar forma ei de manifestare nu era în mod obligatoriu căldura. Putea fi convertită în mişcare, vibraţii, radiaţii sau direct în electricitate.

Începu să-şi construiască un arsenal, apoi transformă un munte din apropiere în fortăreaţă, conştient totuşi de faptul că n-ar fi rezistat unui atac de proporţii. Oricum, tot ce făcuse era mai mult decât nimic. Având de partea lui ştiinţa care-l ajuta să se apere din ce în ce mai bine, căutările sale deveniră tot mai hotărâte.

Jommy călătorea mereu. Pe drumuri ce se pierdeau în depărtări, sau în oraşe ciudate, fiecare cu viermuiala sa de oameni. Soarele răsărea şi apunea, răsărea şi apunea, urmându-şi ciclul nesfârşit. Zile cu ploi mărunte şi reci, nopţi nenumărate. Deşi izolat, singurătatea nu-l apăsa, deoarece sufletul lui deschis trăia de fiecare dată din plin uriaşa dramă ce se desfăşura zilnic sub ochii săi. Oriunde se ducea întâlnea felurite forme de manifestare a prezenţei organizaţiei slanilor fără cârlionţi, şi cu fiecare zi care trecea era tot mai uluit şi mai dezamăgit. Unde se aflau adevăraţii slani?

Absenţa semenilor săi îl înnebunea, părea fără de răspuns. Aceeaşi senzaţie de incertitudine îl stăpânea şi acum, când mergea încet pe artera principală a oraşului Nici nu mai ştia câte localităţi cercetase până atunci. O sută? Sau poate o mie…

Noaptea cobora încet peste aşezare. Întunericul era străpuns de nenumăratele ferestre luminate ale magazinelor. Jommy se îndreptă spre un chioşc şi cumpără

toate ziarele locale, apoi reveni la maşină. În ciuda înfăţişării banale, aceasta era un adevărat crucişător pe roţi, iar Jommy o păzea în permanenţă. Se rezemă de automobilul lung şi scund şi începu să citească. Pe măsură ce dădea paginile una după alta, aruncându-şi în fugă ochii pe fiecare articol, o boare răcoroasă de vânt făcu ziarul să-i fluture în mâini.

Vântul deveni mai puternic şi mai rece, aducând mirosul dulce-amărui al ploii. Un vârtej mai obraznic prinse marginea paginii, o scutură violent, apoi o sfâşie cu brutalitate şi plecă mai departe şuierându-şi victoria şi fugărind pe stradă peticul de hârtie rupt. Băiatul strânse ziarele şi se urcă în maşină. După o oră, acestea erau mototolite şi aruncate într-un coş pentru gunoi. Cufundat în gânduri, Jommy sui din nou la volan.

Aceeaşi poveste. Două dintre ziare aparţineau slanilor fără cârlionţi. Mintea lui antrenată sesiza uşor diferenţele subtile, coloratura aparte a articolelor, chiar şi modul diferit de aşezare a cuvintelor în frază – diferenţa dintre publicaţiile scrise de oameni şi cele concepute de slanii fără cârlionţi. Două din şapte era media obişnuită, iar cele două aveau, ca de obicei, cele mai mari tiraje.

O dată în plus, calea urmată se dovedise o fundătură. Oameni şi slani fără cârlionţi. Atât! Nici aici nu exista un al treilea grup, nici aici nu apăreau acele nuanţe din care s-ar fi putut deduce prezenţa adevăraţilor slani. Asta dacă teoria lui era corectă. Nu-i mai rămânea decât să citească revistele săptămânale şi să-şi petreacă seara aşa cum îşi petrecuse ziua: mergând cu maşina de colo-colo, cercetând fiecare casă, sondând mintea fiecărui trecător. În timp ce se îndrepta spre est, vijelia se năpusti ca o fiară flămândă.

În spatele său, oraşul dispărea înghiţit de întuneric şi de furtună. O altă încercare, un alt eşec.

Apa din jurul navei era neagră şi nemişcată. Trecuseră trei ani până când Jommy se întoarse, în sfârşit, la tunelul său. Plescăi prin noroi şi porni echipamentele ce funcţionau pe

baza energiei atomice, îndreptând forţa lor sclipitoare spre metalul torturat.

O placă din oţel de zece puncte acoperea gaura considerabilă din fuzelaj, făcută de arma puternică a tatălui său în ziua când scăpase de urmăritorii slani. La sfârşitul unei săptămâni interminabile, o monstruozitate metalică îmbrăţişase ca o caracatiţă suprafaţa exterioară a vehiculului spaţial, întărind-o cu rezistenţa ei de neînfrânt. Munca dură până când pereţii de treizeci de centimetri fură dublaţi în întregime cu acelaşi oţel de zece puncte, care acum îmbrăca întreaga navă, de la un capăt la celălalt.

Următoarele săptămâni Jommy le dedică studiului panourilor antigravitaţionale şi al pulsaţiilor electrice proprii acestora. În sfârşit, descoperi o piesă pe care, surâzând ironic, o lăsă în tunel, fiindcă pe ea o urmăreau detectoarele slanilor fără cârlionţi. N-aveau decât să creadă că racheta era tot acolo!

Munci ca un rob timp de trei luni, dar în sfârşit, într-un octombrie ploios, la ora când noaptea se îngâna cu ziua, nava parcurse zece kilometri de tunel pe o cale de rulare antifricţiune, apoi ţâşni pe verticală, străpungând burniţa rece.

Ploaia se transformă în lapoviţă, apoi în ninsoare. După câteva secunde însă, adolescentul ajunsese deasupra norilor, departe de intemperiile terestre. În jurul său domnea acum imensitatea spaţiului cosmic, cu puzderia de stele ce clipeau uimite la trecerea inegalabilului vehicul. Iată Sirius, cea mai strălucitoare bijuterie din diademă, iat-o şi pe Marte cea roşie. Dar nu Marte era ţinta de data aceasta. Jommy intenţiona doar un zbor scurt, un zbor de probă spre Lună, care să-i ofere experienţa atât de necesară lungii şi periculoasei călătorii ce devenea inevitabilă cu fiecare nouă săptămână de căutări sterile. Ştia că într-o bună zi va fi silit să meargă pe Marte.

În spatele lui, vălul neclar al nopţii ce învăluia globul pământesc se depărta rapid. Într-o parte apăru o luminiţă

care creştea văzând cu ochii şi, la un moment dat, contemplarea apropiatului răsărit de soare fu tulburată de semnalul de alarmă. Undeva sus, departe, se vedea o lumină care clipea. Încetinind brusc, Jommy o privi cum îşi schimbă poziţia. Deodată, lumina se stinse şi, la limita vederii, apăru o altă navă!

Era o navă militară, de gabarit mare, care venea direct spre el. Crescu din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropia, perfect vizibilă deoarece primea din plin lumina Soarelui. Trecu la mai puţin de o sută cincizeci de kilometri depărtare, o formă întunecată de metal neted, lungă de vreo trei sute de metri. După câteva secunde dispăru în întuneric, iar după încă o jumătate de oră alarma se opri.

Însă nu pentru mult timp. După numai zece minute, porni din nou. A doua navă era mai îndepărtată şi zbura pe urmele celei dinainte. Era tot una militară, dar mai mică, un distrugător, şi urma o traiectorie ciudată, formată dintr-o succesiune de unghiuri drepte.

Când sistemul de alarmă se opri pentru a doua oară, Jommy porni iarăşi motoarele. Era nehotărât: se simţea cuprins de un sentiment de respect. Două nave militare, dintre care una de calibru greu, aşa de aproape una de alta! De ce? Aveau aparenţa unei patrule spaţiale, dar împotriva cui? Cu siguranţă că nu împotriva oamenilor. Aceştia habar n-aveau de slanii fără cârlionţi şi de vehiculele lor minunate.

Încetini, după care opri din nou. Nu, nu era pregătit să rişte să dea peste asemenea monştri, puternic înarmaţi şi, cu siguranţă, necruţători. Începu să descrie o curbă largă… şi la mijlocul ei observă micul obiect întunecat asemănător unui meteorit care se năpustea spre el.

Viră scurt, evitând în ultima clipă coliziunea, dar obiectul se întoarse şi veni din nou, ameninţător, de parcă ar fi fost viu, o creatură oribilă a spaţiului. Apăru câteva clipe, prin ecranul din spate – un glob metalic, întunecat, cu diametrul de aproape un metru. Disperat, Jommy încercă să-l evite din

nou, dar înainte de a putea face vreo manevră fu scuturat de un şoc cumplit, asurzitor.

Explozia îl azvârli cu violenţă pe podea; şocul îl ţintui acolo, năuc, totuşi încă în viaţă, conştient că rezistenţa blindajului făcuse faţă cu succes cumplitei deflagraţii. Nava se zgâlţâia ca ieşită din minţi. Ameţit, se reculese şi urcă din nou în fotoliul din faţa pupitrului de comandă. Fusese lovit de o mină! O mină zburătoare! Oare ce alte măsuri de precauţie teribile fuseseră luate, şi împotriva cui?

Gânditor, îşi pilotă atent nava avariată, aproape scoasă din uz, până la tunelul de sub râul care străbătea ferma Bunicuţei, tunel care în ultima lui porţiune suia până în inima unui pisc muntos. Nu-şi putea da seama nici măcar cu aproximaţie cât timp avea să fie silit să rămână ascuns acolo. Cel puţin temporar, vehiculul devenise inutilizabil, dintr-un motiv principal: învelişul exterior era puternic radioactiv. Încă un lucru era limpede: deocamdată Jommy nu putea să lupte împotriva slanilor fără cârlionţi, nici să-i păcălească.

Două zile mai târziu, stătea în uşa casei şi-şi privea cea mai apropiată dintre vecine, doamna Lanahan, care, cu buzele strânse, venea pe poteca dintre cele două livezi. Era o blondă plinuţă, al cărei cap rotund, ca de bebeluş, ascundea o minte băgăreaţă şi maliţioasă. Ochii ei albaştri îl fixau cu neîncredere pe adolescentul înalt, cu păr castaniu şi ochi căprui – nepotul Bunicuţei.

Jommy îi deschise uşa şi o urmă în casă, privind-o amuzat. Mintea ei reflecta ignoranţa cea mai crasă, tipică locuitorilor din zonele rurale izolate, o lume în care din educaţie mai rămăsese doar o umbră palidă, reflectarea slabă, impersonală a cinismului oficial. Nu ştia exact ce anume însemna slan, dar credea că el, nepotul, era unul dintre aceştia, aşa că venise până acolo ca să se convingă. Reprezenta un subiect excelent pentru un interesant experiment de hipnoză cu cristale conceput de Jommy. Era fascinant s-o priveşti cum fixa micuţa gemă pe care el o

pusese pe masă, şi s-o asculţi vorbind încontinuu, fără să-şi dea seama că înceta să mai fie stăpână pe propria ei voinţă, devenind sclava minţii nepotului despre care până la urmă nu aflase nimic.

Plecă într-un târziu, când soarele începuse să coboare în spatele munţilor. Era aparent neschimbată, numai că uitase motivul pentru care venise, şi asta fiindcă Jommy îi indusese o nouă atitudine faţă de slani: lipsită de ură – o măsură de precauţie pentru viitor – dar în acelaşi timp dezaprobatoare, ca să nu dea de bănuit în colectivitatea în care ura constituia un sentiment general.

A doua zi îl întâlni pe câmp pe soţul femeii, un negru uriaş şi bărbos. O discuţie liniştită şi un alt cristal – altfel acordat – îl trecură şi pe el sub control.

În lunile ce urmară, Jommy rămase lângă Bunicuţa, sau mai bine zis lângă cea care fusese Bunicuţa, pentru că devenise blândă ca un mieluşel în urma tratamentului cu cristale hipnotice. Încet-încet, băiatul instaură un control mental absolut asupra celor câteva sute de fermieri ce-şi duceau viaţa în decorul idilic al văii încadrate de coline mereu verzi. La primele experienţe, avusese nevoie de gemele cu puteri neobişnuite dar, după ce mai învăţă câte ceva despre structura mentală a oamenilor, descoperi că se putea dispensa de ele, folosindu-şi doar propria sa forţă cerebrală Era adevărat însă, procedeul decurgea mai lent.

Făcu o socoteală aproximativă. Chiar la un ritm de două mii de hipnotizaţi pe an – asta neţinând cont de noile generaţii – i-ar fi trebuit două milioane de ani să „îmblânzească” cele patru miliarde de oameni. Aşadar două milioane de slani ar fi putut face treaba într-un an, dacă ar fi deţinut secretul cristalelor hipnotice.

Avea nevoie de două milioane şi el nu putuse găsi nici măcar unul! Ştia că totuşi, undeva, trebuia să existe şi alţi semeni de-ai săi, şi mai ştia că odată şi-odată va fi necesar să-şi folosească inteligenţa pentru a intra în contact cu organizaţia lor. Însă pentru asta erau necesari nişte ani de

trudă, şi mai ales trebuia să treacă de primul obstacol: găsirea acelei organizaţii!

CAPITOLUL 13

Era încolţită. Într-o secundă, Kathleen Layton fu cu toate simţurile la pândă. Trupul tânăr şi zvelt încremenise lângă biroul lui Gray, în faţa sertarului deschis al cărui conţinut îl studia. Mintea în alertă îi semnală că liderul şi încă un bărbat tocmai ieşeau din dormitorul ei, trecând în altă cameră, vecină cu cea în care se afla acum – biroul personal al dictatorului!

Era furioasă. Săptămâni întregi aşteptase această şedinţă de Consiliu, care avea să consfinţească statutul ei de însoţitoare a lui Gray, oferindu-i liberul acces la biblioteca liderului. Şi acum… acest accident stupid! Pentru prima dată, conducătorul oamenilor venise în camera ei, în loc să o cheme la el aşa cum făcea de obicei. Retragerea devenise acum imposibilă, pentru că toate celelalte ieşiri erau păzite.

O prinseseră! Cu toate acestea, nu regreta fapta comisă. Ce altceva putea face un slan prizonier decât să caute o cale de evadare? Cu fiecare clipă devenea tot mai conştientă de gravitatea situaţiei. Prinsă în flagrant delict! Încetă să mai pună hârtiile înapoi în sertar. Nu mai avea timp. Cei doi se aflau chiar în faţa uşii.

Luând o hotărâre bruscă, închise sertarul, aranjă hârtiile rămase într-un teanc pe care îl puse pe marginea biroului şi, ca o căprioară hăituită, fugi spre un fotoliu. În aceeaşi secundă, uşa se deschise şi Petty intră înăuntru, urmat de Gray. Văzând-o, cei doi bărbaţi se opriră. Faţa şefului poliţiei secrete se întunecă. Ochii lui se îngustară, aruncând spre dictator priviri întrebătoare. Sprâncenele acestuia se ridicară a mirare, iar în zâmbetul lui se citi o urmă de ironie.

— Bună ziua! spuse el. Ce vânt te aduce pe aici?

Kathleen îşi pregătise deja răspunsul, dar înainte să poată scoate vreun cuvânt, Petty o întrerupse. Atunci când voia,

ticălosul avea o voce foarte plăcută, şi exact pe acest ton i se adresă lui Gray.

— Este evident că te spiona, Kier, rosti el blând.

În logica lui exista ceva care o făcu pe fată să se crispeze. Trăia cu senzaţia că destinul întunecat al şefului poliţiei secrete făcuse ca acesta să fie prezent în toate momentele critice ale vieţii ei. Simţi că-i piere curajul atunci când îşi dădu seama că şi clipa de faţă intra în aceeaşi categorie şi că Petty ar fi fost în stare de orice ca să-i agraveze situaţia, să o facă fatală pentru prizonieră.

Bărbatul continuă calm:

— Zău, Kier, uite că din păcate ne-am întors la ceea ce tocmai discutam. Săptămâna viitoare, fata va împlini douăzeci şi unu de ani, deci va deveni majoră. Ai de gând s-o ţii aici până moare de bătrâneţe, la vreo sută şi ceva de ani, ori mai ştiu eu ce vârstă matusalemică?

Zâmbetul de pe faţa lui Gray se aspri.

— Kathleen, nu ştiai că sunt la şedinţa de Consiliu?

— Bineînţeles că ştia, interveni din nou Petty sarcastic, dar sfârşitul neaşteptat de rapid al acesteia i-a făcut o surpriză foarte neplăcută.

— Refuz să răspund la orice întrebări puse în prezenţa acestui om, replică rece fata. Încearcă să pară calm şi logic, dar în ciuda modului straniu în care îşi ascunde adevăratele gânduri, simt o undă de îndârjire dinspre creierul lui. Iar vibraţia mentală care i-a ieşit la suprafaţa minţii arată cât e de încântat că, în sfârşit, vă va putea convinge că trebuie să fiu ucisă.

Faţa liderului devenise gânditoare şi, în mod surprinzător, vădea o oarecare ostilitate. Mintea fetei o atinse uşor pe a lui, sesizând un gând în stare incipientă, o hotărâre în devenire, dar imposibil de descifrat. Într-un târziu, Gray spuse:

— Din punct de vedere istoric, putem afirma că acuzaţia ce ţi se aduce este adevărată, John. Faptul că-i doreşti moartea este... Ţ-ă-ă... dovedit. Reprezintă fără îndoială

urmarea zelului depus de tine în lupta împotriva slanilor, dar denotă un fanatism cel puţin curios pentru un om atât de capabil.

Petty făcu un gest cu mâna de parcă ar fi vrut să-i alunge cuvintele.

— Adevărul este că vreau şi nu vreau s-o văd moartă. Din punctul meu de vedere, faptul că stă aici, în palat, şi că are capacitatea de a citi gândurile reprezintă o permanentă şi serioasă ameninţare la adresa securităţii statului. Pur şi simplu nu mai vreau s-o ştiu prin preajmă şi, nefiind un sentimental, mai ales în ceea ce-i priveşte pe slani, găsesc că moartea e soluţia cea mai sigură. M-am hotărât totuşi să nu mai insist asupra unui asemenea verdict, datorită neputinţei de a fi nepărtinitor în acest caz. Cred însă cu toată convingerea că ideea pe care am enunţat-o azi în şedinţă este bună: ar trebui s-o mutăm pe fată în altă parte.

Nici un gând al lui Gray nu arăta că ar fi vrut să spună ceva. Privirea lui se oprise pe faţa fetei, cu o fixitate supărătoare.

— În momentul în care voi fi luată din acest palat, spuse tăios Kathleen, voi fi ca moartă şi, aşa cum a spus domnul Gray cu ani în urmă – atunci când mercenarul tău a încercat să mă ucidă – cercetările efectuate după moartea unui slan sunt întotdeauna privite cu suspiciune.

Văzu că dictatorul clatină din cap în semn de împotrivire. Iar când vorbi, avu cea mai moale şi mai neconvingătoare voce din câte auzise Kathleen până atunci:

— Te cam grăbeşti cu presupunerile când afirmi că nu sunt în stare să-ţi ofer protecţie. Una peste alta, însă, sunt de acord că planul e bun.

Fata făcu ochii mari, dezamăgită. Liderul încheie virtuala ei condamnare la moarte pe un ton egal:

— Îţi vei strânge hainele şi restul lucrurilor care-ţi aparţin şi te vei pregăti de plecare în douăzeci şi patru de ore.

Şocul trecu, iar mintea i se linişti. Faptul că Gray îi retrăsese protecţia era o realitate prea evidentă ca să mai

merite să-şi bată capul cu ea.

O uluia însă faptul că nu exista nici o dovadă în baza căreia să i se poată intenta un proces. Nici nu apucase să se uite prin hârtiile pe care le făcuse teanc. Rezulta deci că decizia fusese luată ţinând cont pur şi simplu de prezenţa ei acolo şi de acuzaţiile lui Petty. Surprinzător era că o apărase de şeful poliţiei secrete în situaţii mult mai dramatice şi că ea mai intrase în acel birou de cel puţin şase ori, fără să fie controlată sau suspectată de cineva.

Însemna că decizia fusese luată anterior, deci orice argument era de prisos. Observă că şi Petty, uimit, se încruntă, cuprins de suspiciuni în faţa victoriei facile. Suprafaţa minţii lui fu străbătută fulgerător de o undă de insatisfacţie, apoi apăru hotărârea fermă de a întări decizia liderului. Petty îşi aruncă atent ochii prin cameră, apoi se opri cu privirea asupra biroului şi spuse:

— Problema este ce a descoperit cât timp a stat singură aici. Ce conţin aceste hârtii?

Nu se putea spune că-i lipsea tupeul. Se îndreptă spre masă chiar în timp ce punea întrebarea. Ajuns acolo, cu Gray în spatele său, răsfoi documentele.

— Hm-m-m! Lista vechilor ascunzători ale slanilor, pe care încă le mai folosim pentru a-i prinde pe cei neorganizaţi. Din fericire sunt câteva sute, aşa că sunt convins că n-a apucat nici măcar să le memoreze denumirile, darmite localizarea exactă.

Concluzia era absolut falsă, dar nu asta o preocupa acum pe Kathleen aflată la ora revelaţiilor. Niciunul dintre bărbaţi nu-şi putea imagina că locurile unde se aflau ascunzătorile slanilor se întipăriseră definitiv în mintea fetei. Mai mult chiar, memoria ei fotografică reţinuse şi sistemele de alarmă montate de poliţia secretă pentru a avertiza în cazul pătrunderii unui intrus. Din analiza sumară a documentului reieşea existenţa unui fel de emiţător de gânduri care îi îndrepta spre ţintă pe slanii izolaţi. Dar asta conta mai puţin acum.

Important era Gray. Liderul studia atent teancul de hârtii.

— E mai grav decât am crezut, murmură el, iar inima fetei încetă să mai bată. Mi-a scotocit prin birou.

Kathleen se gândi încordată că nu era cazul ca dictatorul să recunoască aşa ceva de faţă cu Petty, ceea ce echivala cu a pune o armă de temut în mâna celui mai înverşunat duşman al ei.

Gray se întoarse, fixând-o cu o privire de gheaţă. Ciudat, dar suprafaţa minţii lui rămăsese la fel de calmă şi de stăpână pe sine ca întotdeauna. Bărbatul nu era furios, ci stăpânit de o hotărâre fermă – aceea de a o rupe cu fata.

— Vei merge în camera ta, vei împacheta şi vei aştepta dispoziţiile mele.

Kathleen tocmai se depărta, când îl auzi pe Petty spunând:

— Ai afirmat în diferite ocazii că o ţii în viaţă numai în scopuri ştiinţifice. Dacă o muţi de aici, înseamnă că scopurile acelea nu mai sunt valabile. Îndrăznesc de aceea să sper că va fi pusă sub protecţia poliţiei secrete.

Tânăra trase uşa după ea. Îşi închise mintea pentru a bloca accesul vibraţiilor mentale venite dinspre cei doi şi o porni în fugă pe coridor spre camera ei. Nu avea nici un interes să afle detaliile acelei crime făţarnice pe care probabil că Gray şi acolitul lui o perfectau chiar în acele momente. Ştia foarte clar ce avea de făcut. Deschise uşa dormitorului care dădea spre unul dintre coridoarele principale, îşi înclină capul spre santinela care o salută luând poziţia de drepţi şi se îndreptă calmă către cel mai apropiat lift.

Teoretic, nu avea voie să circule decât până la nivelul aflat la o sută şaptezeci de metri înălţime. Accesul la hangarele avioanelor, aflate cu încă o sută şaptezeci de metri mai sus, era interzis. Din păcate pentru el, însă, tânărul liftier – un militar solid, de altfel – nu putu para lovitura năprasnică pe care fata i-o trase în bărbie, făcându-l să se prăbuşească. Kathleen citi în mintea lui că, la fel ca majoritatea bărbaţilor, nu accepta ideea că o asemenea fată înăltuţă şi

firavă putea fi periculoasă pentru un mascul în plină putere, cântărind aproape nouăzeci de kilograme. Cel de aici îşi pierduse cunoştinţa înainte de a-şi înţelege greşeala. Deşi era o cruzime din partea ei, nu ezită să-i lege picioarele cu sârmă, şi tot cu sârmă îi fixă şi căluşul pe care i-l îndesase în gură.

Ajunsă pe acoperiş, efectuă o scurtă explorare mentală în jurul ascensorului, apoi deschise uşa şi o închise rapid în urmă. Văzu un avion la mai puţin de zece metri distanţă. Lângă el, un altul, la care trei mecanici trebăluiau, ascultând poveştile unui soldat.

Nu-i trebuiră mai mult de zece secunde ca să ajungă lângă aparatul de zbor şi să se caţere în carlingă. Se bucură constatând că toate comenzile îi sunt familiare; nu se chinuise degeaba atunci când sondase, vreme de mai mulţi ani, creierele piloţilor. Motoarele şuierară, avionul se puse în mişcare, apoi ţâşni cu viteză maximă.

Hm, iar o întinde colonelul, o ajunse din urmă gândul unui mecanic.

Probabil că s-a dus după vreo femeie, zise soldatul.

Mda, aprobă al doilea mecanic. Ai zice că tipul…

După două ore de zbor neîntrerupt pe direcţia sud-vest, Kathleen ajunse la ascunzătoarea aleasă drept ţintă. Ateriză, cuplă pilotul automat, îl programă să zboare mai departe spre est şi coborî din avion. În zilele ce urmară, pândi cu nerăbdare un vehicul. În cea de-a cincisprezecea zi, şansa îi surâse. De după un pâlc de copaci apăru un automobil lung şi negru, îndreptându-se direct spre ea. Muşchii i se încordară. Cumva, n-avea importanţă cum, va pune mâna pe el. Poliţia secretă putea să apară în orice moment, aşa că trebuia să plece de acolo şi încă repede! Rămase cu ochii pe maşină, aşteptând.

CAPITOLUL 14

Preria imensă, pustie şi vântoasă rămase în sfârşit undeva în urmă. Jommy schimbă direcţia, îndreptându-se direct spre est, apoi către sud. După un timp începu să întâlnească

tot mai multe baraje ale poliţiei, dar nu fu oprit la niciunul din ele. În cele din urmă, cercetând minţile unor oameni, înţelese despre ce era vorba. Căutau o fată. O fată slan!

Şocul descoperirii fu violent. Timp de câteva secunde, raţiunea lui Jommy refuză să accepte o asemenea speranţă neaşteptată. Şi totuşi nu putea fi vorba de un slan fără cârlionţi. Oamenii, care îi puteau deosebi pe slani doar după podoaba capilară, nu puteau căuta decât un slan adevărat, ceea ce însemna că visul lui se împlinise.

Se îndreptă decis spre zona pe care poliţiştii aveau ordin s-o înconjoare. Ieşi din autostradă şi porni pe un drum secundar, şerpuit, care cobora în văi împădurite şi urca înapoi pe colinele înalte. Dimineaţa fusese mohorâtă, dar acum soarele strălucea din plin pe cerul fără nori.

Avea senzaţia clară că se apropie de centrul zonei primejdioase. Impresia i se amplifică brusc în momentul în care mintea îi fu atinsă de un gând exterior. Era o pulsaţie domoală şi în acelaşi timp atât de măreaţă prin semnificaţia ei, încât simţi un fior.

Atenţie, slani! Acesta este un emiţător de gânduri Porgrave. Vă rugăm s-o luaţi pe drumul secundar care se bifurcă la opt sute de metri de aici. Mai târziu veţi primi un alt mesaj.

Jommy încremeni. Moale şi insistentă, unda mentală îl atinse din nou, blândă ca o ploaie de vară:

Atenţie, slani! vă rugăm s-o luaţi…

Merse mai departe, încordat, dar emoţionat. Iată că miracolul se produsese. Undeva, aproape, se aflau slani, mulţi slani! Un asemenea emiţător putea eventual să fi fost construit de un singur individ, dar modul cum fusese conceput mesajul sugera ideea unei comunităţi, în care s-ar fi putut să-şi găsească semenii. Oare?!

Nădejdile se clătinară la gândul că era posibil ca totul să fie o capcană. Poate că emiţătorul fusese găsit într-o ascunzătoare părăsită şi lăsat aici ca momeală. Personal se putea considera în afara oricărui pericol, datorită maşinii

lui indestructibile şi a puterii armelor sale, dar era bine să aibă în vedere şi posibilitatea unei ambuscade. Dacă aparatul fusese instalat, într-adevăr, de oameni, atunci poate că aceştia strângeau deja cercul în jurul acelui loc în speranţa că între timp mai apăruseră nişte slani atraşi de mesajul mental. La urma urmelor, chiar acea posibilitate îl adusese şi pe el acolo.

Jommy îşi continuă drumul. În mai puţin de un minut, ajunse la drumul menţionat în mesaj şi se înscrise pe el fără ezitare. Acesta şerpuia prin zone împădurite şi prin văioage. Cinci kilometri mai încolo, al doilea mesaj îl făcu să oprească brusc.

Acesta este un emiţător Porgrave. Ştiu că eşti un slan adevărat. Mergi la mica fermă aflată puţin mai departe. Acolo vei găsi intrarea într-un oraş subteran, cu uzine, grădini şi locuinţe. Bine ai venit! Acesta este un emiţător…

Maşina se hurducă în momentul când trecu peste nişte denivelări, apoi pătrunse printr-o lizieră deasă de sălcii, ajungând în final la un luminiş. Cross privi de-a curmezişul unei curţi invadate de bălării, la capătul căreia se afla o casă dărăpănată şi pustie. Alături de ea se mai găseau încă două construcţii, un grajd şi un garaj, ce purtau la fel de vizibil amprenta nemiloasă a timpului.

Bătrâna şandrama cu două niveluri îl privea cu ochii goi ai ferestrelor fără geamuri. Grajdul stătea să se prăbuşească sub povara anilor; uşa înfundată în pământul rămas în paragină se mai ţinea într-o singură balama.

Privirea adolescentului se opri fugitiv asupra garajului, trecu mai departe, apoi reveni, gânditoare. Construcţia avea aerul unui lucru părăsit, mort de mult, totuşi ceva nu se potrivea aici. Subtila diferenţă deveni tot mai evidentă în ochii lui Jommy, reţinându-i atenţia. Garajul părea şi el că stă să cadă, dar asta din cauza construcţiei, nu a vechimii. Se puteau ghici acolo piese din metale dure, asamblate prin îmbinări fără moarte.

Uşile aparent dărâmate erau grele şi se sprijineau de-a dreptul pe pământ, totuşi se deschiseră cu uşurinţă sub apăsarea degetelor tinerei care se apropie. Era înaltă, zveltă, îmbrăcată într-o rochie cenuşie şi-l privea pe băiat cu un zâmbet tulburător.

Ochii îi străluceau pe faţa delicată. Pentru că Jommy îşi controla întotdeauna mintea, lăsând doar o fantă îngustă care să permită fluxul gândurilor, ea crezuse la început că avea de-a face cu un om.

Dar el era slan!

Slan ca şi ea.

Pentru Jommy, care timp de atâţia ani bătuse lumea în lung şi în lat, căutând minuţios, cu mintea mereu la pândă, şocul şi revenirea din şoc fură practic simultane. Ştia că, odată şi odată, va întâlni un alt slan. Pentru Kathleen, însă, care nu trebuise niciodată să-şi ascundă gândurile, surpriza era devastatoare. Încercă disperată să se controleze, dar îi fu imposibil. Scutul mental, atât de rar folosit, devenise brusc inutilizabil.

Mintea fetei era ca o carte deschisă, iar în şuvoiul de gânduri ce năvăli dinăuntru se simţea o mândrie nobilă. Mândrie, dar şi umilinţă, o umilinţă izvorând dintr-o profundă sensibilitate şi din capacitatea de înţelegere care o egala pe a lui. Îi lipsea totuşi antrenamentul în lupta împotriva pericolelor. Kathleen radia de o bunătate caldă, care cunoscuse însă supărarea şi lacrimile şi fusese confruntată cu ura fără margini a oamenilor.

Apoi scutul mental i se închise strâns; stătea şi se uita cu ochi mari la Jommy. Într-un târziu îşi deblocă mintea şi lansă un gând către el:

Să nu mai rămânem aici! Eu stau şi aşa de prea multă vreme. Ai citit probabil în mintea mea despre poliţie, aşa că lucrul cel mai bun pe care-l putem face e s-o luăm din loc – şi cât mai repede!

Tânărul rămăsese nemişcat şi o ţintuia cu o privire strălucitoare. Cu fiecare secundă care trecea, mintea i se

umplea de speranţă, iar în trup simţea fiorul cald al bucuriei. I se părea că-i dispăruse o greutate de pe suflet. În aceşti ani, totul depinsese numai de el. Inegalabila armă, dată în grijă pentru acea lume a viitorului la care visase deseori, atârna ca o sabie a lui Damocles deasupra destinelor tuturor – oameni şi slani laolaltă – susţinută de un singur fir fragil: cel al vieţii sale. Şi iată că acum i se alătura o altă viaţă, un alt fir care să împiedice căderea sabiei.

Nu era un gând, ci mai degrabă o emoţie: tristă, dulce, copleşitoare. Un bărbat şi o femeie, singuri pe lume, se întâlneau, la fel ca mama şi tatăl lui cu mulţi ani în urmă. Zâmbi amintirilor şi-şi deschise larg mintea spre fată. Clătină din cap:

Nu, nu chiar acum. Am prins în mintea ta ceva despre nişte utilaje din oraşul subteran şi aş vrea să arunc o privire mai îndeaproape. Utilajele grele sunt cele care-mi lipsesc cel mai mult.

Zâmbi încurajator.

Şi nu-ţi face prea multe griji în legătură cu pericolul. Am nişte arme fără egal în comparaţie cu ale oamenilor, iar maşina asta e vehiculul ideal pentru a ne salva. Poate circula, practic, oriunde. Sper că are loc în peşteră.

Ah, da. Mai întâi se coboară cu câteva ascensoare, apoi poţi merge oriunde vrei, chiar şi cu maşina. Dar nu trebuie să pierdem vremea! Noi…

Jommy râse fericit.

Fără nici un dar, spuse el.

Ceva mai târziu, Kathleen îşi expuse din nou îndoielile:

Zău, cred că n-ar trebui să mai stăm. Văd în mintea ta că dispui de arme minunate şi de această maşină făcută dintr-un metal căruia tu îi zici oţel de zece puncte. Dar mai văd şi tendinţa de a subestima oamenii. Nu face o asemenea greşeală! În lupta împotriva slanilor, cei ca Petty îşi controlează creierul până la un nivel anormal de ridicat aş putea spune. Iar Petty nu se va da în lături de la nimic ca să

mă distrugă. Chiar în aceste clipe, sunt convinsă, laţul se strânge în jurul ascunzătorilor unde m-aş putea afla.

Tânărul o privi tulburat. În jurul lor domnea liniştea oraşului subteran. Pereţii altădată albi se ridicau mândri, dar spre un plafon crăpat, iar pilonii ce-l susţineau, aşezaţi în rânduri dese, erau curbaţi şi uzaţi, mai mult din cauza anilor decât a tonelor de pământ ce-i apăsau. Spre stânga se puteau vedea primele grădini artificiale şi strălucirea râului subpământean care alimenta cu apă lumea ascunsă. Spre dreapta se întrezărea lungul şir de apartamente ale căror uşi de plastic încă mai străluceau palid.

Aici locuiseră nişte fiinţe care, demult, fuseseră alungate de duşmanii lor necruţători, iar atmosferă ameninţătoare părea că mai persistă. Privind în jur, Jommy presupuse că aşezarea fusese evacuată cu mai mult de douăzeci şi cinci de ani în urmă. Totul părea apropiat, şi totuşi mort. Răspunsul său mental adresat fetei reflecta micşorarea senzaţiei de ameninţare sumbră a pericolului:

Conform oricărei logici, trebuie să pândim numai gândurile din exterior şi, pentru mai multă siguranţă, nu ne vom îndepărta la mai mult de câteva sute de metri de maşină. Faptul că intuiţia ta semnalează un pericol mă pune pe gânduri. Caută, te rog, printre amintiri şi încearcă să descoperi cauza acestei ameninţări. Pot şi eu să fac acest lucru, dar nu la fel de bine ca tine.

Se lăsă tăcerea. Ochii fetei se închiseră, iar scutul mental i se ridică. Aşa cum stătea în maşină în spatele lui, părea un copil maturizat prea devreme, care dormea un somn adânc. Într-un târziu buzele sensibile i se strânseră; deschise ochii şi rosti cu voce tare:

— Spune-mi, ce este oţelul de zece puncte?

— Aha, spuse Jommy satisfăcut, încep să înţeleg importanţa anumitor factori psihologici. Comunicarea mentală are o mulţime de avantaje, dar capacitatea ei descriptivă în anumite situaţii, cum ar fi discuţia despre puterea unei arme, este inferioară unei expuneri în cuvinte,

oferirii unei imagini sau a unor rânduri scrise pe o bucată de hârtie. Puterea, mărimea, rezistenţa, sunt noţiuni ce nu se percep limpede atunci când se transmit mental.

— Continuă.

— Tot ceea ce am făcut, explică el, se bazează pe marea descoperire a tatălui meu: prima lege a energiei atomice – concentrarea, concept opus celui vechi, de difuzie. Din câte ştiu, tata n-a bănuit niciodată posibilităţile de aplicare a legii în domeniul rezistenţei metalelor dar, ca orice discipol al unui geniu, eu m-am oprit asupra unor cazuri particulare de aplicare a acestei legi. M-am bazat în parte pe ideile lui, iar în parte pe idei ce apăreau de la sine pe măsură ce avansam cu studiile. Coeziunea tuturor metalelor e dată de forţele atomice de interacţiune. Apare astfel noţiunea de rezistenţă teoretică a metalelor. În cazul oţelului, am numit-o rezistenţă de un punct. Ca să-ţi faci o idee, atunci când a fost inventat, oţelul avea o rezistenţă de aproximativ două mii de puncte. Noile procedee de turnare i-au îmbunătăţit rapid valoarea, aducând-o în jurul a o mie de puncte, iar apoi, pe durata mai multor sute de ani, ea a fost ameliorată continuu În zilele noastre, oamenii au reuşit să producă un oţel de şapte sute cincizeci de puncte. Slanii fără cârlionţi au ajuns până la cinci sute de puncte, un metal deosebit de dur, dar nici măcar el nu se poate compara cu oţelul produs de mine. Eu am obţinut creşterea rezistenţei pe cale atomică, ceea ce duce la modificarea structurii atomice înseşi, având ca rezultat un oţel de zece puncte, aproape perfect. Ca să te lămureşti şi mai bine, află că o placă de numai trei milimetri dintr-un asemenea metal opreşte cu uşurinţă oricare armă cunoscută de oameni sau de slanii fără cârlionţi.

În continuare, Jommy descrise încercarea lui de a ajunge pe Lună şi povesti incidentul cu mina zburătoare care-l forţase să se întoarcă, avariat. Conchise:

— Este foarte important de reţinut că o bombă atomică, suficient de puternică încât să distrugă o navă militară

oricât de mare, n-a reuşit să penetreze un perete din oţel de zece puncte, gros de numai treizeci de centimetri. E adevărat, însă, că daunele au fost considerabile: învelişul s-a şifonat destul de tare, iar sala motoarelor a fost ruinată de şoc.

Kathleen îl privea cu ochi strălucitori.

— Ce proastă sunt, oftă ea. L-am întâlnit pe cel mai important slan în viaţă şi n-am găsit ceva mai bun de făcut decât să-i împui capul cu temerile mele, născute de douăzeci şi unu de ani de existenţă petrecută printre oameni şi în apropierea armelor lor – pe care le credeam puternice, dar care acum mi se par de-a dreptul ridicole.

— Nu eu sunt cel mai important slan, clătină din cap Jommy zâmbind, ci tatăl meu a fost, deşi a făcut şi el unele greşeli. Cea mai mare dintre ele a fost că nu s-a preocupat îndeajuns de propria sa protecţie. A fost totuşi un geniu în adevăratul sens al cuvântului.

Zâmbetul i se stinse.

— Mi-e teamă că va trebui, totuşi, să revenim destul de frecvent în peşteră, iar fiecare drum va fi la fel de periculos ca şi acesta. Nu l-am întâlnit pe Petty decât în treacăt, dar ceea ce am aflat acum de la tine se potriveşte şi completează imaginea unui om tenace şi lipsit de scrupule. Ştiu că supraveghează ascunzătorile, însă nu putem da înapoi din acest motiv. De data asta vom rămâne doar până la lăsarea întunericului – timp suficient ca să examinez utilajele. În maşină se află mâncare, pe care o vom putea găti după ce voi trage un pui de somn. Voi dormi, bineînţeles, în maşină. Dar mai întâi, utilajele!

Acestea erau risipite peste tot, aidoma unor cadavre, tăcute şi nemişcate. Ce nu exista acolo? Cuptoare de turnătorie, matriţe uriaşe, strunguri, ferăstraie mecanice, nenumărate scule electrice; pe o lungime de aproape opt sute de metri, maşinile erau aşezate în rânduri dese. Cam o treime erau bune de casat, o treime deteriorate parţial, iar restul cât de cât utilizabile.

În timp ce mergeau pe podeaua crăpată, printre imensele maşinării, lumina palidă şi pâlpâitoare făcea ca totul să pară o lume a umbrelor. Jommy păşea gânditor.

Am mai mult decât mi-aş fi putut imagina. Aici se află tot ceea ce mi-ar trebui. Numai din fierul vechi aş putea construi o uriaşă navă militară, şi când te gândeşti că ei foloseau probabil acest loc numai ca o capcană pentru slani!

Ochii i se îngustară, iar gândul îi zbură imediat spre Kathleen:

Spune-mi, eşti sigură că oraşul are numai două intrări?

Atâtea erau însemnate pe hârtia din biroul lui Gray, iar altele n-am reuşit să descopăr.

El tăcu câteva clipe, dar nu se putu abţine să-i trimită un alt gând:

Poate că-i o prostie să revin la presimţirea ta, totuşi nu-mi place să tratez cu superficialitate nici un pericol potenţial, ci să iau în calcul toate implicaţiile posibile.

Dacă există într-adevăr o intrare secretă, explică tânăra, ne-ar lua ore întregi ca s-o găsim şi, chiar dacă am reuşi lucrul ăsta, tot n-am putea fi siguri că este unica, aşa că nu vom fi mai în siguranţă. Rămân la părerea că trebuie să plecăm imediat.

Jommy o contrazise hotărât:

Nu te-am lăsat să-mi citeşti în minte ceea ce-ţi voi transmite acum, dar motivul principal pentru care nu vreau să plecăm deocamdată este că acest loc reprezintă pentru noi ascunzătoarea cea mai sigură dintre toate. Asta până când te vei deghiza şi cârlionţii îţi vor fi ascunşi sub o perucă. Şoselele sunt controlate de poliţie, iar agenţii ştiu că se caută o fată slan şi au poza ta. Eu am părăsit drumul principal în speranţa că te voi găsi înaintea lor.

Maşina asta nu zboară? se interesă Kathleen.

Mai sunt şapte ore până la lăsarea întunericului, surâse trist adolescentul. La fiecare minut, ne-am întâlni cu un avion. Imaginează-ţi ce ar raporta piloţii către cea mai

apropiată bază militară, când ar vedea un automobil zburând prin văzduh! Iar dacă ne-am ridica şi mai sus, să zicem la o altitudine de optzeci de kilometri, am da cu siguranţă peste o aeronavă de patrulare a slanilor fără cârlionţi. Primul comandant care ne-ar vedea şi-ar da seama imediat despre cine este vorba, va comunica poziţia şi ne va ataca. Armele mele l-ar distruge instantaneu, dar n-am putea face faţă zecilor de nave ce ar urma. Înainte de a-i putea anihila pe toţi, tirul concentrat al armelor lor puternice ne-ar provoca moartea ca urmare a şocului la care am fi supuşi. Pe de altă parte, nu mă pot pune de bunăvoie într-o situaţie periculoasă, o situaţie în care va trebui cu siguranţă să ucid. Am omorât doar trei oameni în viaţa mea şi de atunci, cu fiecare zi care a trecut, în mine s-a întărit hotărârea de a nu mai ucide oameni. O decizie atât de categorică, încât întregul meu plan de a-i găsi pe adevăraţii slani ţine cont de ea.

Gândul fetei îl mângâie ca o adiere blândă:

Ai un plan pentru a-i găsi pe semenii noştri?

El aprobă din cap:

Da, şi e foarte simplu. Toţi slanii adevăraţi pe care i-am cunoscut până acum: tata, mama, eu însumi şi acum tu suntem buni la inimă, nişte fiinţe de treabă, în ciuda urii oamenilor faţă de noi, în ciuda eforturilor lor de a ne distruge. Refuz să cred că noi patru am fi nişte excepţii. De aceea consider că trebuie să existe o explicaţie logică pentru actele monstruoase puse pe seama alor noştri.

Un zâmbet fugar îi luminã faţa.

Este probabil cam hazardat să mă lansez în asemenea speculaţii asupra subiectului, la vârsta mea şi în stadiul de dezvoltare mentală la care mă aflu. Oricum, mi-e teamă că până acum am dat greş. În consecinţă, am hotărât să nu mai fac nici o mişcare decisivă înainte de a lua măsuri suplimentare de precauţie împotriva slanilor fără cârlionţi.

Fata îl privi fix şi încuviinţă din cap, aprobator.

Îmi dau seama acum de ce trebuie să mai stăm aici.

Straniu. Jommy ar fi dorit ca ea să nu mai abordeze acest subiect. Ca o fulgerare, avu o presimţire sumbră, presimţirea unui pericol uriaş care-i pândea, dar îşi ascunse gândul faţă de fată. Gravitatea ameninţării era incredibil de mare; atât de mare, încât logica o înlătură pe dată, deşi nu în totalitate. Reminiscenţele înseşi erau de natură să-l pună pe gânduri. Îi transmise:

Nu te depărta de maşină şi stai cu mintea la pândă. La urma urmelor, putem localiza orice om pe o rază de patru sute de metri chiar şi în timp ce dormim.

Cuvintele nu sunau însă deloc încurajator. La început, Jommy doar aţipi. Probabil că timp de câteva minute fusese parţial treaz pentru că, deşi cu ochii închişi, era conştient de prezenţa minţii lui Kathleen şi de faptul că fata citea una dintre cărţile lui. La un moment dat, chiar, somnul îi era atât de superficial, încât în minte îi apăru o întrebare:

Luminile din plafon… stau permanent aprinse?

Probabil că fata îi strecurase cu blândeţe răspunsul, pentru că deodată ştiu că lămpile luminaseră tot timpul de când venise ea acolo, şi probabil că o făceau de sute de ani.

Şi în mintea lui Kathleen exista o întrebare, aşa că-i răspunse, tot mental:

Nu, am să mănânc după ce mă voi trezi.

Sau poate era doar amintirea a ceva spus mai devreme?

Aproape adormise când, din adâncul subconştientului apăru un gând ciudat, un gând vesel. Minunat c-am întâlnit încă un slan adevărat, şi încă ce slan! O tânără de-a dreptul superbă!

Şi ce tânăr atrăgător!

A fost oare gândul meu, sau al ei? se întrebă somnoros.

A fost al meu, Jommy.

Ce bucurie neasemuită să-ţi pui mintea în contact cu un creier asemănător, atât de intim încât cele două curente mentale să pară unul singur, iar întrebările, răspunsurile, discuţiile în general, să capete instantaneu acele nuanţe pe

care modul de multe ori impersonal de a dialoga prin intermediul cuvintelor nu le poate reda atât de fidel!

Este oare dragoste? Cum se poate ca două fiinţe să se în îndrăgostească la prima vedere când, după câte ştiu, se află pe lume milioane de alţi slani, iar printre aceştia, probabil, nenumăraţi bărbaţi şi nenumărate femei pe care i-am fi ales dacă situaţia ar fi fost alta?

Este mai mult decât atât, Jommy. Noi am fost toată viaţa singuri, într-o lume de străini. Să-ţi întâlneşti, în sfârşit, un semen e o bucurie aparte, pe care întâlnirea ulterioară a tuturor slanilor din lume n-o va putea egala. Noi doi vom împărţi speranţele şi îndoielile, pericolele şi victoriile. Şi, mai presus de toate, vom avea un copil. Vezi, Jommy, eu mi-am şi adaptat întreaga fiinţă la un mod nou de viaţă. Asta nu înseamnă, oare, o dragoste adevărată?

Băiatul se gândi că ea avea dreptate şi se lăsă în voia bucuriei care cânta în el dar, în momentul când adormi, fericirea dispăru. Acum se afla într-o beznă totală, care se transformă curând într-un abis unde cădea, cădea…

Se trezi brusc. Ochii lui ageri, îngustaţi de spaimă, alergară spre locul unde se aflase Kathleen. Scaunul rabatabil era gol. Îşi ascuţi mintea încă tulbure din cauza coşmarului avut.

Kathleen!

Fata apăru în uşa maşinii.

Căutam nişte metale, încercând să-mi dau seama ce ţi-ar trebui în prima fază… Se opri zâmbind, apoi se corectă: Ce ne-ar trebui!

Jommy rămase o clipă nemişcat, căutând, explorând, sondând cu mintea lui sensibilă, nefericit la ideea că ea părăsise automobilul, fie chiar şi pentru câteva secunde. Îşi dădea seama că fata venea dintr-un mediu mai puţin încordat decât cel în care trăise el. Dispusese de o libertate de mişcare mult mai mare decât avusese el vreodată şi, în ciuda unor ameninţări ocazionale, beneficiase de anumite atuuri pe care se putuse baza. Prin comparaţie, singura

realitate permanentă a vieţii lui chinuite fusese moartea, care se putea ivi în orice clipă de neatenţie. Fiecare mişcare a lui trebuise să includă un procent de risc calculat.

Era un mod de viaţă pe care Kathleen trebuia să-l accepte şi cu care trebuia să se acomodeze. Îndrăzneala de a duce la bun sfârşit o idee în condiţii de pericol era una, dar lipsa măsurilor de precauţie constituia cu totul altceva.

O să fac de mâncare, spuse fata veselă, în timp ce tu iei lucrurile de care ai nevoie. Probabil că afară s-a întunecat.

Jommy îşi privi ceasul şi aprobă din cap. Peste două ore avea să fie miezul nopţii, iar întunericul le va ascunde zborul. Întrebă încet: Unde-i cea mai apropiată bucătărie?

Într-acolo, întinse ea un braţ, arătând vag spre un şir lung de uşi.

Cât de departe?

Cam treizeci de metri. Îl privi încruntată. Ascultă, Jommy, îmi dau seama cât eşti de îngrijorat, dar dacă vrem să formăm o echipă, atunci trebuie să ne ocupăm de lucruri diferite.

Privi cu neplăcere cum se îndepărtează, întrebându-se dacă găsirea acestui partener era un lucru bun pentru nervii lui. Viaţa pe care o dusese îl întărise în faţa pericolelor îndreptate împotriva propriei persoane, dar acum îşi dădea seama că şi Kathleen va trebui să-şi asume nişte riscuri.

Pentru moment nu simţea nici un pericol. Ascunzătoarea era cufundată în tăcere. Nu se auzea nici un sunet şi, cu excepţia gândurilor fetei, nu se simţea nici o vibraţie mentală. Vânătorii, cercetaşii şi cei care ridicau bariere, toţi oamenii pe care-i văzuse pretutindeni în timpul zilei, erau probabil la casele lor, gata să meargă la culcare sau deja adormiţi.

O văzu pe Kathleen intrând pe o uşă şi estimă din ochi distanţa ca fiind în jur de cincizeci de metri. Tocmai cobora din maşină, când primi un mesaj mental dinspre fată – o vibraţie ciudată, grăbită, îngrozită:

Jommy… peretele se deschide! Cineva…

Brusc, propriul ei gând se stinse, iar creierul începu să transmită cuvintele intrusului:

Ia te uită! Nu cumva e Kathleen? spunea Petty cu o satisfacţie rece. Şi-i numai a cincizeci şi şaptea ascunzătoare pe care o vizitez. Am fost personal şi la celelalte, desigur, pentru că puţini oameni îşi pot controla minţile astfel încât să nu te avertizeze de la o poştă de venirea lor. De altfel, dată fiind importanţa misiunii, nu aveam pe nimeni în care să am atâta încredere încât să i-o încredinţez. Ce zici de psihologia mea, care m-a făcut să construiesc intrări secrete chiar în bucătării? Constat că până şi slanilor, gândurile le trec prin burtă!

Sub acţiunea degetelor agile ale lui Jommy, maşina ţâşni înainte. Captă răspunsul fetei, calm şi lent:

Deci m-aţi găsit, domnule Petty. Batjocoritor: Trebuie cumva să vă implor mila?

Replica glacială trecu rapid din mintea fetei în cea a adolescentului:

Mila nu-i latura mea cea mai tare. Şi nici nu pierd vremea atunci când mi se iveşte o ocazie mult aşteptată.

Jommy, repede!

Băiatul primi ecoul împuşcăturii, aşa cum venise el din creierul fetei. Printr-o cumplită încrâncenare, mintea ei ţinu pentru câteva clipe la distanţă moartea adusă de glonţul ucigaş care-i perforase craniul.

Oh, Jommy, am fi putut fi atât de fericiţi! Adio, iubitul meu…

Înmărmurit, disperat, Jommy urmări pulsaţia vieţii care pălea în Kathleen. Brusc, aripa neagră a morţii tăie legătura pe care creierul lui o avea cu ceea ce fusese mintea fetei.

CAPITOLUL 15

Jommy Cross era golit de orice senzaţie. Nu simţea nici ură, nici durere, nici speranţă. Creierul lui primea în continuare impulsuri exterioare, dar totul rămânea nebulos,

abstract. Singura care mai reacţiona normal era maşinăria perfectă a trupului său. Automobilul frână brusc, iar băiatul îl văzu pe Petty lângă corpul prăbuşit al fetei.

La dracu', veni o vibraţie dinspre ucigaş, încă unul?

Petty trase aproape în aceeaşi clipă, dar glonţul ricoşă lovindu-se de blindajul inexpugnabil al vehiculului. Uluit de eşec, şeful poliţiei secrete dădu înapoi, iar printre buze i se strecură o exclamaţie de furie. Timp de câteva clipe, ura faţă de duşmanul slan păru să se personifice în expresia întunecată a feţei. Corpul, încordat dureros, părea că aşteaptă moartea inevitabilă.

O simplă apăsare de buton l-ar fi trecut în nefiinţă, dar Jommy nu făcu nici o mişcare, nu scoase nici un cuvânt. Părea că împietrise. Privi absent, cu ochi goi, către Petty, apoi spre cadavrul fetei. Într-un târziu, în minte i se strecură un gând calm, logic. Ca unic posesor al secretului energiei atomice, nu-şi putea permite o viaţă normală, nu-şi putea permite să se lase cucerit de dragoste. În lumea aceea în care oamenii şi slanii se urau cu atâta sălbăticie, pentru el era imperios necesar să-şi urmeze nemiloasa predestinare.

Prin intrarea secretă începură să pătrundă alţi şi alţi oameni, care îşi descărcau inutil armele trăgând în maşina indestructibilă. Jommy sesiză printre cei prezenţi scuturile mentale ce indicau doi slani fără cârlionţi. După câteva clipe, ochii lui ageri se opriră la unul dintre ei, care-l privise în fugă, apoi se retrăsese într-un colţ, şoptind repezit un mesaj în emiţătorul ascuns în ceasul de la mână. Cuvintele lui trecură de suprafaţa minţii, permiţând lui Jommy să-l audă:

Model 7500, baza cinci metri, tip fizic general şapte, cap patru, bărbie patru, gură trei, ochi căprui tip treisprezece, sprâncene treisprezece, nas unu, obraji şase. Terminat!

Ar fi putut să-i distrugă pe toţi, toată gloata aceea de lingăi venali, dar în mintea rece şi calculată a fiului lui Peter Cross nu exista nici un gând de răzbunare. Tot ce mai conta în

acel univers dement era securitatea armei lui atomice şi certitudinile ce derivau din ea.

Maşina se retrase puţin, pe urmă ţâşni cu o viteză pe care picioarele agresorilor n-o puteau egala. În faţă se vedea tunelul subteran pe unde curgea pârâul care uda grădina. Plonjă în el şi dezintegratoarele îi lărgiră albia pe o distanţă de opt sute de metri. Apoi se afundă, astfel încât apa să ascundă intrarea înapoia lui, după care se ridică din nou pentru ca debitul râului să nu se piardă în întregime.

În cele din urmă, reveni la o traiectorie orizontală şi goni prin bezna subterană. Încă nu putea ieşi la suprafaţă pentru că acolo îl aşteptau cu siguranţă navele slanilor fără cârlionţi, alertaţi.

Când, în cele din urmă, îşi făcu apariţia din coasta unui deal, nori negri ascundeau peisajul lumii nocturne. Se opri şi, cu meticulozitate, blocă ieşirea din tunel, îngropând-o sub tone de pământ. Odată treaba terminată, ţâşni spre înaltul cerului. Deschise aparatul de radio luat de pe nava slanilor fără cârlionţi şi imediat auzi vocea unui bărbat:

— Kier Gray a sosit şi a luat cadavrul. Se pare că, o dată în plus, organizaţia şerpilor a lăsat ca unul dintre ai lor să fie ucis, fără să dea nici cel mai mic semn că ar dori să-l salveze. E timpul să tragem concluziile ce se impun din eşecurile lor repetate şi să încetăm să considerăm că opoziţiile lor periclitează în vreun fel planurile noastre. Există însă în continuare un factor de risc incalculabil. În mod limpede, toate operaţiile noastre militare îndreptate împotriva Pământului trebuie suspendate până la anihilarea acestui şarpe. Apariţia lui neaşteptată astăzi, în momentul uciderii fetei Kathleen Layton, a fost pentru noi un mare succes, un succes neaşteptat. Unul din experţii noştri, prezent la faţa locului, ne-a transmis o descriere atât a maşinii, cât şi a înfăţişării lui Jommy Cross. Oricât s-ar deghiza, el nu-şi poate modifica structura osoasă a craniului. De asemenea, schimbarea aspectului vehiculului sau distrugerea lui nu-i vor fi de nici un folos, pentru că

înregistrarea lui a rămas. S-au vândut doar câteva sute de mii de modele 7500. Al lui este probabil furat, totuşi îi vom da de urmă. Însărcinată cu aceasta problemă este Joanna Hillory, care a făcut un studiu detaliat asupra şarpelui în cauză. Sub directa ei îndrumare, trupele de cercetaşi vor pătrunde în toate zonele continentelor. Există, cu siguranţă, teritorii unde n-am penetrat deocamdată: văi izolate, prerii, districtele agricole. Astfel de locaţii trebuie închise, iar în ele vom instala grupuri poliţieneşti. Semenii lui nu pot intra în legătură cu el, deoarece controlăm toate căile de comunicaţie. Din acest moment, supraveghetorii noştri vor opri şi vor examina orice persoană cu un fizic asemănător descrierii. Aceste măsuri au scopul de a-l menţine izolat, de a-l împiedica să-şi contacteze semenii şi de a ne oferi timpul necesar găsirii lui. Oricât de mult ar dura, prioritatea zero este prinderea lui Jommy Cross. Nu avem voie şi nu putem da greş. Aici Marele Stat-Major. Sfârşitul mesajului!

Neobosita maşină străpungea norii întunecaţi, iar aerul şuiera la contactul cu învelişul exterior. Aşadar acum războiul împotriva lumii oamenilor era legat de propria lui soartă, iar actul final fusese amânat pentru o dată încă nedecisă. Cu siguranţă că acei slani perseverenţi îl vor găsi în cele din urmă. Dăduseră greş prima dată datorită unui factor neprevăzut – arma lui – dar acum o cunoşteau. De altfel, arma nu era un amănunt de natură să le influenţeze căutările asidue. Timp de câteva minute, Jommy îşi imaginã cum va arăta invazia văii unde îşi avea ascunzătoarea. În cele din urmă continuă drumul, având în minte singurul factor care mai lucra în favoarea sa – timpul. Da, cu siguranţă că îl vor găsi. Dar peste cât timp?

CAPITOLUL 16

Peste patru ani. Cu două luni înainte ca Jommy Cross să împlinească douăzeci şi trei de ani, organizaţia slanilor fără cârlionţi lovi pe neaşteptate, cu o violenţă inimaginabilă.

Era o zi caniculară. Băiatul tocmai coborâse treptele verandei şi se oprise la capătul potecii care împărţea

grădina în două. Se gândea nostalgic şi blând la Kathleen şi la părinţii săi, toţi morţi de atâta vreme. În mintea lui nu exista durere, nici măcar tristeţe, ci doar sensul filosofic al tragediei vieţii.

Nici o introspecţie, oricât de profundă, nu-i putea însă adormi vigilenţa simţurilor. Chiar şi cufundat în amintiri, era conştient, cu o limpezime aproape anormală, de realitatea înconjurătoare. Dintre toate aptitudinile fizice şi psihice pe care şi le dezvoltase în aceşti ani, cea mai mare atenţie o acordase capacităţii de a percepe orice, în orice situaţie. Nimic nu-i scăpa. La treizeci de kilometri depărtare, valurile de căldură dansau la poalele muntelui unde era ascuns vehiculul spaţial, dar oricât de mare ar fi fost temperatura, aerul în continuă mişcare nu putea distorsiona detaliile în asemenea măsură încât să nu fie percepute corect de creierul de-acum bine antrenat al tânărului slan. Totul era sesizat, analizat şi introdus în configuraţii mentale bine conturate. Tot ceea ce cu câţiva ani în urmă ar fi fost nebulos devenise acum clar şi coerent.

Un roi de ţânţari trecu pe deasupra Bunicuţei, care stătea îngenuncheată lângă o brazdă cu flori. Senzorii supersensibili ăi tânărului detectară până şi undele aproape imperceptibile ce indicau viaţa micilor gâze. În timp ce stătea acolo, urechile lui percepeau sunete îndepărtate, atenuate de distanţă, iar şoaptele unor gânduri îi atingeau mintea. Încet-încet, în ciuda complexităţii sale, în creierul lui Jommy se formă caleidoscopul vieţii din vale, o adevărată simfonie de senzaţii ce se contopeau armonios într-un tot coerent.

Bărbaţi şi femei muncind, copii jucându-se, tractoare în mişcare, maşini – o măruntă colectivitate agricolă în plină activitate cotidiană, ce se desfăşura exact la fel ca în vremurile de mult apuse. O privi din nou pe Bunicuţa. Brusc, mintea îi pătrunse în creierul lipsit de apărare al bătrânei. Puterea de percepţie a gândurilor lui era atât de mare, încât acum i se părea că femeia devenise o parte a

propriului său corp. Avu imaginea clară a pământului la care se uita ea, apoi a unei flori cu lujer înalt. În timp ce privea, văzu şi mâna Bunicuţei care ţinea o gânganie. Triumfătoare, bătrâna strivi insecta, ştergându-şi apoi în praf degetele pătate.

— Bunicuţo! spuse tânărul. Nu-ţi poţi stăpâni instinctele criminale?

Femeia privi în sus spre el, cu un licăr belicos în ochii negri ce jucau pe faţa blândă şi ridată – o reminiscenţă a înfăţişării ei de odinioară.

— Prostii! replică ea tăios. De nouăzeci de ani fac umbră pământului şi de tot atâţia îi omor pe drăcuşorii ăştia, iar înaintea mea mama a făcut acelaşi lucru. He, he…

Chicotitul era senil. Jommy se încruntă nemulţumit. Bătrâna se acomodase destul de repede cu clima de pe Coasta de Vest, dar tânărul nu era mulţumit de rezultatele refacerii pe cale hipnotică a minţii ei! Într-adevăr, vârsta îşi spunea cuvântul, totuşi folosirea repetată a anumitor fraze, ca de pildă cea cu privire la ce făcuse ea până atunci şi ce făcuse mama ei mai înainte, devenise mecanică. Jommy îi indusese această idee chiar de la început, pentru a umple imensul gol lăsat de dezrădăcinarea amintirilor bătrânei, dar în una din zilele următoare trebuia să încerce din nou.

Jommy se întorsese pe jumătate, gata de plecare, când, deodată, creierul său intră în alertă. Primise vibraţiile puternice ale unor gânduri îndepărtate.

Avioane! gândeau oamenii. Ce de avioane!

De ani de zile inoculase pe cale hipnotică membrilor comunităţii ideea că tot ceea ce părea neobişnuit trebuia discutat, iar subconştientul lor transmitea semnalul de alarmă fără ca ei să-şi dea seama de acest lucru. Rezultatele respectivei măsuri de precauţie se văzură imediat, când începură să sosească, în valuri, pulsaţiile a zeci şi zeci de creiere.

Apoi văzu şi el avioanele, umbre venind de peste munţi în direcţia sa. Ca un fulger, mintea i se repezi spre ele,

încercând să intre în contact cu piloţii, dar se lovi de scuturile mentale ermetice ale unor slani fără cârlionţi. O luă la fugă cât îl ţineau picioarele, o smulse pe Bunicuţa şi intră în casă. Uşa din oţel de zece puncte a locuinţei se închise, chiar în secunda în care un avion cu reacţie al forţelor aeropurtate ateriză, scânteietor, ca o pasăre gigantică, printre florile din grădina bătrânei.

Un avion în fiecare fermă, gândi Jommy încordat. Înseamnă că ei nu ştiu exact locul unde mă aflu. În curând însă vor sosi şi navele militare, care vor termina treaba. Sunt meticuloşi!

Ei bine, şi el fusese la fel de meticulos. Acum, când era evident că i se forţa mâna, nu avea altă cale decât să-şi ducă planul până la capăt. Era încrezător în forţele lui; nu simţea nici cea mai mică urmă de îndoială.

Totuşi îndoiala i se strecură în suflet, şi odată cu ea veni şi dezamăgirea, numai peste un minut, în timp ce privea din subteran etalarea de forţe. Tot ceea ce-şi imaginase că vor arunca în luptă slanii fără cârlionţi se găsea acolo. Dar mai exista ceva; o navă. O navă gigantică! Monstrul, care ocupa o bună bucată din cer, era circular, cu diametrul de opt sute de metri; zece milioane de tone de metal, plutind ca un gigantic balon aplatizat. Imens, rău, ameninţător prin senzaţia de forţă nelimitată pe care o degaja.

Brusc, gigantul lovi! Dinapoia pereţilor săi masivi izbucni o rază de foc alb, lungă de o sută de metri, care izbi vârful muntelui. Sub lovitura nimicitoare, acesta fu pur şi simplu pulverizat. Muntele unde era ascunsă nava lui Jommy fusese distrus cu ajutorul energiei atomice controlate!

Jommy rămase nemişcat în laboratorul de oţel. Creierul îi era asaltat de frânturi de gânduri îngrozite ce veneau din toate părţile. Îşi ridică scutul mental, izolându-se de acea nebuloasă de vibraţii. În spatele lui, Bunicuţa se tânguia, cuprinsă de groază, iar în depărtare se puteau auzi lovituri asemănătoare cu cele ale unui baros, îndreptate împotriva locuinţei lui inexpugnabile. În ciuda zgomotului infernal de

afară, tânărul era cufundat într-o lume proprie, o lume a liniştii şi a gândurilor repezi şi neîntrerupte.

Dacă dispuneau de energia atomică, de ce nu-l anihilaseră până atunci, cu două-trei bombe? O mie de gânduri coordonate ţâşniră, ordonându-se în direcţia unui răspuns simplu şi logic: voiau tipul perfect de energie, pe care îl stăpânea el. Metoda lor nu se baza pe aşa-numita bombă cu hidrogen, modelul folosit în trecutul îndepărtat, cu apă grea, uraniu şi o reacţie în lanţ. Se întorseseră şi mai înapoi, la o etapă incipientă, o variantă rudimentară a principiului ciclotronului. Numai asta putea explica mărimea ieşită din comun şi forma monstrului metalic. Avea în faţă un ciclotron de zece milioane de tone, capabil de o descărcare uriaşă şi ucigaşă de energie, iar ei sperau să-i folosească mobilitatea astfel încât să-l silească pe duşman să le ofere secretul nepreţuit.

Jommy se precipită spre panoul cu instrumente care ocupa întregul perete din spate al laboratorului şi acţionă un comutator. Indicatoarele încremeniră, apoi dansul lor începu să povestească despre un vehicul spaţial ascuns sub muntele acum decapitat, o navă în care vibra o viaţă mecanică şi care, în acele momente, se îngropa şi mai adânc în sol, îndreptându-se către laborator.

Roti un disc, iar un set de indicatoare tresăriră în cutiile lor transparente, deplasându-se de la zero la prima gradaţie de pe cadrane şi rămaseră acolo, oscilând uşor. Şi ele, la rândul lor, spuneau o poveste: cea a unor proiectoare atomice care acum se ridicau din solul unde fuseseră îngropate atâta amar de vreme. În momentul când Jommy atinse dispozitivul sensibil al sistemului de ochire, douăzeci de tunuri zvâcniră într-o sincronizare perfectă.

Fixă punctul central al reticulelor din vizor pe uriaşul ciclotron inamic – o ţintă facilă – apoi se opri. Ce voia de fapt să le facă acestor duşmani necruţători? Nu dorea să distrugă monstrul metalic. Nu dorea să se afle la originea bătăliei feroce care ar fi început între slani şi oameni pentru

a intra în posesia epavei. Nu încăpea nici o îndoială că oamenii vor lupta cu îndârjire. Marile lor tunuri mobile erau capabile să lanseze proiectile care să străpungă orice blindaj al slanilor fără cârlionţi. Şi dacă vreuna dintre navele acestora, cu armamentul ei sofisticat, ar fi încăput pe mâna supuşilor lui Gray, atunci oamenii şi-ar fi construit şi ei o flotă aeriană, ceea ce ar fi dus cu siguranţă la începerea unui nou război pustiitor. Nu, nu voia aşa ceva!

Mai exista şi un alt motiv pentru care nu dorea să distrugă Ciclotronul zburător: să nu-i ucidă pe cei dinăuntru. La urma urmelor, slanii fără cârlionţi reprezentau o lege şi o ordine pe care el le respecta. Meritau iertarea, fiind o rasă oarecum înrudită cu el.

După clarificarea acestor idei, ezitările lui Jommy dispărură. Îşi orientă bateria de proiectoare în direcţia centrului giganticului ciclotron şi apăsă butonul de declanşare a focului. Lovită în plin, uriaşa navă făcu un salt înapoi, ca o frunză lovită de o pală de vânt. Se zgâlţâi cumplit, asemenea unui vas pe o mare furtunoasă. Privind-o cum se leagănă ca un elefant rănit, Jommy observă chiar în centrul ei o gaură imensă, prin care se vedea cerul şi ştiu că învinsese!

Reuşise să străpungă de la un capăt la celălalt imensa spirală a ciclotronului. Nici un atom nu mai putea alerga acum prin structura mutilată. Deşi puterea acesteia era zdrobită, rămâneau valabile toate implicaţiile derivând din existenţa invenţiei. Jommy privi cum nava îşi recăpăta cu greu echilibrul, începând să se retragă, cu panourile antigravitaţionale acţionând din plin. Apoi se ridică, micşorându-şi contururile pe măsură ce se depărta de Pământ.

La optzeci de kilometri, era încă vizibilă, mai mare decât restul navelor ce veneau în picaj spre valea verde, neatinsă vreodată de vreun conflict de o asemenea amploare. În acele momente, consecinţele gestului său deveniră limpezi, dure, ameninţătoare. Modul de organizare a atacului

demonstra că slanii îi localizaseră cu mult timp în urmă ascunzătoarea. Acum era evident că aşteptaseră momentul prielnic pentru a porni o bătălie unică, decisivă, prin care să-l forţeze să-şi părăsească vizuina, ieşind la loc deschis, acolo unde îl puteau urmări zi şi noapte cu ajutorul detectoarelor lor sensibile. Scopul final era de a-l distruge, lovindu-l cu armele de mare calibru, şi de a-i captura instalaţiile.

Jommy se întoarse spre Bunicuţă.

— Am să te las aici. Instrucţiunile mele să-ţi fie literă de lege. După exact cinci minute începând din această clipă, vei urca pe drumul pe care am venit, închizând în urmă toate uşile metalice. Vei uita apoi totul în legătură cu laboratorul. El va fi oricum distrus, aşa că n-are rost să-ţi încarci memoria. Dacă vei fi luată la întrebări, să te porţi, de cele mai multe ori, ca o bătrână senilă. Din când în când, însă, vei reveni la normal. Sunt silit să te las singură în faţa acestui pericol deoarece, în ciuda măsurilor mele de precauţie, nu mai sunt sigur că am să scap cu viaţă din confruntare.

Simţi o emoţie rece, aproape impersonală, ştiind că venise ziua în care trebuia să acţioneze. Nu excludea posibilitatea ca atacul slanilor fără cârlionţi să fi fost doar o parte a unui plan mai vast, incluzând mult amânata invazie a Pământului. Oricare ar fi fost situaţia, următoarele lui mişcări erau puse la punct în cel mai mic detaliu. Ziua cea mare venise prea devreme, poate cu ani întregi mai repede decât şi-ar fi dorit; cu toate acestea, ştia că trebuie să acţioneze hotărât, forţându-şi toate posibilităţile, până la limita rezistenţei. Pornise pe un drum de pe care nu se mai putea întoarce, deoarece în urma lui nu se afla decât moartea sigură!

Nava lui ieşi din râuleţ şi ţâşni spre cer pe o traiectorie aproape verticală. Era foarte important să nu devină invizibilă mai înainte ca atacatorii să-şi dea seama de plecarea vânatului. Trebuia să pornească în urmărirea lui, o

urmărire de altfel inutilă. Înainte de toate, însă, mai trebuia făcut un lucru.

Fără nici o ezitare, mâna tânărului acţionă un comutator. Ochii mijiţi de încordare i se îndreptară spre ecranul posterior, prin care se vedea valea depărtându-se. După câteva secunde, pe verdele crud apăru o flacără albă, ciudată, formată dintr-o mulţime de mici incendii. Acolo jos, armele, instalaţiile, totul intrase în procesul de autodistrugere comandat. Sub violenţa energiei descătuşate, buncărele ardeau, iar metalul se topea.

Jommy schimbă direcţia, încruntat dar mulţumit. Văpaia albă încă nu se stinsese. N-aveau decât să caute prin oţelul acum lichid, n-aveau decât să-şi pună cercetătorii la treabă, ca să încerce să reconstituie dezlegarea secretului după care umblaseră atâta timp. În fiecare ascunzătoare distrusă din vale n-aveau să găsească absolut nimic!

Distrugerea acelor obiective atât de importante pentru atacatori durase mai puţin de un minut, dar fusese de ajuns pentru ca evadatul să fie văzut. Patru nave militare, dintre cele mai grele, se repeziră după el, dar se opriră nehotărâte atunci când Jommy activă sistemul care îi făcea nava invizibilă.

Aveau însă detectoare ce sesizau energia atomică. Acest lucru se văzu în momentul când, după câteva clipe de ezitare, îşi reluară decise urmărirea. Sistemul de alarmă semnaliză prezenţa altor duşmani, de astă dată în faţă. Încercau să-l încercuiască. Erau atât de mulţi, încât nici nu se osteni să-i numere, iar cei ce reuşiseră să se apropie îşi îndreptau acum proiectoarele energetice spre punctul indicat de sistemele de detecţie. Loviturile lor nu-şi atinseră însă ţinta, deoarece inegalabilele motoare atomice ale navei lui Jommy îl purtară repede în afara razei de acţiune chiar şi a celor mai puternice arme, salvându-i viaţa.

Absolut invizibil, zburând cu mulţi kilometri pe secundă, tânărul slan se îndreptă spre Marte. Probabil că trecuse prin câmpuri de mine, dar asta nu mai avea acum nici o

importanţă. Razele dezintegratoare ale navei sale le distrugeau înainte să poată exploda, blocând şi undele luminoase care, prin reflexie, l-ar fi putut da de gol.

Între cele două tipuri de anihilare exista o deosebire. Minele erau distruse înainte de a lovi învelişul exterior. Lumina, însă, fiind o undă, nu putea fi contracarată decât în fracţiunea de clipă în care atingea nava, înainte de a se putea reflecta. În acel moment precis, viteza ei se reducea, iar corpusculii ce o alcătuiau se lungeau, în conformitate cu legile derivate din teoria contracţiei elaborată de Lorentz şi Fitzgerald. În acel interval de timp infinitezimal, în care totul devenea aproape static, razele puternice ale Soarelui păleau în faţa dezintegratoarelor atomice.

Mai mult decât atât, pentru că lumina trebuia mai întâi să atingă nava, razele puteau fi absorbite în totalitate, neafectând astfel în nici un fel vizibilitatea prin ecrane. Chiar dacă era invizibil, Jommy putea vedea totul, fără oprelişti. Nava părea că stă suspendată în vidul cosmic, singura senzaţie de mişcare fiind dată de Marte, a cărei imagine se mărea pe măsura apropierii. La un milion şi jumătate de kilometri distanţă, era ca o minge strălucitoare – mare cât Luna văzută de pe Pământ. Odată cu trecerea timpului, îşi modifica dimensiunile, ca un balon care se umflă, ajungând în cele din urmă ca discul ei să umple jumătate din cer şi să-şi piardă culoarea roşie.

Încet-încet, prinseră formă continente, mări, munţi, prăpăstii incredibile, presărate cu vârfuri stâncoase, şi întinderi sterpe de teren neted. Aspectul bătrânei planete devenea tot mai dezolant.

Chiar şi văzută printr-un telescop de la distanţa de cincizeci de mii de kilometri, Marte arăta ca o babă – ridată, osoasă, urâtă, rece, uitată de timp. Era o imagine de-a dreptul respingătoare.

Apăru apoi o zonă întunecată – Mare Cimmerium, o mare vicleană, teribilă. Tăcute, aproape nemişcate, apele se întindeau sub cerul de un albastru mereu închis, însă nici

un vapor nu se încumeta să circule pe acolo, deoarece vârfurile stâncoase ce se iveau la tot pasul de sub unde ar fi curmat rapid o astfel de aventură. Nu existau căi navigabile, nu existau canale, doar marea şi stâncile colţuroase. Într-un târziu, Jommy văzu şi oraşul, scânteietor sub o vastă cupolă de sticlă. Ceva mai târziu apăru şi al doilea oraş, apoi al treilea.

Trecu de planetă şi opri motoarele. Acum nava nu mai difuza în spaţiu nici cea mai slabă urmă de energie atomică. Era o simplă măsură de precauţie, deoarece la o asemenea distanţă nu trebuia să se teamă de detectoare. După un timp, câmpul gravitaţional al planetei începu să-şi facă simţit efectul. Cedând inexorabilei atracţii, nava îşi înclină puţin câte puţin botul spre solul marţian, apoi începu să cadă, mărindu-şi treptat viteza, spre partea întunecată a corpului ceresc. Era o treabă care cerea timp. Zilele terestre se transformară în săptămâni. În cele din urmă, Jommy apelă la un ajutor, dar nu la energia atomică, ci la panourile antigravitaţionale, pe care nu le mai folosise de când îşi montase motoarele nucleare.

Căderea liberă provocată de forţa de atracţie a planetei dură mai multe zile, timp în care băiatul stătu treaz şi nemişcat în faţa hublourilor. În cinci rânduri fu atacat de mine zburătoare şi de fiecare dată fu silit să activeze dezintegratoarele din pereţi, aşteptând cu sufletul la gură apariţia unor patrule alertate de degajarea suspectă de energie. De zeci de ori, sistemul de alarmă îi semnaliză apropierea unor nave, de tot atâtea ori văzu luminile acestora dar, de fiecare dată, scăpă ca prin urechile acului. Sub el, Marte se mărea din ce în ce, umplând orizontul cu imensitatea ei întunecată. În afara oraşelor, nu se zăreau multe urme de viaţă; din loc în loc, însă, apăreau sclipiri ce trădau zone locuite sau unde se desfăşurau activităţi. Finalmente găsi ceea ce căuta: un punct luminos izolat, pâlpâind ca o lumânare în întunericul dens.

Se dovedi că era intrarea într-o galerie minieră, iar lumina venea din casa unde locuiau cei patru slani fără cârlionţi care supravegheau instalaţia complet automatizată a exploatării minereurilor. Jommy studie puţin împrejurimile, apoi se întoarse satisfăcut la navă.

În noaptea următoare, planeta era învelită într-o negură deasă. Tânărul se mai apropie o dată de zona aleasă, amartizând într-o viroagă care ducea spre gura minei. Nu se vedea nici o umbră, nu se simţea nici o mişcare, nu se auzea nici un sunet. Luă cu prudenţă una dintre cutiile în care păstra cristalele hipnotice, o deschise, aşeză micul obiect sticlos, instabil din punct de vedere atomic, într-o crăpătură a stâncii, scoase capacul protector şi o luă la fugă înainte ca propriul său organism să afecteze gema sensibilă. Se ascunse în viroagă şi aşteptă.

Douăzeci de minute mai târziu, uşa căsuţei se deschise. Lumina care răzbătea dinăuntru contura silueta înaltă a unui bărbat tânăr. Uşa se închise în urma lui, apoi o torţă străluci în mâna umbrei care începu să se deplaseze pe poteca ce ducea spre intrarea în mină. Atenţia bărbatului fu atrasă la un moment dat de fulgerul reflectat de una din faţetele cristalului. Intrigat, se îndreptă spre locul de unde venise sclipirea, apoi se opri şi studie gema. Gândurile lui, alergând pe suprafaţa momentan neprotejată a minţii, erau perfect lizibile.

Ciudat! Chestia asta nu exista aici azi-dimineaţă. Ridică din umeri. Probabil că a fost sub o piatră care s-a răsturnat.

Dădu să plece, totuşi reveni, uitându-se îndelung la cristal, fascinat de el. În minte i se strecură suspiciunea. Cântări descoperirea cu o privire rece şi în cele din urmă se hotărî să se întoarcă în casă, dar fu lovit de raza paralizantă care ţâşni din mâna lui Jommy. Se prăbuşi chiar înăuntrul grotei, inconştient.

Jommy se repezi spre el şi, după numai câteva minute, îşi aduse victima în viroaga unde nu puteau fi observaţi. Începu să sondeze creierul fără apărare al bărbatului chiar

în timp ce-l transporta. Era o treabă de durată, deoarece căutatul într-o minte inconştientă aducea cu mersul prin apă – întâmpina tot timpul o mare rezistenţă. Deodată însă, găsi ceea ce căuta: culoarul croit în subconştientul celui leşinat de descoperirea naturii cristalului.

Tânărul urmări acea cale mentală, mergând până la rădăcinile complexe ale resurselor cerebrale. În faţa lui se aflau o mie de ramificaţii mentale ce porneau în toate direcţiile. Cu o grabă disperată, dar totuşi cu atenţie, le studie pe rând, ignorându-le pe cele despre care era sigur că nu duceau nicăieri. Din nou, ca un hoţ care descoperă combinaţia seifului ascultându-i clic-urile, ajunse într-un alt stadiu al găsirii combinaţiei tânărului inconştient. O altă cale-cheie se deschidea în faţa lui.

Opt căi-cheie, cincisprezece minute şi combinaţia cedase, creierul îi aparţinea. Sub directul său control, bărbatul, al cărui nume era Miller, îşi reveni icnind. În secunda următoare, scutul mental i se închisese.

— Nu fi lipsit de logică. Renunţă la scut.

Ascultător, Miller se execută, privindu-l uluit. Acelaşi sentiment i se putea citi şi în minte.

— Pe toţi dracii, m-ai hipnotizat! se minună el. Cum Dumnezeu ai reuşit?

— După o metodă utilizabilă doar de adevăraţii slani, replică Jommy cu răceală. Aşa că explicaţiile ar fi inutile.

— Un slan adevărat! spuse celălalt încet. Deci eşti Cross.

— Da.

— Bănuiesc că ştii ce faci, deşi nu văd ce avantaje urmăreşti controlându-mă mental.

Brusc, Miller realiză ciudăţenia, neverosimilul acelei conversaţii purtate într-o râpă, în puterea nopţii, sub cerul negru, înnorat. Numai unul dintre sateliţii lui Marte era vizibil – o pată albă tulbure, lucind stins. Vorbi repede:

— Cum este posibil să stau aici şi să port o discuţie raţională cu tine? Credeam că prin hipnoză creierul îşi pierde propria sa putere de judecată.

— Hipnotismul, răspunse Jommy explorându-i neîncetat mintea, este o ştiinţă care implică mulţi factori. Controlul total permite subconştientului o libertate aparent fără restricţii, cu excepţia faptului că voinţa e supusă unei dominaţii exterioare absolute. Dar să lăsăm asta, n-avem timp de pierdut.

Vocea îi deveni poruncitoare, în timp ce mintea i se retrase din cea a lui Miller:

— Mâine e ziua ta liberă. Te duci la Biroul de Statistică şi iei numele tuturor celor care seamănă din punct de vedere fizic cu mine. Mai vreau şi locul unde-i pot găsi…

Se opri, fiindcă celălalt râdea încet.

— Ce Dumnezeu, omule! Păi asta pot să ţi-o spun chiar acum. Au fost identificaţi acum câţiva ani, când ne-a parvenit descrierea ta. Sunt supravegheaţi în permanenţă. Toţi au soţii şi…

Vocea i se stinse.

— Continuă!

— Există douăzeci şi şapte de bărbaţi care-ţi seamănă izbitor de mult.

— Continuă.

— Unul dintre ei, spuse Miller cu tristeţe, era căsătorit cu o femeie al cărei craniu a fost, practic, zdrobit săptămâna trecută, într-un accident petrecut în spaţiu. Acum se încearcă refacerea ei, dar…

— Dar va mai dura câteva săptămâni, îi luă Jommy vorba din gură. Numele bărbatului este Barton Corliss. Lucrează la uzina de aeronave din Cimmerium şi, ca şi tine, merge în Cimmerium o dată la patru zile.

— Ar trebui promulgată o lege împotriva celor care au capacitatea de a citi gândurile, mormăi Miller. Din fericire, receptoarele Porgrave te vor deconspira, încheie el mai vesel.

— Ce?! sări tânărul.

Observase în creierul celuilalt ceva în legătură cu sondarea minţilor, dar nu i se păruse demn de luat în

seamă. Avusese alte lucruri mai importante de urmărit.

Miller replică rece, gândurile confirmându-i fiecare cuvânt:

— Emiţătorul Porgrave emite gânduri, iar receptorul Porgrave le captează. În Cimmerium există câte un astfel de aparat la fiecare câţiva metri. Sunt plasate în clădiri, în locuinţe, peste tot. Reprezintă sistemul nostru de protecţie împotriva spionilor şerpi. Un singur gând indiscret şi eşti terminat!

Jommy rămase o clipă tăcut, apoi spuse:

— Încă o întrebare, şi vreau să te gândeşti bine înainte de a-mi răspunde. Îmi trebuie detalii.

— Spune!

— Cât de iminent este atacul asupra Pământului?

Răspunsul veni imediat:

— Avându-se în vedere eşecul tentativei de a te distruge şi de a-ţi smulge secretul, s-a hotărât că obţinerea controlului Terrei a devenit un lucru esenţial, scopul fiind împiedicarea apariţiei altui viitor pericol. În urma acestei decizii, au fost mobilizate toate navele disponibile. Flota se adună în punctele-cheie, însă data invaziei nu s-a anunţat încă, deşi a fost probabil stabilită.

— Ce au de gând cu oamenii?

— Să-i ia dracu' pe oameni! se enervă Miller. N-o să ne facem griji pentru ei, când propria noastră existenţă e în joc.

Întunericul care-i învăluia părea din ce în ce mai dens. Frigul nopţii reuşise să pătrundă chiar şi prin hainele groase ale tânărului. Cu fiecare clipă, devenea tot mai conştient de implicaţiile dramatice ale afirmaţiilor celuilalt. Războiul! Vorbi cu voce stinsă:

— Invazia poate fi oprită numai cu ajutorul adevăraţilor slani. Trebuie să-i găsesc! Am epuizat toate posibilităţile, aşa că voi merge în unicul loc rămas unde aş putea să le dau de urmă.

Se făcuse dimineaţă. Soarele strălucea puternic pe cerul negru-albastru, iar sub lumina necruţătoare umbrele se micşorau, pentru ca apoi să se alungească din nou, pe măsură ce Marte îşi ferea de astrul zilei neprietenoasa faţă a după-amiezei.

Din locul în care Jommy îşi pitise nava, orizontul apărea zimţat datorită culmilor muntoase proiectate pe cerul umbrit. Vizibilitatea era încă bună de acolo, de la înălţimea de şapte sute de metri. Lumina pălea tot mai mult când, deodată, răbdarea şi vigilenţa tânărului fură răsplătite. În depărtare apăru un vehicul mic, semănând cu o torpilă cu benzi roşii vopsite pe flancuri; din partea lui posterioară ieşeau flăcări. Razele soarelui care apunea erau reflectate de învelişul neted, metalic. Jommy îl urmări cu privirea până când dispăru din vedere, în stânga locului unde se afla nava sa, ascunsă în tunelul din masivul calcaros ca o fiară în vizuină.

Cam cinci kilometri, apreciase tânărul. Distanţa nu punea nici o problemă motoarelor ce aşteptau gata oricând să acţioneze, silenţioase şi puternice.

Cinci sute de kilometri şi acele inegalabile motoare vor vibra liniştite, torcând constant. Atâta doar că o astfel de forţă titanică nu putea fi folosită la o înălţime prea mică, deoarece ar fi distrus o regiune întinsă din solul şi aşa destul de mutilat.

Cinci kilometri, şapte, opt… Jommy execută o serie rapidă de reglaje. În acel moment, forţa magnetorilor ţâşni, acoperind în scurt timp o distanţă impresionantă. Simultan, prinse viaţă ideea care-i venise în timpul călătoriei spre Marte şi se materializase sub forma unui mic dispozitiv. Dintr-o sondă automată, pe care o lăsase la opt sute de kilometri altitudine, irupseră în spaţiu unde radio, atât de asemănătoare cu vibraţiile motoarelor lui, încât numai un instrument specializat şi deosebit de sensibil ar fi putut sesiza diferenţa. Timp de câteva clipe, planeta fu pur şi simplu străbătută de valuri de energie.

Probabil că detectoarele slanilor fără cârlionţi se fixaseră deja pe sursa energetică neidentificată, ceea ce făcea posibil ca neînsemnata cantitate de energie folosită de adevărata navă a lui Jominy să treacă neobservată. Magnetorii îşi făceau datoria repede şi bine. Îndepărtata navă a slanilor fără cârlionţi încetini, de parcă ar fi întâmpinat rezistenţă la înaintare, apoi viteza scăzu şi mai mult şi, în cele din urmă, vehiculul îşi schimbă direcţia, atras de o forţă irezistibilă spre masivul calcaros.

Folosind undele radio ca paravan pentru a-i ascunde activitatea, Jommy lărgi fără efort peştera în care se afla, cu ajutorul unui singur jet de energie pulverizatoare. Nava lui se retrase mai în adâncul grotei, apoi, asemenea unui păianjen care prinde o muscă, ademeni în vizuină vehiculul urmăritorilor.

Peste câteva secunde, în blindajul acestuia se deschise o uşă, lăsând să se vadă silueta unui bărbat. Acesta sări cu uşurinţă pe podeaua tunelului şi rămase o clipă nemişcat, privind ţintă spre proiectoarele orbitoare ale celeilalte nave, ce-l fixau nemilos. După un scurt răgaz de gândire, înaintă încrezător. La un moment dat privirea îi fu atrasă de lumina reflectată de un cristal aşezat într-o scobitură a peretelui.

Intrigat de faptul că micuţul obiect îi putuse distrage atenţia, se apropie să-l studieze mai îndeaproape. În aceeaşi secundă, raza paralizantă a lui Jommy îl făcu să se prăbuşească inconştient.

Imediat, tânărul dezactivă toate sursele energetice şi acţionă un comutator care făcu ca emiţătorul-momeală lansat în spaţiu să detoneze.

În privinţa noii lui victime, slanului nu-i trebuia decât o scanare corporală, o înregistrare a vocii şi, bineînţeles, un control hipnotic. După numai douăzeci de minute, Corliss zbura din nou spre Cimmerium, furios pe ciudata formă de sclavie la care fusese forţat, dar conştient că nu mai putea face nimic.

Jommy ştia că, înainte de a îndrăzni să meargă personal în marele oraş, mai avea de întreprins unele lucruri şi că nu avea voie să se grăbească. Toate la timpul lor. Acţiunea trebuia pusă la punct până în cel mai mic detaliu. Nu-i era îngăduit să piardă nimic din vedere. Câteva săptămâni la rând, Corliss veni la peşteră la fiecare patru zile – ziua lui liberă – lăsându-şi creierul studiat, până ce memoria sa nu mai avu nimic de dezvăluit. Atunci slanul ştiu că era pregătit pentru marea încercare. Îşi puse planul în aplicare în următoarea zi liberă, a şaptea. În ziua aceea, un Barton Corliss rămase în peşteră, cufundat într-un somn hipnotic profund, iar un altul urcă în micul vehicul cu dungi roşii şi se îndreptă spre Cimmerium.

Douăzeci de minute mai târziu, o aeronavă militară coborî din ceruri şi rămase lângă el, un gigant metalic, aerodinamic.

— Corliss, se auzi dintr-un difuzor vocea tăioasă a unui bărbat, conform graficului normal de urmărire a tuturor celor care seamănă cu şarpele Jommy Cross, te-am aşteptat în acest punct şi am constatat că ai sosit cu o întârziere de cinci minute. Ca urmare, vei fi dus imediat în Cimmerium sub escortă, unde vei fi supus examinării de către o comisie militară. Asta-i tot!

CAPITOLUL 17

Catastrofa se produsese incredibil de simplu. Un accident nu chiar imprevizibil, dar dezamăgirea nu era mai puţin cruntă. Anterior, Barton Corliss întârziase de şase ori şi nimeni nu observase nimic. Acum trecuseră doar cinci minute peste ora fixată şi norocul îşi întorsese faţa de la Cross.

Tânărul privea posomorât ecranele navei în care se găsea. Zona survolată abunda în stânci aspre, colţuroase şi pustii. Locul arăta de parcă ar fi fost răvăşit de un monstru furios. Văi largi şerpuiau nedecis; prăpăstii ameninţătoare îşi arătau adâncurile insondabile, pentru ca mai apoi pereţii verticali să ţâşnească spre cer sub înfăţişarea unor munţi

sălbatici. În caz că ar fi reuşit să se salveze, acesta era drumul lui de întoarcere, căci nici o navă pe care ar fi încercat s-o captureze, oricât de mare ar fi fost, nu putea trece de barierele pe care slanii fără cârlionţi le-ar fi ridicat între el şi vehiculul său indestructibil.

Mai rămânea, desigur, o speranţă. Avea un revolver atomic modificat astfel încât să semene cu cel al lui Corliss, care lansa aceleaşi descărcări electrice… până ce se activa mecanismul secret pentru rafala de energie atomică. Şi mai avea ceva: verigheta de pe deget aproape identică cu cea purtată de Barton, cu diferenţa că a lui Jommy conţinea cel mai mic generator atomic construit vreodată. Mic dar periculos, deoarece raza pe care o putea emite avea acelaşi efect dezintegrator. Două arme şi o duzină de cristale pentru a preîntâmpina războiul războaielor!

Regiunea peste care zburau deveni mai sălbatică. Pe fundul prăpastiilor adânci începuseră să apară şuvoaie uleioase sau noroioase de apă, vestind apropierea acelei mări urâte, viclene, neprimitoare – Mare Cimmarium.

Jommy văzu şi forme artificiale de viaţă. În dreapta, pe un promontoriu stâncos, se afla un crucişător, semănând din depărtare cu un rechin uriaş, negru, fioros. Pe colţii ascuţiţi dimprejur se aflau o mulţime de navete militare, de câte treizeci de metri lungime care, văzute de la distanţă, aduceau cu un banc de peşti abisali răi încercând să acopere cu trupurile lor faţa pustiită a solului. Sub privirea pătrunzătoare a tânărului, munţii îşi dezvăluiră repede adevărata identitate. Erau de fapt fortăreţe din oţel şi stâncă. Metalul negru era ascuns cu dibăcie printre crestele de rocă veritabilă, iar din loc în loc apăreau gurile ameninţătoare ale unor tunuri îndreptate spre cer, de parcă ar fi aşteptat dintr-o clipă în alta venirea unui duşman numeros şi puternic. Atâtea măsuri defensive, atâta armament ofensiv… Împotriva cui? Era oare posibil ca slanii fără cârlionţi să se teamă atât de mult de ceilalţi slani încât să nu se simtă în siguranţă nici cu o armată aşa puternică?

O sută cincizeci de kilometri de fortăreţe, tunuri şi nave! O sută cincizeci de kilometri de prăpăstii de netrecut, de apă şi de stânci ameninţătoare. După câteva clipe, nava şi escorta ei blindată trecură peste un pisc impunător, în spatele căruia, foarte aproape, apăru Cimmerium, strălucind sub cupola de sticlă. Ora examinării sosise!

Aşezarea fusese construită pe un teren plat, care se termina pe malul stâncos şi zimţat al unui golf. Sticla strălucea în lumina soarelui, o flacără albă care din loc în loc se aduna în fulgere ce plecau apoi în toate direcţiile. Nu era un oraş mare, dar asta din cauza terenului neprimitor, care nu permisese o întindere mai vastă, silindu-l să se strecoare temerar până la marginea abisurilor ce-l înconjurau din toate părţile. În porţiunea sa cea mai lată, Cimmerium măsura cinci kilometri, iar în zona cea mai îngustă abia trecea de trei. Conform spuselor lui Miller şi Corliss, aici trăiau două sute de mii de slani.

Terenul de asolizare era exact acolo unde se aşteptase Jommy: o platformă metalică ieşită în afară, la una din marginile oraşului, brăzdată de şine de cale ferată strălucitoare şi suficient de întinsă pentru a permite coborârea unei nave militare. Uşor dar sigur, nava în care se afla el se îndreptă spre suportul metalic cu numărul 9977. În aceeaşi clipă, escorta se îndepărtă, pornind spre mare şi dispărând instantaneu înapoia piscului impunător care străjuia oraşul.

Dedesubt, mecanismul automat al suportului îşi începuse deja glisarea, înaintând spre o uşă metalică înaltă, care se deschise automat şi se închise apoi în urma lor.

Tabloul înfăţişat acum privirii tânărului nu era surprinzător, totuşi realitatea depăşea cu mult relatările celor doi bărbaţi pe care-i hipnotizase. Numai în porţiunea de hangar accesibilă vederii sale existau peste o mie de aeronave. Înşirate de la pardoseală şi până în plafon, fiecare în suportul ei glisant, arătau ca nişte sardele într-o cutie de conserve. Oricare dintre ele putea deveni

operaţională prin simpla tastare, la panoul de comandă, a cifrelor ce-i alcătuiau numărul de cod.

Propria lor navă se opri. Jommy coborî degajat şi-i salută scurt, cu o înclinare a capului, pe cei trei bărbaţi care-l aşteptau. Cel mai în vârstă făcu doi paşi înainte şi spuse zâmbind acru:

— Ei bine, Barton, iar te-ai pricopsit cu o examinare! Fii sigur că treaba se va face rapid dar temeinic – verificările obişnuite, desigur, luarea amprentelor, investigaţii cu raze-X, testele sangvine, reacţiile chimice ale pielii, măsurarea electronică a lungimii părului… şi celelalte.

Anumite nuanţe ale vibraţiilor ce scăpau pe lângă scuturile mentale ale celor trei le trădau aşteptarea încordată. Tânărul nu avea nevoie de gândurile lor. Nu fusese niciodată atât de atent, mintea nu-i fusese niciodată mai limpede, mai aptă să distingă subtilitatea detaliilor. Replică moale:

— De când reacţia chimică a pielii face parte din examinarea obişnuită?

Bărbaţii nu-şi cerură scuze pentru capcana pe care i-o întinseseră, iar creierele lor nu arătară vreo dezamăgire în urma acestui eşec. Jommy câştigase prima manşă, dar nu se bucură, pentru că victoria era lipsită de importanţă. Ştia că nu va putea face faţă unui control amănunţit. Trebuia să folosească din plin ceea ce dobândise în cursul pregătirilor întreprinse în cele câteva săptămâni cât îi studiase pe Miller şi Corliss.

Cel mai tânăr dintre cei trei vorbi:

— Duceţi-l în laborator, să începem cu testele fizice. Ia-i arma, Prentice.

Cross predă pistolul fără să scoată nici un cuvânt.

Îl aşteptară. Ingraham, cel mai în vârstă, zâmbea, în expectativă, Bradshaw, cel mai tânăr, îl privea fără să clipească, iar Prentice afişa o mină indiferentă în timp ce vârî arma în buzunar. Atenţia lui Jommy fu atrasă de liniştea atotstăpânitoare. Nu se auzea nici un sunet, nici o frântură

de conversaţie. Vastul hangar era pustiu ca un cimitir, încât părea de necrezut că acolo se făceau ultimele pregătiri înaintea unui război.

Formă numărul de cod al navei sale şi privi suportul oscilant care se deplasă mai întâi orizontal, apoi vertical, spre plafon. Un sunet metalic scurt, şi liniştea se aşternu din nou. Tânărul zâmbi în sinea lui, conştient de faptul că cei trei îl urmăreau, pândind orice ezitare sau neconcordanţă în executarea manevrei, apoi păşi spre ieşire. În faţa lor se deschise o uşă, descoperind privirii un coridor strălucitor, pe ai cărui pereţi netezi se puteau vedea nenumărate intrări.

În momentul în care se opriră în faţa uşii laboratorului, Jommy spuse:

— Sper că aţi anunţat la spital că voi întârzia.

Ingraham se opri brusc, urmat imediat de ceilalţi doi. Se holbară uluiţi la el.

— Dumnezeule, nevastă-ta urma să fie resuscitată azi-dimineaţă!

Jommy aprobă din cap fără să zâmbească.

— Trebuia ca doctorii s-o aducă la limita conştienţei cu douăzeci de minute după asolizarea mea. Din acel moment ar fi avut de lucru cam o oră. Este evident că examinarea voastră şi a comisiei militare va trebui să fie amânate.

Nimeni nu avu nimic de obiectat. Ingraham spuse:

— Fără îndoială că soldaţii te vor escorta până acolo.

Bradshaw vorbi, precipitat, în emiţătorul radio de la mână.

Glăsciorul care răspunse ajunse perfect distinct la urechile lui Jommy.

— În condiţii normale, patrula militară ar fi trebuit să-l însoţească până la spital. Acum însă, datele problemei s-au schimbat total, întrucât avem de-a face cu cel mai periculos individ din câţi au existat vreodată. Cross are numai douăzeci şi trei de ani, dar nu mai e un secret pentru nimeni faptul că viaţa în condiţii de pericol permanent conduce la o maturizare prematură. Asta-i valabil atât

pentru oameni, cât şi pentru slani. Acestea fiind datele problemei, putem considera că ne confruntăm cu un slan adult aflat în posesia unor arme şi a unor cunoştinţe a căror eficacitate depăşeşte puterea noastră de înţelegere. Dacă Barton Corliss se dovedeşte a fi Cross, atunci coincidenţa revenirii la viaţă a doamnei Corliss exact în acest moment important indică faptul că el este pregătit pentru orice eventualitate, mai ales ca să contracareze suspiciunea care a planat în jurul asolizării lui întârziate. A suferit deja un eşec, aflând că va fi supus unei testări. Totuşi, simplul fapt că o asemenea amânare are loc pentru prima dată de când se efectuează controale asupra celor care seamănă cu şarpele Cross implică faptul că lângă suspect trebuie să stea în permanenţă experţi în domeniul examinărilor preliminare. În consecinţă, veţi continua, până la noi ordine. La ieşirea din liftul I vă aşteaptă un vehicul de suprafaţă.

Pe când ieşeau în stradă, Bradshaw spuse:

— Dacă el nu-i Corliss, atunci prezenţa lui la spital va fi nu numai inutilă, ci ar putea chiar avea urmări fatale pentru sănătatea mentală a doamnei Corliss.

— Greşeşti, îl contrazise Ingraham. Adevăraţii slani pot citi gândurile. Va fi în stare să sesizeze erorile din sala de operaţie, la fel cum ar fi făcut Corliss cu ajutorul aparatelor Porgrave.

Jommy surprinse zâmbetul îngheţat al lui Bradshaw în timp ce acesta din urmă replica moale:

— Ţi-a cam pierit glasul, Ingraham. Te-ai gândit cumva că prezenţa aparatelor Porgrave îl va împiedica pe Cross să renunţe la folosirea capacităţilor mentale? Cu excepţia situaţiilor limită, desigur.

— Încă ceva, spuse Prentice. Motivul pentru care Corliss merge la spital este acela că, datorită afinităţilor existente între soţi, va fi în stare să semnaleze la soţia lui orice manifestare anormală pe parcursul operaţiei. De aici rezultă că şi femeia, odată revenită la viaţă, va recunoaşte dacă suspectul e soţul ei sau nu.

Ingraham zâmbea încruntat.

— Uite că am ajuns şi la concluzia finală. În cazul în care Corliss este de fapt Cross, readucerea la viaţă a pacientei în prezenţa lui va avea consecinţe tragice pentru ea, lucru care va fi de natură să ne convingă definitiv, chiar dacă rezultatele celorlalte teste vor fi negative.

Jommy rămăsese tăcut. Examina pe toate feţele problema reprezentată de prezenţa receptoarelor Porgrave. Într-adevăr, erau periculoase, însă rămâneau doar nişte maşini. Nu avea decât să-şi controleze mai strict gândurile, şi totul va fi în regulă.

Recunoaşterea lui de către doamna Corliss era însă altceva. Legăturile apărute între doi soţi sensibili puteau fi deosebit de puternice şi el nu concepea să contribuie la distrugerea minţii altui slan. Cumva trebuia găsită o cale de salvare, dar care să nu pună în pericol sănătatea mentală a pacientei.

Maşina mergea cu viteză pe un bulevard care strălucea de florile sădite pe marginea lui. Carosabilul era întunecat, cu aspect sticlos şi şerpuia printre copaci înalţi ce ascundeau pe jumătate clădirile înşiruite în lungul trotuarelor umbrite. Construcţiile erau joase, iar aspectul lor încântător îl surprinse plăcut pe tânăr. Din informaţiile culese din minţile lui Miller şi Corliss, cunoştea unele detalii, dar acest adevărat triumf al geniului arhitectonic depăşea orice imaginaţie, pentru că nu te puteai aştepta ca o fortăreaţă să fie şi frumoasă. Armele sunt construite de obicei în scopuri practice, nu ca să încânte privirea.

Aşa însă, obiectivul existenţei lor fusese atins. Clădirile arătau firesc şi lăsau impresia generală a unui oraş ca oricare altul, nu cum te-ai fi aşteptat să fie: o armură solidă, care să protejeze viaţa adevăratei aşezări dinapoia ei. Dimensiunile sistemului de apărare arătau o dată în plus teama de adevăraţii slani. Lumea oamenilor avea să fie atacată tocmai datorită fricii slanilor fără cârlionţi, ceea ce

reprezenta, fără îndoială, culmea ironiei. Era însă o culme tragică.

Dacă am dreptate, gândi Jommy, dacă adevăraţii slani trăiesc într-adevăr printre cei fără cârlionţi, tot aşa cum aceştia din urmă trăiesc printre oameni, înseamnă că toate pregătirile de aici sunt îndreptate împotriva unui inamic care s-a infiltrat deja în chiar sistemul lor defensiv.

Maşina opri într-o nişă ce ducea spre un lift, care coborî la fel de lin precum cel din hangar. Ca din întâmplare, Jommy scoase din buzunar una dintre cutiile cubice de metal ce conţineau cristale hipnotice şi o aruncă neglijent în coşul aflat într-un colţ al cabinei ascensorului. Observă că slanii îi urmăreau fiecare, mişcare, aşa că explică:

— Am douăsprezece din astea, dar sunt grele şi mă incomodează la mers.

Ingraham se aplecă şi luă micul obiect.

— Ce este?

— Motivul întârzierii mele. Voi explica totul mai târziu, în faţa comisiei. Toate douăsprezece sunt identice, aşa că n-are nici o importanţă dacă lipseşte una din ele.

Ingraham privi gânditor cutia. Era pe punctul s-o deschidă, când liftul se opri. O băgă în buzunar cu un gest hotărât.

— Am s-o păstrez eu. Ieşi primul, Corliss.

Fără să ezite, Jommy păşi într-un coridor lat, placat cu marmură. O femeie în manta albă le ieşi în întâmpinare.

— Vei fi chemat peste câteva minute, Corliss. Aşteaptă aici.

Ingraham dispăru în spatele unei uşi, moment în care băiatul surprinse gândurile superficiale ale celui mai vârstnic dintre însoţitori. Se întoarse spre el, tocmai când acesta începea să vorbească:

— Corliss, problema sănătăţii mentale a soţiei tale mă îngrijorează atât de mult încât, înainte de a-ţi da voie să intri, aş dori să te supun unui test simplu, pe care nu-l mai folosim de ani de zile deoarece nu este compatibil cu

demnitatea unui slan. Şi-apoi, există multe altele mai elocvente.

— Ce test? întrebă Jommy scurt.

— Ei bine, dacă tu eşti Cross, atunci părul tău este fals, pentru că trebuie să-ţi maschezi cârlionţii caracteristici. Dacă eşti într-adevăr Corliss, rezistenţa naturală a părului tău trebuie să fie suficient de mare încât să-mi permită să te ridic de la podea fără să simţi o durere deosebită. Peruca, fixată artificial, n-ar rezista la tracţiune, oricât de bine ar fi prinsă. Aşadar, pentru siguranţa soţiei tale, am să te rog să apleci capul. Te asigur că nu voi fi brutal – voi mări forţa gradat.

— E-n regulă, zâmbi Jommy. Te vei convinge că-i păr natural.

Şi chiar era. Găsise de mult soluţia acelei probleme spinoase – un fluid gros se aplica peste rădăcina părului original, întărindu-se treptat şi formând un strat subţire, cauciucat, asemănător la aspect cu pielea capului. Stratul era suficient ca să acopere cârlionţii buclucaşi, dar Jommy nu se mulţumise cu atât. Ducând cercetările mai departe, descoperise că, răsucind într-un anume mod firele de păr, chiar înaintea încheierii procesului de întărire a stratului, acesta devenea relativ poros, permiţând oxigenarea rădăcinilor.

Îndepărtarea periodică a stratului cauciucat, cât şi lungile răstimpuri în care îşi lăsase părul natural fuseseră suficiente pentru ca sănătatea podoabei lui capilare să nu aibă de suferit. În felul acesta, pericolul se reducea la zilele când se elimina pielea artificială. Era convins că ceva similar făcuse şi restul semenilor săi.

Ingraham încheie, bombănind înciudat:

— De fapt, testul ăsta n-o să dovedească nimic. Dacă Cross va ajunge până aici, cu siguranţă că nu se va lăsa prins cu o chestie atât de simplă. Uite că vine doctorul! Să sperăm că totul e-n regulă.

Rezerva era mare, cenuşie, plină cu echipamente ce zumzăiau încetişor. Pacienta nu se vedea, dar în cameră exista un paralelipiped metalic prelung, ca un sicriu aerodinamic, cu un capăt îndreptat spre uşă. Cealaltă extremitate era ascunsă privirii, dar Jommy ştia că acolo se afla capul femeii.

Pe capacul paralelipipedului se găsea un aparat din care o mulţime de tuburi intrau în „sicriu", transportând un flux bogat şi constant de sânge. Lângă capul doamnei Corliss se mai aflau nişte instrumente pe care clipeau continuu numeroase leduri, fiecare din ele răspunzând unui impuls diferit venit de la organismul supus operaţiei. Lupta femeii pentru supravieţuire era evidentă, judecând după faptul că uneori luminile păleau, dar imediat reîncepeau să pâlpâie, încercând să revină la intensitatea normală.

Din locul unde i se spusese să se oprească, Jommy putea vedea capul doamnei Corliss proiectat pe fundalul instrumentelor ce bâzâiau slab. De fapt, nu capul se vedea, ci un ghem de bandaje. Firele ce veneau de la aparatura de control dispăreau sub fâşiile albe.

Scutul mental încă deteriorat al pacientei era deschis. Jommy sondă cu grijă zona în care se înfiripau gândurile şi o găsi amorţită de prezenţa cvasipermanentă a morţii.

Ştia teoretic ce făcuseră chirurgii slani: toate legăturile nervoase ale creierului fuseseră întrerupte printr-un simplu scurtcircuit, sensibilul organ fiind menţinut în viaţă cu ajutorul unor raze regeneratoare de ţesuturi. Operaţia delicată fusese uşurată prin împărţirea creierului în douăzeci şi şapte de secţiuni, asupra cărora se acţiona succesiv.

Undele mentale ale tânărului trecură peste rănile grave ce fuseseră vindecate. Se făcuseră destule greşeli, dar toate minore, astfel încât se putea afirma că operaţia în sine fusese realizată de un maestru. Fiecare secţiune a creierului răspundea corect tratamentului aplicat, iar Jommy era convins că, după încheierea manevrelor finale,

pacienta va deschide ochii, recunoscându-l imediat pe impostor.

În ciuda impulsurilor interioare care-l grăbeau, slanul se gândi: Cu ani în urmă, am reuşit să-i hipnotizez pe oameni fără ajutorul cristalelor, deşi procedeul lua mult mai mult timp. De ce n-aş încerca şi pe slanii fără cârlionţi?

Creierul femeii continua să fie inconştient, deci scutul ei mental era coborât. La început, încercările lui Jommy fură ezitante, datorită pericolului reprezentat de receptoarele Porgrave. După un timp însă, tânărul îşi acordă creierul pe lungimea de undă pe care ar fi avut-o în condiţii normale vibraţiile mentale ale soţiei lui Corliss. Teama îi dispăru. Se avântă cu mult curaj.

Ceea ce îl salvă fu metoda chirurgicală de refacere a scoarţei cerebrale. În cazul unui creier sănătos, i-ar fi trebuit câteva ore pentru a căuta printre milioanele de posibilităţi deschise în faţa lui. Creierul femeii fusese însă împărţit în douăzeci şi şapte de secţiuni, fapt care uşura depistarea grupului de celule nervoase ce reprezentau centrul voinţei. În mai puţin de un minut, Jommy ajunsese la ţintă şi controla mintea pacientei.

Îşi puse pe urechi căştile receptorului Porgrave, observând în acelaşi timp că Bradshaw purta deja o pereche de căşti similare – pentru el, se gândi îngrijorat. Manevra cu instalaţia era menită să-l demaşte, dar putea fi liniştit. Formulate sub înfăţişarea cea mai pură – fără să dea naştere unor imagini concrete – gândurile nu puteau fi detectate de Porgrave. O dovediseră propriile sale experienţe şi o dovedea şi mintea lui Bradshaw, care nu era străbătută de nici un licăr de suspiciune.

Femeia se agită, fizic şi psihic, iar gândurile ei incoerente fură transformate în unde sonore uşor de recepţionat în căşti:

Război… ocupaţie…

Cuvintele aveau un oarecare sens numai pentru cei care ştiau că pacienta îndeplinea funcţia de comandant militar,

totuşi încă nu erau edificatoare. După câteva clipe de tăcere, se auzi:

Iunie… s-a hotărât în iunie… trebuie să terminăm înainte de venirea iernii, pentru ca ai noştri să nu moară inutil de frig în timpul manevrelor… am hotărât deci: zece iunie…

Dacă ar fi sugestionat-o pe cale hipnotică, lui Jommy nu i-ar fi trebuit decât zece minute pentru a-i tămădui creierul care funcţiona încă defectuos. Aşa însă, trebui să piardă o oră şi un sfert, ajutându-i – fără ca ei să bănuiască ceva – pe chirurgii care se chinuiau cu aparatul de inducere a tensiunilor mentale. În tot acest timp, se gândea la cuvintele femeii.

Invazia Pământului fusese aşadar stabilită pentru data de zece iunie. Conform calendarului terestru, se găseau în ziua de patru aprilie. Mai rămăseseră două luni! O lună dura drumul, deci mai rămânea încă una. O lună… ca să facă ce anume?

Răspunsul veni în momentul când doamna Corliss, vindecată, alunecă într-un somn fără vise. Nu mai avea nici un rost ca Jommy să piardă vremea căutându-şi semenii. Mai târziu, poate, va încerca din nou. Acum însă trebuia să scape din acest…

Acum… Se încruntă în gând. Peste câteva minute, avea să fie examinat de o comisie formată din reprezentanţii celei mai dure, mai tenace şi mai eficiente rase din întregul Sistem Solar. În ciuda faptului că reuşise să-i păcălească în legătură cu întârzierea sa, în ciuda faptului că reuşise să facă astfel încât un cristal hipnotic să ajungă în posesia unui membru al escortei, putea spune că norocul îi întorsese spatele. Ingraham nu părea deloc curios să deschidă cutia pe care o avea în buzunar. Era clar că tânărul trebuia să mai încerce o dată. La fel de clar era însă că o altă tentativă ar fi fost pusă în practică doar în disperare de cauză. Oricum ar fi încercat să abordeze problema, ar fi trezit bănuielile slanilor.

Gândurile îi încremeniseră, totuşi mintea îi rămăsese trează, în aşteptare, deoarece urechile prinseseră zumzetul slab al unei voci venind din aparatul de emisie-recepţie al lui Ingraham. Aproape instantaneu, suprafaţa creierului acestuia reflectă cuvintele auzite:

Îl aduceţi pe Barton Corliss la mine, imediat, indiferent dacă a fost sau nu testat fizic. Dispoziţia aceasta contramandează orice alte ordine anterioare.

— Am înţeles, Joanna, şopti bărbatul şi se întoarse spre Jommy: Vei fi dus în faţa Joannei Hillory, împuternicitul militar în această problemă.

Gândul care trecu prin mintea lui Prentice era aproape identic cu cel al tânărului. Cel mai înalt dintre slani spuse:

— Joanna e singura dintre noi care a petrecut câteva ore în preajma lui Cross. Având în vedere experienţa şi studiile ei ulterioare, a primit însărcinări speciale pe această linie. Ea a condus vasta operaţie de căutare a ascunzătorii lui şi tot ea a prezis eşecul atacului cu ciclotronul. În plus, a redactat un raport detaliat în care a descris până în cel mai mic amănunt răstimpul petrecut alături de el. Dacă eşti cumva Cross, te va recunoaşte dintr-o singură privire.

Jommy rămase tăcut. Nu putea să aprecieze veridicitatea afirmaţiilor lui Prentice, dar avea bănuiala sumbră că acesta nu minţea.

În timp ce ieşeau din sala de operaţii, tânărul văzu pentru prima dată adevăratul oraş Cimmerium – cel subteran. Din locul unde se aflau, se puteau zări două coridoare. Unul ducea înapoi spre liftul cu care veniseră, iar celălalt dădea spre un hol imens, mărginit de uşi înalte şi transparente. În spatele lor se întindea o aşezare de vis.

Pe Pământ se ştia că secretul materialelor din care fuseseră construite zidurile marelui palat se pierduse. Ei bine, nu era adevărat. Secretul acela se afla aici, în oraşul ascuns al slanilor fără cârlionţi, iar rezultatele sale, vizibile la tot pasul, depăşeau cu mult realizările terestre. Lumea aceasta era o lume a culorilor în continuă schimbare, o

lume care respira geniul arhitecţilor de altădată. Toate construcţiile erau perfecte, vii, aşa cum şi muzica era vie. Cuvintele se dovedeau sărace pentru a descrie splendoarea acestui oraş, aşa că singura paralelă semnificativă era cu cea mai înălţătoare dintre muzici.

Frumuseţea îţi tăia respiraţia, dar Jommy şi-o scoase din minte în momentul când ieşiră în stradă. Acum contau numai locuitorii oraşului; miile de indivizi din clădiri, din maşini sau care umblau pe jos. Mii de minţi fură cercetate cu nerăbdare de un creier căruia nu-i scăpa nimic, un creier care încerca disperat să localizeze măcar un slan veritabil. Unul singur!

Dar nu găsi niciunul! Nici o şoaptă, nici o urmă care să trădeze pe unul dintre ai săi. Nici un creier care să nu ştie că aparţinea unui slan fără cârlionţi. În cele din urmă, scuturile mentale prezente la tot pasul îl făcură să se dea bătut. Convingerea că reprezentanţii rasei lui trebuia să fie pe undeva pe acolo se clătina din temelii. Oriunde s-ar fi aflat adevăraţii slani, protecţia le era îndreptată inclusiv împotriva propriilor semeni. Aşa ceva contrazicea orice logică. Nu mai puţin adevărat că, deşi aceeaşi logică pretindea că toţi copiii-monştri nu putuseră fi creaţi de nişte fiinţe normale, realitatea dovedise contrarul. Care realitate însă? Zvonurile? Dar ce altă explicaţie mai putea fi?

— Am ajuns, spuse Ingraham, iar Bradshaw completă:

— Hai, Corliss! Vei fi cercetat de domnişoara Hillory… între patru ochi.

În timp ce păşea spre uşa deschisă, podeaua îi păru ciudat de tare sub tălpi. Camera era mare şi cochetă, având mai degrabă înfăţişarea unei locuinţe personale decât a unei încăperi oficiale. Pe rafturi se aflau cărţi. Pe un perete se zărea un infostocator electric. În cameră se mai găseau o canapea, mai multe scaune multi-pneumatice şi o carpetă groasă şi moale. În cele din urmă, ochii tânărului se opriră

asupra biroului mare, strălucitor, în spatele căruia stătea o femeie zâmbitoare, cu un aer semeţ.

Jommy nu se aşteptase ca Joanna Hillory să arate mai bătrână. Poate că următorii cincizeci de ani aveau să rideze obrajii aceia netezi şi catifelaţi, dar acum se putea spune că femeia arăta la fel ca atunci când o cunoscuse. El însă se schimbase. Cu ani în urmă, un băiat slan privise cu uimire, respect şi teamă la această fiinţă deosebită. Acum ochii lui căpătaseră stăpânirea de sine a maturităţii.

Observă intrigat că privirea ei era fixă şi concentrată, ceea ce nu se potrivea cu momentul şi cu locul unde se aflau. Simţurile lui ascuţite analizară expresia Joannei, descoperind în ea triumful şi o bucurie sinceră. Deconcertat, Jommy începu să-i tatoneze scutul mental, sondând micile imperfecţiuni, cercetând fiecare vibraţie scăpată întâmplător, interpretând fiecare impuls. Uimirea îi creştea întruna. După un timp, zâmbetul femeii se transformă într-un râs liniştit şi, deodată, scutul dispăru! Mintea ei se oferea pe de-a-ntregul, fără oprelişti, creierului lui cercetător. În aceeaşi secundă, un gând se formă în mintea tânărului:

Priveşte adânc, John Thomas Cross, şi află mai întâi că toate receptoarele Porgrave din această cameră şi din apropiere au fost deconectate. Mai află că ai în faţă singurul tău prieten de pe lume şi că am ordonat să fii adus aici pentru a evita o testare fizică în urma căreia nu aveai nici o şansă să scapi cu viaţă. Te-am urmărit prin aparate şi în cele din urmă m-am convins că tu eşti. Dar să lăsăm asta! Repede, cercetează-mi mintea, convinge-te că nu-i vorba de nici o capcană şi hai să acţionăm ca să te salvăm!

Jommy o privea suspicios. Nu avea voie să se arate încrezător. Timpul trecea şi el încă mai cerceta căile mentale întortocheate ale acelui creier complex, încercând să afle cauza miracolului la care era martor. Într-un târziu, spuse încet:

— Deci ai crezut în idealurile unui băiat de cincisprezece ani, ai fost convinsă de un adolescent egoist care nu avea de oferit decât…

— Speranţă! îl completă ea. Mi-ai dat speranţă exact în momentul în care viaţa urma să mă facă dură şi nemiloasă, ca majoritatea semenilor mei. „Oamenii…” ai spus atunci, „ce-o să faceţi cu oamenii?” Întâmplarea aceea mi-a provocat un şoc din care mi-am revenit cu greu. Am oferit cu bună ştiinţă o falsă descriere a ta, lucru care probabil te-a mirat. Am afirmat că nu posed cunoştinţele unui expert în psihologie umană, deşi te puteam descrie perfect din memorie, pentru că imaginea ta mi-a devenit tot mai clară odată cu trecerea timpului, dar n-am făcut-o. Tuturor li s-a părut firesc să devin specialistă în afacerea Cross şi la fel de normal să fiu numită coordonatoarea tuturor acţiunilor legate de persoana ta. Bănuiesc că tot atât de firesc e şi faptul că…

Se opri, aşteptând, iar Jommy spuse cu gravitate:

— Îmi pare rău de asta!

Ochii ei cenuşii se încrucişară cu cei căprui ai tânărului.

— Cu cine o să te mai însori? întrebă ea. O viaţă normală trebuie să includă şi căsătoria. Desigur, nu ştiu mai nimic despre relaţia cu fata aceea, Kathleen Layton, afară de faptul că erai cu ea atunci când a murit. În istoria slanilor se cunosc însă numeroase cazuri în care un bărbat a fost căsătorit cu mai multe femei, uneori chiar în acelaşi timp. Vârsta mea reprezintă totuşi o problemă.

— Recunosc, spuse Jommy, că cincisprezece sau douăzeci de ani diferenţă nu-i un obstacol pentru slanii longevivi. Problema este că eu am o misiune de îndeplinit.

— Ca soţie sau nu, din acest moment ai un aliat care te va ajuta să-ţi îndeplineşti menirea: cu condiţia, bineînţeles, să scapi cu viaţă în urma examinării.

— Asta-i floare la ureche, dădu el nepăsător din mână. Tot ce-mi trebuia era puţin timp şi o metodă de a pune anumite cristale în mâinile lui Ingraham şi ale celorlalţi. Mi-ai oferit

şi una şi alta. Va mai fi nevoie de arma mea paralizantă care se află în sertarul biroului tău. Apoi îi vei chema în birou, unul câte unul.

Cu un gest hotărât, ea scoase arma.

— Chiar eu am să trag, spuse cu aprindere.

Jommy râdea din toată inima văzându-i înflăcărarea. În acelaşi timp însă, nu-şi putea reprima mirarea faţă de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, chiar şi acum când se convinsese că se afla în siguranţă. Probabil că urmele de neîncredere îşi aveau rădăcinile în lungii ani pe care-i trăise într-o continuă încordare. Brusc, se simţi molipsit de elanul Joannei. Ochii îi străluciră.

— Nu vei regreta ce ai făcut, deşi bănuiesc că înainte de a termina vei fi pusă în situaţia să-ţi demonstrezi loialitatea. Invazia Pământului nu trebuie să se petreacă. Nu acum, nu înainte de a şti ce avem de făcut cu amărâţii ăia şi trebuie să găsim altă soluţie decât stăpânirea prin forţă. Spune-mi, există vreo modalitate de a ajunge pe Pământ? Am citit în mintea lui Corliss ceva despre un plan de transferare a tuturor celor care-mi seamănă. Mai este valabil?

— Da. Decizia e la latitudinea mea.

— Atunci trebuie să acţionăm, şi încă rapid. Trebuie să ajung pe Terra. Trebuie să merg la palat. Trebuie să-l văd pe Kier Gray.

Gura perfectă a femeii schiţă un zâmbet.

— Cum o să treci de liniile fortificate? întrebă ea încetişor.

— Mama mi-a povestit deseori despre nişte intrări secrete, nişte pasaje subterane. Poate găsim ce ne trebuie în calculatorul vostru principal.

— Mda, încuviinţă Joanna şi rămase câteva clipe pe gânduri. Da, acolo ar trebui să se găsească. Calculatorul ştie o mulţime de lucruri. Hai să mergem!

Intrară în camera alăturată, trecând printre şiruri lungi de discuri metalice mari, groase şi strălucitoare. Jommy ştia că aici se afla Biroul de Statistică, iar discurile erau memorii electrice, bănci de date al căror conţinut putea fi citit prin

apăsarea unei taste, urmată de pronunţarea unui nume, a unei cifre sau a unei parole. Cercetând mintea lui Corliss, aflase că nimeni nu avea habar câte informaţii erau stocate în discurile acelea. Ele fuseseră aduse de pe Pământ, iar unele datau încă de pe vremea apariţiei slanilor. Cuprindeau miliarde şi miliarde de date, gata oricând să se ofere ochilor curioşi. Cu siguranţă că se afla şi descrierea celor şapte ani de căutări ale numitului John Thomas Cross, căutări pe care Joanna le dirijase din chiar inima acestei clădiri, un adevărat sanctuar.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse ea.

El o privi apăsând discurile inscripţionate Samuel Lann, apoi Mutaţii genetice naturale. Degetele ei agile apăsară un buton. Pe discul acum strălucitor se putea citi:

Extrase din jurnalul lui Samuel Lann. 1 iunie 2071: Astăzi i-am examinat din nou pe cei trei nou-născuţi şi m-am convins că s-a petrecut o mutaţie extraordinară. Am avut ocazia să văd oameni cu coadă, am examinat cretini şi idioţi şi am studiat monştrii apăruţi în număr atât de mare în ultima vreme. Am putut astfel să observ acele modificări organice înfiorătoare ce apar la oameni, dar acum am în faţă exact contrarul. Am în faţă perfecţiunea.

Două fete şi un băiat. Ce accident sublim! Dacă n-aş fi avut sânge rece şi un creier raţional, cele întâmplate m-ar fi transformat într-un mistic, un bigot pe altarul metafizicii. Am obţinut două fete care vor perpetua specia şi un băiat care să se împerecheze cu ele. Trebuie numai să-i obişnuiesc cu ideea.

2 iunie 2071, începu calculatorul, dar Joanna anulă grăbită afişarea, apăsă alt cod şi obţinu 7 iunie 2073:

Un tâmpit de ziarist a scris azi un articol despre copii. Ignorantul a afirmat că am supus mamele unor experienţe cu un aparat inventat de mine. Eu însă nu le-am cunoscut pe femeile acelea decât după ce au născut. Din păcate, voi fi nevoit să conving perechile de părinţi să se mute în zone mai îndepărtate şi eventual pustii ale planetei. Nu mai

trebuie să stea printre oameni – aceste creaturi atât de labile psihic, superstiţioase şi emotive.

Joanna făcu un nou salt: 31 mai 2088.

A şaptesprezecea aniversare a zilei lor de naştere. Fetele acceptă cu seninătate ideea că se vor împerechea cu propriul lor frate. Moralitatea este, la urma urmelor, o problemă de antrenament. Vreau ca ei să facă acest lucru, deşi anul trecut am mai descoperit alţii. Sunt însă prea mici şi nu cred că ar fi înţelept să aştept până se vor maturiza. Mai întâi cei trei, iar mai târziu voi face şi împerecheri încrucişate.

În sfârşit, pe data de 18 august 2090 apăru: Fiecare fată a avut câte trei copii. Dacă această rată a natalităţii se menţine constantă, riscul dispariţiei lor ca rasă se va reduce în curând la un minim absolut. În ciuda faptului că ici-colo încă mai apar fiinţe asemănătoare lor, perseverez în a le băga în cap ideea că descendenţii lor vor fi adevăraţii stăpâni ai lumii.

Întorşi în birou, Joanna îl privi drept în ochi şi-i spuse:

— După cum vezi, nu există şi nici n-a existat vreodată o maşină de făcut slani. Toţi suntem rezultatul unor mutaţii genetice naturale. Schimbă brusc subiectul: Intrarea în palat care corespunde cel mai bine scopului tău se află în zona statuilor, la trei kilometri dincolo de ziduri. Sectorul este tot timpul luminat de reflectoare şi în bătaia armelor din prima linie de fortificaţii. De asemenea, cei trei kilometri sunt controlaţi de patrule de tancuri şi abundă în cuiburi de mitralieră.

— Ce se va întâmpla cu arma mea? Mi se va permite s-o iau pe Pământ?

— Nu. Planul de transfer al celor care-ţi seamănă include dezarmarea lor.

Conştient de privirea întrebătoare a Joannei, tânărul se încruntă.

— Conform datelor pe care le deţii, ce fel de individ este Gray?

— Pentru un om, este excepţional de capabil. Dacă asta te interesează, radiografiile noastre secrete indică fără urmă de îndoială că este de tip uman.

— M-am gândit şi eu cândva la asta, iar cuvintele tale confirmă experienţa lui Kathleen.

— Am deviat de la subiect. Ce spui de fortificaţii?

— La asemenea miză, asemenea riscuri. Voi merge, bineînţeles, singur. Jommy o privi încruntat: Încrederea mea în tine este atât de mare, încât îţi voi spune unde am lăsat aeronava. Va trebui să faci astfel încât ca ea să ajungă pe Pământ înainte de zece iunie. Şi va mai trebui să-l eliberezi pe Corliss. Acum, cheamă-l, te rog, pe Ingraham.

CAPITOLUL 18

Râul părea că se lăţise de când Jommy îl văzuse ultima dată. Tânărul aruncă o privire nemulţumită peste cei patru sute de metri de valuri tumultuoase. Din loc în loc, se puteau vedea pete întunecate sau sclipitoare – reflexii ale culorilor în continuă schimbare ale palatului. Deşi era primăvară, o zăpadă întârziată acoperea tufişul unde se ascunsese. Îşi scoase hainele, simţind sub tălpi răceala stratului de nea. Se zgribuli de frig. Era aproape îngheţat, dar gata de acţiune.

Încerca să fie calm şi detaşat, totuşi nu-şi putu reprima gândul autoironic că un individ gol împotriva omenirii reprezenta un simbol de-a dreptul ridicol al energiei atomice pe care o controla. El, care inventase atâtea arme, nu se putea folosi de niciuna tocmai acum, când ar fi avut atâta nevoie. Dintre produsele anilor de cercetare nu avusese curaj să ia cu sine decât inelul de pe deget, cu generatorul său atomic minuscul având jalnica rază de acţiune de o jumătate de metru.

Copacii de pe malul opus îşi aruncau umbrele de-a curmezişul râului. Întunericul devenea tot mai adânc, ascunzând undele învolburate care îl purtaseră pe tânăr aproape un kilometru. Cu mişcări îndemânatice, părăsise firul apei, retrăgându-se spre mal, spre locuri mai calme.

Rămase nemişcat câteva clipe, analizând gândurile ce veneau dinspre servanţii a două mitraliere camuflate printre copaci. Precaut, se furişă într-un tufiş protector, unde se îmbrăcă. Stătea la pândă ca un tigru bătrân şi viclean care-şi urmăreşte prada. Avea de străbătut un luminiş, iar distanţa era prea mare pentru ca hipnotismul să aibă efect. Trebuia să aştepte un moment de neatenţie a soldaţilor. De îndată ce avu ocazia, ţâşni, parcurgând cei cincizeci de metri în ceva mai mult de trei secunde.

Unul dintre servanţi n-avea să afle niciodată cine sau ce îl lovise. Celălalt se întoarse ca o fiară, scrutând încordat întunericul, dar nu putu para izbitura cumplită care-l nimeri în maxilar, prăvălindu-l inconştient la pământ. După cincisprezece minute, cristalele îşi făcuseră datoria – cei doi erau sub control. Cincisprezece minute! Opt inşi pe oră… Jommy zâmbi ironic. În ritmul ăsta, n-avea să ajungă niciodată să supună întreg palatul cu cei zece mii de oameni ai săi. Îi trebuiau persoanele-cheie.

Îşi readuse cu grijă victimele în simţiri şi le dădu ordinele necesare. Tăcute, ele îşi luară armele şi-l urmară pe noul stăpân, în faţa căruia voinţa lor era nulă. Cunoşteau fiecare palmă de pământ, ştiau locurile şi orele la care treceau patrulele de tancuri. Toţi membrii gărzii palatului fuseseră recrutaţi dintre cei mai buni soldaţi ai armatei oamenilor. După încă două ore, Jommy dispunea de o duzină de asemenea luptători superantrenaţi, ce se mişcau ca nişte umbre, într-o coordonare perfectă, şi care nu necesitau decât rareori vreo comandă, rostită pe un ton coborât.

După alte trei ore avea un total de şaptesprezece soldaţi, un colonel, un căpitan şi trei locotenenţi. În faţa lor apăruse, în sfârşit, lungul şir de statui minunate şi fântâni sclipitoare, toate scăldate într-o lumină vie. Aici urmărise Jommy să ajungă, aici se încheia prima parte, cea mai uşoară, a încercării sale îndrăzneţe.

Împreună cu mica lui armată, stătea ascuns în umbra tufişurilor şi privea spre zona puternic luminată, lungă de

patru sute de, metri. La capătul ei se putea vedea liziera care masca linia de apărare fortificată.

— Din nefericire, şopti colonelul, nu putem trece de fortificaţii. Zona de acţiune a unităţii noastre se termină chiar aici. Nimeni nu poate traversa cele douăsprezece inele care apără palatul, decât cu un permis de acces, care-i valabil numai în timpul zilei. Pe timp de noapte nu se poate trece în nici un fel.

Jommy se încruntă. Măsurile de precauţie de care se lovea îi depăşeau previziunile. Îşi dădu seama că erau de dată recentă, probabil determinate de atacul executat împotriva laboratorului său de către slanii fără cârlionţi, deşi nimeni nu credea în exagerările fermierilor, în poveştile lor despre nenumăratele aeronave gigantice ce semănaseră teroare în vale. Nimeni nu credea, totuşi paza palatului fusese întărită. Se hotărî brusc.

— Căpitane!

— La ordin!

Ofiţerul înalt veni lângă el ca o umbră.

— Căpitane, semeni cel mai mult cu mine. Îmi vei da uniforma ta şi vei îmbrăca hainele mele, după care vă veţi întoarce cu toţii la posturi.

Îi privi dispărând în întuneric, apoi se ridică brusc şi păşi curajos pe fâşia luminată. Trei metri, cinci, zece. Putea să vadă acum fântâna care ascundea intrarea – un havuz sclipitor, aruncând jerbe de apă ce reflectau lumina. Aştepta o eventuală undă mentală de la vreun aparat Porgrave, dar aşa ceva era foarte greu de urmărit prin vălmăşagul de gânduri ce veneau din toate părţile, interferându-se. Singura lui şansă era ca blestemăţia să mai fie încă acolo, după atâtea sute de ani. Dacă nu, Dumnezeu cu mila.

Cincisprezece metri, douăzeci… şi în acel moment mintea lui încordată surprinse o vibraţie aproape imperceptibilă:

Către orice slan care pătrunde până aici: În apropiere există o intrare secretă în palat. Basorelieful cu cinci flori

de pe fântâna albă dinspre nord este un mecanism cu cifru care deschide, prin unde radio, o uşă secretă. Cifrul este…

Calculatorul Joannei ştiuse că secretul se găsea în fântână, dar atât. Acum…

O voce aspră izbucni dintre copacii îndepărtaţi:

— Cine dracu' mai eşti? Şi ce vrei? Întoarce-te imediat la comandantul tău, fă-ţi rost de un permis de liberă trecere şi revino mâine dimineaţă. Executarea!

Jommy era lângă fântână, pe jumătate ascuns privirilor bănuitoare ale vorbitorului. Degetele lui agile mângâiau modelul floral sculptat în piatră. Toată fiinţa îi era concentrată la maximum. La mai puţin de o secundă după ce formase cifrul, recepţionă altă vibraţie mentală, dintr-un al doilea emiţător Porgrave:

Uşa este acum deschisă. Dă spre un tunel foarte îngust, cufundat într-un întuneric absolut. Gura tunelului se află în mijlocul grupului statuar ecvestru, la treizeci de metri spre nord. Curaj!

Numai că nu curajul îi lipsea, ci timpul! Treizeci de metri spre nord însemna spre palat, direct către acea linie fortificată ameninţătoare! Jommy râse nervos. Hotărât lucru, constructorul de demult al intrării secrete dăduse dovadă de o fantezie debordantă în alegerea locului unde să-şi exercite talentul şi ingeniozitatea. Mai făcu doi-trei paşi, nesocotind somaţia:

— Tu de colo! Stai, sau tragem! Întoarce-te imediat la unitate şi consideră-te arestat. Acum!

— Am de transmis un mesaj foarte important, strigă Cross, încercând să imite cât mai bine vocea căpitanului a cărui uniformă o purta. E urgent!

Încă nu-l socoteau periculos. Încă mai putea să înainteze.

Răspunsul veni necruţător:

— Nici o urgenţă nu poate justifica o asemenea încălcare a regulamentului. Întoarce-te imediat la unitate. Este ultimul avertisment!

Jommy privi spre mica gaură întunecată; dezamăgirea îi era cruntă. Pentru prima dată în viaţă, înţelegea cu adevărat ce este de fapt claustrofobia – un sentiment negru şi groaznic ca şi tunelul în care-şi pusese atâtea speranţe. Să se arunce în acea gaură de şoarece, riscând să moară sufocat, sau să fie îngropat de viu în vreo capcană perfidă a oamenilor? Poate că şi această intrare fusese descoperită, aşa cum se întâmplase cu multe dintre ascunzătorile slanilor.

Brusc, intră în alertă. Dinspre copacii din faţă năvăli un torent de gânduri, pulsaţii mentale pe care creierul lui sensibil le simţea aproape fizic. Cineva spunea:

Sergent, prinde-l în linia de ochire.

Şi cu grupul statuar ce facem, domnule? Ar fi păcat să-l distrugem.

Trage mai întâi la picioare, apoi în cap!

Asta era! Cu dinţii strânşi, cu trupul ţeapăn şi mâinile ridicate deasupra capului, se azvârli cu picioarele înainte, ca pentru un plonjon în apă. Saltul fu atât de bine executat, încât trecură câteva secunde bune înainte ca hainele să-i atingă pereţii verticali ai tunelului.

Aceştia erau netezi ca sticla şi îşi păstrară pe o distanţă mare direcţia iniţială. Într-un târziu, unghiul de cădere al lui Jommy începu să se depărteze de verticală. Frecarea crescu şi ea. Încet-încet, tunelul se apropia de orizontală iar viteza băiatului scădea simţitor. Departe în faţă se putea vedea o licărire de lumină. Tânărul ieşi brusc într-un coridor strâmt, scund, cufundat în semiobscuritate. Din inerţie, mai făcu trei-patru paşi, dar se redresă rapid. Neobişnuita călătorie se terminase de câtăva vreme, totuşi el rămase nemişcat, cu ochii închişi. Simţea că i se învârte capul.

Deschise ochii cu grijă şi avu o viziune tulbure – o duzină de lumini, rotindu-se nebuneşte într-un cerc care se strânse încet, transformându-se în cele din urmă într-un punct: un bec, unul singur, care proiecta o lumină palidă,

neputincioasă, înghiţită de întuneric înainte de a atinge podeaua. Jommy se întoarse şi observă o inscripţie suficient de sus pentru a fi vizibilă. Îşi încordă privirea şi citi:

Te afli la trei kilometri sub pământ. Tunelul prin care ai venit a fost blocat cu panouri de beton şi oţel, activate succesiv la trecerea ta. Ca să ajungi de aici la palat va trebui să mergi cam o oră. Slanii n-au voie să intre acolo. Cei care încalcă această lege sunt pasibili de cele mai aspre pedepse. Ai grijă!

Simţi că-l gâdilă ceva în nări. Luptă din răsputeri împotriva strănutului rebel, dar nu-l putu opri; acesta veni, şi nu unul, ci o rafală întreagă care făcu să-i ţâşnească lacrimi nestăvilite. Lumina i se părea mai palidă acum. Becurile din tavan, aşezate într-un şir ce se pierdea în depărtare, erau mai puţin strălucitoare din cauza prafului ridicat.

Jommy se aplecă şi pipăi podeaua, descoperind un strat gros de pulbere fină. Scrută cu atenţie întunericul, încercând să descopere urmele de paşi ce ar fi trădat folosirea recentă a tunelului, dar nu găsi nimic, decât stratul consistent, gros de cel puţin doi centimetri. Pe aici nu se mai umblase de zeci de ani!

Ordinea şi legile actuale, cu nuanţa lor ameninţătoare, se împământeniseră aici de nenumăraţi ani. Acum pericolul era şi mai mare: oamenii ştiau unde să caute o intrare secretă. Era obligatoriu ca, înainte ca ei s-o descopere, Jommy să intre în palat – în pofida tuturor interdicţiilor – şi să ajungă la Kier Gray!

Mergea printr-o lume a umbrelor şi a tăcerii, o lume subpământeană în care praful omniprezent încerca să-i pătrundă în nas şi în gât. Odată ajuns acolo, însă. – ciudat lucru – producea o senzaţie de mâncărime, nu de sufocare. Trecuse deja de multe uşi, coridoare, intrase în tot felul de camere, când…

În spatele său se auzi un clinchet metalic slab. Întorcându-se brusc, văzu o placă groasă de metal, care cobora încet

din tavan, blocând tunelul. Retragerea îi devenise imposibilă. Rămase câteva clipe încremenit, aidoma unui aparat sensibil, gata să capteze şi să analizeze orice informaţie. Cele vizuale erau foarte sărace: coridorul pe care intrase şi care se înfunda puţin mai încolo, luminile palide de deasupra şi podeaua de dedesubt, acoperită cu acelaşi strat gros de praf. În tăcerea apăsătoare, un nou zgomot metalic răsună ca pocnetul unei arme. Privind în jur, Jommy văzu că pereţii începuseră să se mişte scârţâind, apropiindu-se unul de celălalt, strângându-l ca într-un cleşte.

Cu toate simţurile la pândă, se convinse repede că avea de-a face cu un mecanism instalat acolo de mult timp. Nu se simţea nici cea mai vagă vibraţie mentală care să trădeze prezenţa vreunei persoane, aşa încât, calm, începu să examineze capcana. În fiecare perete descoperi câte o scobitură înaltă de un metru nouăzeci. O adâncitură suficient de mare pentru a cuprinde un corp omenesc. Se putea chiar vedea conturul trupului modelat în acele scobituri.

Jommy zâmbi posomorât. În câteva minute, pereţii aveau să se lipească unul de altul, forţându-l să intre în adânciturile unde va fi închis ca într-un sarcofag. O capcană perfectă!

Era adevărat, fasciculul de energie atomică al inelului i-ar fi putut croi drum prin uşă sau prin pereţi, dar îi venise o idee. Capcana trebuia să-şi îndeplinească misiunea. Până la un punct! Examină scobiturile cu şi mai mare atenţie. Inelul fulgeră de două ori scurt, distrugător, pulverizând cătuşele montate în zona unde s-ar fi aflat mâinile, gata să-l imobilizeze definitiv pe nefericitul care s-ar fi aventurat până acolo. În acelaşi timp, raza atomică lărgise şi scobiturile, oferindu-i o mai mare posibilitate de mişcare.

Cu puţin timp înainte ca pereţii să se unească, în podea apăru, de la un capăt la celălalt, o fisură lată de zece

centimetri în care se scurse tot praful. Câteva minute mai târziu, zidurile se întâlniră cu un zăngănit metalic.

O scurtă perioadă de nemişcare, apoi se auzi un vâjâit uşor. Se simţea şi o uşoară urcare. După un timp care lui Jommy i se păru o veşnicie, ascensiunea încetini şi se opri. În spatele prizonierului însă ceva continua să şuiere; cu siguranţă, maşinăria care produsese toate acele mişcări neaşteptate. Trecu încă un minut cât un veac, apoi celula în care stătea începu să se rotească încet. În faţa ochilor uluiţi ai tânărului apăru o fantă de lumină care se mări, transformându-se într-un orificiu pătrat prin care se putea vedea interiorul unei camere.

Motorul se opri şi totul încremeni într-o linişte profundă. Cross examină cu atenţie încăperea. În centrul ei, pe podeaua perfect lustruită, trona un birou impunător. Pereţii din spate erau lambrisaţi în lemn de nuc. Aspectul de cabinet de lucru era completat de câteva scaune, infostocatoare şi, într-un colţ, de o bibliotecă înaltă până în tavan.

La un moment dat atenţia îi fu atrasă de zgomotul unor paşi ce se apropiau. Bărbatul care intră avea o constituţie robustă, dar figura lui începuse să plătească tribut vârstei: pielea îi era brăzdată de cute, iar în părul de la tâmple îi luceau fire argintii. Cu toate acestea însă, nu exista pe lume om sau slan care să nu recunoască dintr-o singură privire chipul hotărât, ochii pătrunzători, necruţarea degajată de nările fine şi de linia prelungă a maxilarelor. Era o faţă prea dură, prea fermă ca să mai fie plăcută, dar care respira, în întregul ei, un aer de nobleţe. Jommy avea dinainte un conducător înnăscut: conducătorul oamenilor!

Ochii acestuia îl priveau atât de pătrunzător, încât tânărul avu senzaţia că se afla pe masa de disecţie. Într-un târziu, pe buzele puternic conturate ale dictatorului apăru umbra unui rânjet.

— Deci ai fost prins, rosti Gray. N-aş putea spune că ai procedat foarte inteligent.

În secunda aceea, Jommy fu martorul a ceva ce putea fi catalogat drept o minune: odată cu vorbele celuilalt, se născură nişte gânduri superficiale, ce formau o protecţie deliberată – un scut mental, la fel de ermetic ca şi al său, fără scăpările care ar fi trădat un slan fără cârlionţi. Tânărul încremeni. Kier Gray, conducătorul oamenilor, despre care se credea că este om era de fapt…

Un slan adevărat!

Concluzia explodă, pur şi simplu, în creierul lui Jommy. În secunda următoare însă, şirul gândurilor i se blocă, rezumându-se la o singură idee: Kathleen Layton trăise atâţia ani în imediata apropiere a liderului şi nu bănuise nici o clipă adevărul. Avea, desigur, scuza lipsei de experienţă în materie de scuturi mentale, apoi mai existase şi ucigaşul Petty, al cărui mod de a-şi camufla gândurile nu putea decât spori confuzia, pentru că şeful poliţiei secrete era om veritabil. Cât de bine imitase dictatorul modul uman de protecţie mentală! Jommy se scutură şi, hotărât să reacţioneze, spuse:

— Deci… sunteţi un slan!

Pe faţa celuilalt apăru o grimasă.

— Nu mi se pare etichetarea cea mai potrivită pentru o fiinţă fără cârlionţi şi care nu poate citi gândurile, dar aşa-i, sunt un slan. Făcu o pauză, apoi continuă, vorbind deschis: De sute de ani, noi, cei care ştim adevărul, am avut ca singur scop al existenţei noastre împiedicarea slanilor fără cârlionţi să pună stăpânire pe lumea oamenilor. Ce altceva puteam face decât să ne insinuăm printre conducători? Nu suntem oare cele mai inteligente fiinţe de pe faţa Pământului?

Jommy aprobă în tăcere. Avea dreptate, desigur. Propriile sale deducţii îl aduseseră la acelaşi rezultat. De vreme ce aflase că adevăraţii slani nu se găseau printre membrii organizaţiei secrete a celor fără cârlionţi, era normal ca ei să se afle la conducerea oamenilor – contrar convingerii lui Kathleen ca şi imaginilor luate cu raze-X, care indicau că

Gray avea inimă umană şi organe interne nespecifice slanilor. Aici totul rămânea cufundat într-un mister de nepătruns. Scutură din cap.

— Tot nu sunt lămurit pe deplin. M-am aşteptat să-i găsesc pe adevăraţii slani la conducerea celorlalţi… în secret. Totul se potriveşte, bineînţeles, dar într-un mod deformat. De ce această propagandă antislan? Ce-i cu aeronava care a venit la palat cu ani în urmă? De ce sunt adevăraţii slani vânaţi şi ucişi? De ce nu s-a încheiat un pact cu cei fără cârlionţi?

Dictatorul îl privi gânditor.

— Am încercat în câteva rânduri să domolim propaganda amintită, una dintre tentative fiind chiar venirea aeronavei la care te-ai referit. Din anumite motive, am fost silit să ordon doborârea ei în mlaştini, dar în ciuda acestui eşec aparent, ne-am atins scopul, adică i-am convins pe slanii fără cârlionţi, care îşi plănuiau invazia, că suntem totuşi un adversar redutabil. Au fost păcăliţi tocmai de slăbiciunea aeronavei. Ştiau că nu putem fi chiar atât de neputincioşi, aşa că au ezitat din nou, şi asta i-a pierdut. O nenorocire a fost şi faptul că a trebuit să ucidem atâţia semeni ai noştri, în diferite locuri de pe glob. Erau descendenţi ai slanilor care, afectaţi de războiul dezastruos de odinioară, n-au vrut să intre în organizaţia noastră. Apariţia slanilor fără cârlionţi a complicat şi mai mult lucrurile. Din acel moment, am fost, practic, legaţi de mâini şi de picioare, pentru că tehnica lor avansată le permitea să se interfereze cu orice mijloc de comunicaţie aflat în dotarea noastră. Am încercat, desigur, să intrăm în legătură cu ei, dar singurii pe care i-am putut întâlni au fost cei trimişi să mă ucidă. Pentru ei am conceput un număr de intrări în palat, uşor accesibile şi aparent secrete. Instrumentele îmi indică faptul că tu ai venit printr-una din cele vechi, greu accesibile. Îţi admir îndrăzneala. Un tânăr slan cutezător ar putea fi de un real folos micii noastre organizaţii.

Jommy îl privi cu răceală. Era clar că Gray nu bănuia pe cine are în faţă, nici iminenţa invaziei slanilor fără cârlionţi.

Rămase tăcut câteva clipe ca să sublinieze momentul, apoi spuse:

— Sunt uimit că am putut să vă iau prin surprindere aşa uşor.

Zâmbetul de pe faţa liderului dispăru fără urmă. Rosti încordat:

— Îţi închipui că tu m-ai prins pe mine? Din două una: ori eşti un prost, posibilitate anulată de inteligenţa ta evidentă, ori… ori prizonieratul tău nu-i decât aparent, iar în lume există o singură fiinţă care ar fi putut distruge oţelul rezistent al cătuşelor din celula unde te-ai aflat!

Faţa puternică se destinsese acum, liniile dure dispăruseră, iar privirea devenise mai intensă. În ochii brusc măriţi se citea o fericire fără seamăn. Spuse aproape şoptit:

— Băiete, băiete… ai reuşit! În ciuda imposibilităţii mele de a-ţi da cel mai mic ajutor… În sfârşit, iată energia atomică în forma ei cea mai măreaţă! Vocea lui sună clară şi triumfătoare: John Thomas Cross, fii binevenit, odată cu invenţia tatălui tău! Vino şi stai jos. Aşteaptă numai puţin ca să te scot din locul ăla blestemat. Putem sta de vorbă aici, în cabinetul meu particular, unde nu are voie să pătrundă nici un om.

Uimirea creştea cu fiecare clipă. Jommy descoperea acum în adevărata sa dimensiune măreţia acelui echilibru de forţe pe plan mondial. Adevăraţii slani şi oamenii – care habar n-aveau cine le sunt de fapt stăpânii – împotriva slanilor fără cârlionţi, care, în ciuda vastei lor organizaţii atât de bine puse la punct şi a tehnologiei atât de avansate, nu reuşiseră niciodată să dezlege misterul şi nu bănuiau adevărata situaţie.

— Evident, spuse Gray, descoperirea ta că slanii sunt rezultatul unei mutaţii genetice naturale şi nu produsul unei maşinării oarecare nu reprezintă o noutate pentru noi. După oameni, noi suntem următoarea treaptă pe scara evoluţiei speciilor. Resorturile intime ale acestei mutaţii

funcţionau cu mult înainte ca Samuel Lann să observe perfecţiunea în repetabilitatea ei. Privind retrospectiv, este uşor de sesizat că natura acumula, că se pregătea pentru un nou şi măreţ salt evolutiv. Numărul mongoloizilor crescuse alarmant, iar bolile făceau ravagii pe scară largă. Cele mai surprinzătoare au fost viteza şi forţa cu care au lovit structurile biologice – decisiv şi simultan în toate regiunile globului. Ne-am pripit şi am greşit atunci când am tras concluzia că între oameni nu exista nici o coeziune, că rasa umană nu reprezenta un tot unitar, în care să poţi sesiza acel flux minunat al afinităţii care-i uneşte pe semeni. Desigur, se pot oferi şi alte interpretări faptului că, sub acţiunea unui singur stimul dominant, creaturi aparent diferite pot fi făcute să acţioneze asemănător şi chiar să simtă asemănător, dar de-a lungul timpului filosofii slani n-au luat în serios posibilitatea ca o astfel de afinitate să fie produsul unei extraordinare unităţi, atât pe plan fizic, cât şi mental. Tensiunile au crescut pe nesimţite pe parcursul a sute, poate chiar mii de ani şi, deodată, într-un singur şi teribil sfert de mileniu, au avut loc peste un miliard de naşteri anormale. A fost un adevărat cataclism, care a paralizat voinţa oamenilor. Valul de teroare care a urmat a aruncat vălul uitării peste adevărul privind acele naşteri, târând omenirea într-un război distrugător. O veritabilă isterie colectivă a făcut imposibilă repunerea pe tapet a adevărului pierdut – şi acest lucru se întâmplă şi acum, după mai bine de o mie de ani. Da, da, am spus o mie de ani! Numai noi, adevăraţii slani, ştim că perioada întunecată a durat cinci secole. Cinci veacuri de iad. Şi tot noi mai ştim că acei copii descoperiţi de Samuel Lann se născuseră cu aproape o mie cinci sute de ani în urmă. Din câte cunoaştem, foarte puţine dintre naşterile considerate anormale se asemănau în totalitate, şi doar câteva puteau fi declarate ca reuşite. Multe au fost nişte eşecuri oribile. Perfecţiunea era o raritate. Chiar şi ele s-ar fi pierdut însă, dacă Lann nu şi-ar fi dat seama de adevărata semnificaţie a

acelor inconstante. Natura acţionează pe baza legilor mediei statistice. N-a existat nici un plan preconceput. Se pare că a fost, pur şi simplu, o reacţie la nenumăratele şi insuportabilele tensiuni ce-i scoteau pe oameni din minţi, deoarece nici corpul şi nici psihicul lor nu puteau face faţă civilizaţiei moderne. Ţinând cont de faptul că tensiunile de care ţi-am vorbit puteau diferi într-o măsură mai mare sau mai mică, înţelegem acum de ce acele erori ale naturii erau asemănătoare, fără a fi însă identice.

Gray se concentră câteva clipe şi continuă:

— Un exemplu al enormei forţe a valului de schimbări, dar şi a unităţii fundamentale a oamenilor este faptul că toate naşterile slan din primele câteva secole au produs tripleţi, în cel mai rău caz doi gemeni. În zilele noastre, astfel de cazuri sunt o raritate. Regula de bază este o familie cu un copil. Valul s-a stins de la sine. Natura îşi făcuse datoria. Supravieţuirea speciei depindea acum de inteligenţa noilor produşi. De atunci a început greul. În timpul perioadei întunecate, slanii au fost vânaţi şi ucişi ca nişte animale. În epoca actuală nu există o paralelă suficient de edificatoare ca să te facă să înţelegi ferocitatea cu care s-au repezit oamenii împotriva celor pe care-i considerau răspunzători pentru dezastru. Încropirea unei organizaţii cât de mici era imposibilă. Strămoşii noştri au încercat totul: ascunzători subterane, înlăturarea pe cale chirurgicală a cârlionţilor, înlocuirea propriilor lor inimi duble cu unele umane, acoperirea cârlionţilor cu un strat artificial asemănător pielii… Degeaba! Suspiciunea anula orice rezistenţă. În urma denunţurilor între vecini, aveau loc examinări medicale inopinate iar poliţia făcea razii severe pe baza oricărui indiciu. Momentul cel mai dificil era naşterea unui copil. Chiar dacă deghizarea părinţilor era perfectă, procrearea aducea după sine o perioadă critică, în urma căreia au murit de multe ori toţi membrii familiei. Cu timpul, şi-au dat seama că în acele condiţii rasa nu avea nici o şansă de supravieţuire. Ultimii slani au ajuns la concluzia

că unica soluţie era punerea sub control a mutaţiei genetice. Într-un târziu, au descoperit calea de modelare a moleculelor mari ce stau la baza formării genelor. S-a dovedit că acele molecule controlau în adevăratul sens al cuvântului tipul genelor, care, la rândul lor, dictau forma fiecărui organ în parte şi, în final, a organismului în ansamblu. Descoperirea trebuia experimentată, ceea ce a durat alţi două sute de ani, timp în care existenţa cercetătorilor a fost în permanent pericol. Rasa nu era ameninţată cu dispariţia, deoarece numai o mână de slani s-au dedicat experimentelor, riscându-şi sănătatea şi chiar viaţa. După multe strădanii, ei au aflat, în sfârşit, modul în care grupurile complexe de molecule puteau controla forma fiecărui organ în parte, pe durata uneia sau mai multor generaţii. Schimbarea structurii acelor grupuri ducea la modificarea temporară a organului respectiv. Spun temporară, pentru că s-a dovedit că, după un număr de generaţii, el revenea la forma iniţială. Pe baza acestor descoperiri, cercetătorii au alterat structura intimă caracteristică slanilor, păstrând ceea ce fusese folositor şi eliminând ceea ce se dovedise periculos pentru rasă. Genele care controlau cârlionţii au fost modificate. Capacitatea de a citi gândurile a fost transferată în interiorul creierului, luându-se în acelaşi timp măsuri ca ea să nu dispară definitiv după câteva generaţii.

Jommy îl întrerupse emoţionat:

— Staţi puţin! La începutul cercetărilor mele, logica m-a condus la concluzia că adevăraţii slani trebuia să fie infiltraţi în organizaţia celor fără cârlionţi. Vreţi să spuneţi că slanii fără cârlionţi sunt de fapt adevăraţii slanii?

Gray aprobă din cap, conchizând:

— În mai puţin de cincizeci de ani, ei îşi vor recăpăta capacitatea de a citi gândurile. Pentru început, aceasta va fi localizată în creier, dar există posibilitatea ca şi cârlionţii să reapară. N-am aflat dacă putem da un caracter permanent lipsei şuviţelor.

— Dar de ce le-aţi blocat facultatea de a sonda minţile? Mai ales în acei ani decisivi…

Răspunsul veni cinstit:

— Văd că încă nu înţelegi ce a însemnat de fapt viaţa strămoşilor noştri. Am anulat această capacitate şi chiar conştienţa existenţei ei, pentru că trebuia să fie observate reacţiile psihologice. Le-am impus o anumită structură psihică, în ideea că şi-o vor menţine şi atunci când vor descoperi că şi ei sunt de fapt tot slani adevăraţi. Ce s-a întâmplat mai exact? Noi, conducătorii slanilor, încercând să ne protejăm semenii de furia oamenilor, le-am modificat alor noştri organele caracteristice în asemenea măsură, încât ei au început să nu mai dorească să fie altceva decât nişte fiinţe oarecare, ce trăiau în zonele depărtate şi pustii ale planetei. Făcându-le cunoscut adevărul, am fi reuşit poate să-i mobilizăm, totuşi nu în timp util. Am descoperit că slanii se opun, prin însăşi natura lor, războiului, crimei, violenţei în general. Am făcut uz de toate argumentele posibile şi imposibile, dar singura lor reacţie a fost apariţia convingerii că abia peste vreo sută de ani va veni momentul acţiunii. Era limpede că nu puteam permite o asemenea stare de lucruri. Omenirea stătea pe un butoi de pulbere. Focul aprins de noile legi ale geneticii a ars mocnit şi, când a ajuns la butoi, acesta a explodat. Evenimentul a adus în prim-plan alte pericole, dar până să ne dăm seama de ele, potenţialul lor distructiv dispăruse. Acum este clar că oamenii vor pieri de pe faţa Pământului, ca urmare a sterilităţii rasei. Este un fapt observabil pe tot întinsul planetei, deşi puţini pricep implicaţiile sale. Omul modern va intra în istorie, alături de omul-maimuţă de Java, de omul de Cro-Magnon şi de cel de Neanderthal. Sunt convins că, descoperind această sterilitate, oamenii vor arunca vina pe slani, şi atunci va urma un nou val de teroare şi crimă. Nu avem altă soluţie decât să ne lărgim organizaţia şi să-i obişnuim pe membrii ei să trăiască într-un stres continuu, sub permanenta ameninţare a morţii.

— Aha. Atunci i-aţi respins pe slanii fără cârlionţi, cei care trebuiau protejaţi, cu o violenţă care i-a uluit, ducând automat la o reacţie similară. Şi asta faceţi de atunci: le controlaţi expansiunea, studiindu-le fiecare mişcare. Dar de ce nu le-aţi spus adevărul?

Gray zâmbi întunecat:

— Am încercat. Am făcut un test: am ales câţiva dintre ei şi le-am destăinuit totul. Rezultatul? Logica i-a dus direct la ascunzătorile secrete. Îţi dai seama că a trebuit să-i ucidem pe toţi. Se pare că vom fi nevoiţi să aşteptăm clipa când le va reveni capacitatea de a citi gândurile. Acum însă, după ce te-am ascultat, înţeleg că trebuie să acţionăm rapid. Sunt convins că acele cristale hipnotice pe care le-ai inventat reprezintă soluţia problemei antagonismului dintre om şi slan. Obstacolul va fi depăşit îndată ce vor exista suficienţi slani care să cunoască problema. În ceea ce priveşte atacul iminent…

Se îndreptă spre birou, apăsă butonul unei sonerii şi continuă:

— I-am chemat aici pe câţiva dintre prietenii mei. Vom ţine imediat o întrunire.

— Slanii pot ţine întruniri în marele palat? întrebă Jommy.

— Prietene, zâmbi Gray, ne bazăm pe gândirea limitată a oamenilor.

— Nu prea înţeleg…

— Totuşi e foarte simplu. Cu ani în urmă, foarte mulţi oameni ştiau o grămadă de lucruri despre intrările secrete în palat. Prima măsură pe care am luat-o, de îndată ce mi-a stat în putinţă, a fost să anihilez aceste cunoştinţe. Ca urmare, i-am transferat în diferite colţuri ale planetei pe toţi cei care cunoşteau câte ceva. Acolo, izolaţi în diferite departamente guvernamentale, au fost asasinaţi în cel mai mare secret.

Scutură din cap încruntat.

— N-a durat mult. Odată făcut acest lucru, am avut grijă ca secretul să nu mai poată fi descoperit din nou. Aici ne-au

fost de un real folos imensitatea palatului şi controlul militar strict al tuturor căilor de acces. Se întâmplă rar ca prin preajmă să fie mai puţin de o sută de slani. Majoritatea sunt dintre cei adevăraţi, dar există şi câţiva fără cârlionţi, descendenţi ca şi mine ai curajoşilor voluntari care s-au supus experimentelor de modificare a genelor. Toţi cei despre care ţi-am pomenit fac parte din organizaţia noastră şi cunosc tot adevărul. Desigur, am fi putut face astfel încât adevăraţii slani să poată ieşi fără grijă în lume, dar acum am ajuns într-o etapă în care prezenţa lor este mult mai utilă aici, pentru ca alţii să vadă cum vor arăta şi ce vor deveni descendenţii lor peste câteva generaţii. La urma urmelor, nu vrem ca ei să intre brusc în panică, nu?

— Ce-a fost cu Kathleen? întrebă încet Jommy.

Înainte de a răspunde, liderul îl măsură lung cu privirea.

— Kathleen a reprezentat un experiment. Am vrut să văd dacă între oameni şi slani pot apărea afinităţi, atunci când sunt crescuţi împreună de mici. Când mi-am dat seama, în sfârşit, că acest lucru nu era posibil, m-am hotărât s-o transfer aici, în aceste încăperi secrete, unde ar fi putut beneficia de contactul cu ceilalţi slani şi mi-ar fi fost de folos în activităţile mele. S-a dovedit îndrăzneaţă şi mai ingenioasă decât am anticipat… dar ştii şi tu despre escapada aceea.

Cuvântul „escapadă” era cel mai nepotrivit termen pe care Jommy îl auzise vreodată în legătură cu o asemenea tragedie cum fusese moartea fetei. În mod clar, Gray era imun în faţa morţii.

Înainte ca tânărul să poată face vreun comentariu, liderul urmă:

— Propria mea soţie, care era slan adevărat, a căzut victimă poliţiei secrete, într-un mod oarecum diferit, dar la fel de trist. Diferenţa în cazul ei a fost că n-am putut fi prezent ca să o ajut…

Se opri brusc. Rămase câteva minute cufundat în gânduri, cu ochii îngustaţi, apoi spuse repezit:

— Acum, după ce ţi-am spus atâtea lucruri… care-i secretul tatălui tău?

Jommy răspunse simplu:

— Am să intru în detalii ceva mai târziu. Pe scurt, tata a respins noţiunea de masă critică pe care se bazau primele bombe. Conform teoriei iniţiale, energia atomică era disponibilă într-o diversitate de forme – în rafale, în explozii sau ca degajări termice – şi putea fi folosită în anumite aplicaţii cu specific medical sau industrial. Era totuşi aproape imposibil să poată fi controlată, astfel încât să fie utilizată direct. Cercetările tatălui meu s-au bazat parţial pe faptul că rezultatele vechilor concepte nu erau utile slanilor şi parţial pentru că tata avea o teorie proprie. El a respins principiul ciclotronului masiv, deşi chiar acel principiu i-a sugerat o bună parte din idee. A conceput un miez central format din electroni încărcaţi pozitiv şi împletiţi ca o sârmă fină. Către acest miez, dar nu direct spre el, a descărcat electroni cu sarcină negativă, ce se deplasau cu viteza luminii. O comparaţie destul de plastică poate fi modul în care cometele vin spre Soare pe orbite eliptice. Putem deci asimila miezul central cu un „Soare”, iar electronii negativi cu „comete”. „Soarele” atrage „cometele”, le imprimă o mişcare circulară în jurul său şi apoi le proiectează în „spaţiu” unde – şi aici comparaţia este şi mai sugestivă – se află un al doilea miez pozitiv, pe care îl putem numi „Jupiter”, care atrage „cometele” ce merg deja cu viteza luminii şi le proiectează mai departe cu o viteză mai mare decât a luminii, scoţându-le, practic, de pe orbitele lor iniţiale. La o asemenea viteză, fiecare electron devine antimaterie, cu un potenţial distructiv proporţional cu mărimea sa. În prezenţa antimateriei, materia îşi pierde coerenţa, revenind automat la starea primară, cea de la începutul formării Universului. Atunci…

Se opri şi privi spre uşa care tocmai se deschisese, făcând loc la trei bărbaţi în al căror păr străluceau şuviţele aurii. De îndată ce-l văzură pe Jommy, scuturile lor mentale

coborârâ. Tânărul procedă la fel după numai câteva secunde. Pe cale mentală avu loc un schimb fulgerător de informaţii – nume, trecut, aspiraţii – toate datele necesare unei bune desfăşurări a întrunirii. Pentru Jommy, procedeul era de-a dreptul uluitor, deoarece experienţa lui se limita la contactele cu neexperimentata Kathleen şi la amintirile vagi din copilărie, când acest fel de comunicare era mai des utilizat în relaţiile cu părinţii săi. Atât. În rest, îşi lăsase fantezia să imagineze cum ar fi trebuit să fie de fapt.

Era atât de concentrat, încât fu luat prin surprindere atunci când uşa se deschise din nou.

În birou intră o tânără înaltă. Ochii îi străluceau, iar faţa ei matură era fină, cu obraji delicat modelaţi. Jommy încremeni privind-o; nervii i se încordară, iar corpul îi fu învăluit într-o răceală de gheaţă. În ciuda stupefacţiei, raţiunea îi spuse că ar fi trebuit să-şi dea seama de adevăr atunci când văzuse cum fusese refăcut capul zdrobit al soţiei lui Corliss pe îndepărtata Marte. Ar fi trebuit să-şi dea seama când descoperise că Gray era un slan adevărat. Ar fi trebuit să-şi dea seama că, în condiţiile invidiilor şi urilor din palat, doar moartea urmată de o resuscitare secretă ar fi putut s-o salveze definitiv pe Kathleen de răutatea lui Petty.

În acel moment, vocea lui Gray sfâşie tăcerea; era vocea unui om care aşteptase ani de zile, cu nerăbdare, această clipă:

— Jommy Cross, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Kathleen Layton Gray… fiica mea.

SFÂRŞIT